

Γκρέκου Γ., Καλογερίδου Σ., Κυριαζή Ν., Μιχαήλ Σ.,
Νευροκοπλή Β., Πρωτοψάλτου Χ., Τάρη Ε., Τσιάμη Σ., Κατσαβός Δ.

ΓΡΑΦΟΥΝ

Διήλθομεν διά πυρός και ὕδατος...

Δημοτικό Σχολείο Κουλούρας
Άνοιξη, 2024

Copyright

Δημοτικό Σχολείο Κουλούρας
Κουλούρα Ημαθίας
τηλ. 23310 97278

Υπεύθυνος έκδοσης

Δημήτριος Κατσαβός

Έκδοση

Σχολική Επιτροπή Α/θμιας Εκπαίδευσης Δήμου Βέροιας

Εκτύπωση

Καραμανλίδης Ν. Χαράλαμπος
Νέα Νικομήδεια Ημαθίας
τηλ. 23310 90339

ISBN: 978-618-87058-0-7

Με την υποστήριξη του Αγροτικού Συνεταιρισμού
«Νέος Απόλλων» Κουλούρας

Ο τίτλος του βιβλίου αποτελεί “δάνειο” από τον ψαλμό ξε’ (65) 12 του Δαυΐδ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΔΗΜΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ	5
ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΗΜΑΘΙΑΣ	7
ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ	9
Γλυκερίας Γκρέκου, “Φο και Πι, να σώσουμε τη γη!”	13
Σοφίας Καλογερίδου, “Ένας αλλιώτικος Πήτερ Παν”	19
Ναντίνας Κυριαζή, “Το Σκιάχτρο συναντά τον Πήτερ Παν στη Χώρα του Ποτέ”	25
Σύρμωσ Μιχαήλ, “Ο Σκιάχτρος”	31
Βασιλικής Νευροκοπλή, “Η Αχτιδοϋφάντρα”	37
Χρυσάνθης Πρωτοψάλτου, “Το πικ-νικ στην αλάνα”	43
Ελισάβετ Τάρη, “Η γιορτή της πράσινης ελπίδας”	51
Σοφίας Τσιάμη, “Πλανήτης Γη: Τα πάνω κάτω έχουν ‘ρθεί’”	57
Δημητρίου Κατσαβού, “Ναυαγός, καταμεσής του θεσσαλικού κάμπου”	65
Επίλογος	81

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΔΗΜΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ

Θέλω να εκφράσω τη βαθιά μου εκτίμηση προς τους δημιουργούς αυτού του βιβλίου. Η πηγαία τους έμπνευση και συγγραφή υπενθυμίζει ότι η περιβαλλοντική κρίση δεν είναι μία αόρατη απειλή. Είναι μία πραγματικότητα που πρέπει να αντιμετωπίσουμε με όπλο τη συλλογική δράση.

Η πρωτοβουλία του Δημοτικού Σχολείου Κουλούρας, στον Δήμο μας, υπενθυμίζει σε όλους το ρόλο της εκπαίδευσης και της παιδείας στην ευαισθητοποίηση, την κατανόηση του προβλήματος και του μεγέθους του.

Παράλληλα, είναι μια πράξη αλληλεγγύης, αφού με ενσυναίσθηση και έμπρακτη υποστήριξη συμβάλλει στην αντιμετώπιση συγκεκριμένων και υπαρκτών συνεπειών της κλιματικής βλάβης (Θεσσαλία).

Μοιραζόμαστε τις σκέψεις των συγγραφέων που μας καλούν να δημιουργήσουμε ένα πιο «πράσινο» μέλλον.

Αγκαλιάζουμε την πρωτοβουλία των μαθητών και εκπαιδευτικών του Σχολείου.

Ας αφουγκραστούμε τα μηνύματά τους.

Κωνσταντίνος Βοργιαζίδης
Δήμαρχος Βέροιας

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΗΜΑΘΙΑΣ

Μια φορά κι έναν καιρό...

Τι ωραία να ξεκινάς τη μέρα σου ή το σχολείο... ή να κοιμάσαι μ' ένα παραμύθι... Είναι σαν να ξεκινάς ένα ταξίδι κι είσαι πάντα στην αρχή!

Έτσι κι εσείς οι μαθητές και μαθήτριες του Δημοτικού Σχολείου Κουλούρας!

Ενώ φτάσατε στην έκδοση των παραμυθιών, με κόπο, με χαρά, πάντα θα νιώθετε ότι είστε στην αρχή του ταξιδιού!

Ακόμα περισσότερο όταν αυτό αφορά στο περιβάλλον, το αύριο τόσο για μας, αλλά κυρίως για σας παιδιά! Πού μαθαίνετε τη σπουδαιότητα της φύσης, του περιβάλλοντος που το τελευταίο κινδυνεύει. Μάθατε όρους: κλιματική αλλαγή, αποδάσωση, τρύπα του όζοντος, περιβαλλοντική ρύπανση...

Κάνατε το παραμύθι αλήθεια!

Να ναι καλοτάξιδο!

Κι εμείς μαζί σας!

Μπράβο σας!

Ευθυμία Γώτη
Διευθύντρια Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Ημαθίας

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Τα δάκρυα δε σβήνουν τις φωτιές και το μαντήλι δε στεγνώνει τις πλημμύρες...

Αφορμή, η Θεσσαλία, αφορμή, η Ρόδος, ο Έβρος, η Εύβοια. Αφορμή οι πλημμύρες, οι φωτιές. Αφορμή οι παρατεταμένοι καύσωνες, η απορρύθμιση των εποχών, η ξηρασία. Αφορμή, εν έτει 2023, το φάσμα της πείνας (έλλειψη αγαθών - ακρίβεια).

Δίπλα μας, εδώ, παρακεί, παραπέρα, σε όλο τον κόσμο.

Θύματα πρώτα; Οι φτωχότεροι και οι πιο ευάλωτοι. Αύριο, όλοι.

«Η Φύση εκδικείται!», λένε και βολεύει.

Λάθος, λέμε. Η «κλιματική κρίση» είναι ένα, κατά συρροή, ανθρώπινο έγκλημα που περιλαμβάνει βαρύτερες εγκληματικές πράξεις και παραλείψεις προσώπων και φορέων.

Διότι, - ας μας επιτραπεί αυτός ο δανεισμός και η παράφραση ενός "ιερού" κειμένου:

«(Η Φύση) είναι μακρόθυμη, είναι αγαθή και ωφέλιμη • δεν φθονεί • δεν καυχιέται, δεν επαίρεται, δεν ασχημονεί, δεν ζητά το συμφέρον της, δεν παροξύνεται, δεν σκέφτεται το κακό, δεν χαίρεται με την αδικία, αλλά συγχαίρει την αλήθεια • ανέχεται τα πάντα, πιστεύει τα πάντα, ελπίζει τα πάντα, υπομένει τα πάντα».

Αφορμή, η Θεσσαλία, λοιπόν...

Που είναι, αλήθεια, τα όρια των χωραφιών; (Γεωμετρία)

Μια περιοχή, ένας κάμπος ολόκληρος, (Γεωγραφία)

βυθίζεται, χωρίς να δημιουργεί αναταραχή. (Γεωλογία)

Σχεδόν ανίδεος. (Αυτογνωσία)

Σχεδόν ανυπεράσπιστος. (Πολιτική)

Αχαρτογράφητος, πλέον.

Μόνο η Νόηση (επιστήμη, τεχνολογία) δεν αρκούν για την καταπολέμηση της παγκόσμιας κλιματικής κρίσης. Χρειάζεται και το Συναίσθημα.

Τι κι αν οι περιβαλλοντικές επιστήμες προειδοποιούν με δεδομένα και αριθμούς για την μη-αναστρέψιμη καταστροφή του πλανήτη. Τι κι αν προτείνουν λύσεις διάφορες. Δεν έχουν επιτύχει την ευρύτερη ανθρώπινη ευαισθητοποίηση και ενεργοποίηση.

Χρειάζεται και το Συναίσθημα. Χρειάζεται ο παιδαγωγός, χρειάζεται ο συγγραφέας, να υπογραμμίζει με λέξεις φωσφορούχες.

Λέξεις άγρυπνες υποβάλλοντας την ανθρώπινη και μάλιστα, των παιδιών, ψυχή σε εγρήγορση.

Λέξεις χλοερές και παχισμένες, που θα αγγίζουν και θα αφήνουν την υγρασία τους στις αισθήσεις.

Λέξεις αντίλαλες που θα μεταφέρουν τη φωνή της Φύσης στις κορυφογραμμές του Τώρα και του Αύριο, στις συμπληγάδες του Παρόντος και τις ανοιχτώσιές του Μέλλοντος.

Λέξεις αγνισμένες απ' τον κουρνιαχτό, που θα κάθονται εντός μας, καταπράσινες.

Λέξεις ανθοφόρες που θα μηνούν τη νέα γέννα, τη νέα ελπίδα.

Λέξεις ασθενοφόρες που θα υπενθυμίζουν τον προθάλαμο της εντατικής.

Λέξεις πρόμαχες που θα κινητοποιούν στάσεις και αντιστάσεις.

Λέξεις κεκοιμημένες που, όταν έρθει το πλήρωμα του χρόνου και ανταμώσουν με τον ακροατή, τον αναγνώστη και προπαντός το παιδί, ξυπνήσουν, πάρουν πνοή και ανάσα, λάμψουν φως, και ασπιδοφόρες συνασπιστούν βοηθώντας να σταθούν όλοι όρθιοι, να σταθεί ο Άνθρωπος όρθιος και αποφασισμένος να πάρει την κατάσταση στα χέρια του, ο καθένας με τα όπλα του.

Λέξεις ποιητικές:

«... Ένωσα ήρθε κι έσκυψε

πάνω απ' το λίκνο μου

ίδια η μνήμη γινάμενη παρόν

τη φωνή πήρε των δέντρων, των κυμάτων:

«Έντολή σου», είπε, «αυτός ο κόσμος

και γραμμένος μες στα σπλάχνα σου είναι

Διάβασε και προσπάθησε

και πολέμησε» είπε

«Ο καθείς και τα όπλα του» είπε...

Αυτό θέλουμε κι εμείς με την μικρή μας προσπάθεια.

Μέσα από την αξιοποίηση της Λογοτεχνίας και της ευαίσθητης πέννας των συγγραφέων, μέσα από τους ήρωες των λογοτεχνικών κειμένων και τη σοφή κρίση τους, μέσα από την καλλιέργεια του σεβασμού προς τη Μητέρα Φύση και την προστασία της με πρωταγωνιστές τους άδολους υπερασπιστές της Γης (σκιάχτρα) οι μαθητές να μπορέσουν να αντλήσουν τα πρότυπά τους προς μίμηση ή προς αποφυγή και να παρακινηθούν στη διαμόρφωση των δικών τους στάσεων και της δικής τους κοσμοθεωρίας. Και, γιατί όχι, να τη διαδώσουν. Ο τρόπος είναι σύνθετος και περνάει μέσα από την παρατήρηση των ίδιων και στη συνέχεια τον σχολιασμό και ανάλυση της συμπεριφοράς τους απέναντι στους άλλους, στο περιβάλλον και γενικότερα απέναντι στη ζωή. Κι όλα αυτά στην πράξη και ενεργά συμμετόχους τους μαθητές, μέσα από τις ποικίλες, πρωτότυπες, συνοδευτικές δραστηριότητες των παρουσιάσεων των ιστοριών από τους συγγραφείς (δραματοποίηση, κουκλοθέατρο, συμπαρουσίαση, δημιουργική γραφή ...), μέσα από τη βιωματική διαδικασία

της εικονογράφησης (ρόλοι, κούκλες-κατασκευή τους, φωτογραφίες, ζωντανό στήσιμο εικόνων που υπηρετούν το κείμενο, ψηφιακή επεξεργασία με απλά μέσα ...), μέσα από τη σύζευξη θεωρίας και πρακτικής (βιολογική γεωργία, παραδοσιακοί τρόποι καλλιέργειας και σπόροι με σύγχρονη ενασχόληση με το βοτανόκηπο και το λαχανόκηπο του σχολείου ...).

Εργαλεία μας προς αυτή τη κατεύθυνση η Βιβλιοθήκη μας (λογοτεχνία) και ο Κήπος μας (διαδραστική προσομοίωση οικοσυστήματος) με στόχο την ευαισθητοποίηση απέναντι στο φυσικό και ανθρωπογενές περιβάλλον. Αυτή είναι η Παιδεία που οραματιζόμαστε, αυτή την παιδεία ελπίζουμε ότι υπηρετούμε.

Η Διεύθυνση του Δημοτικού Σχολείου Κουλούρας, οι εκπαιδευτικοί και οι μαθητές-τριές του, ευχαριστούν τους αγαπημένους τους συγγραφείς που ανταποκρίθηκαν με ενθουσιασμό στην πρόταση αυτής της συνάντησης των ιστοριών. Μια πρωτοβουλία ευαισθητοποίησης, συμπαράταξης και αλληλεγγύης, εν τέλει, αυτογνωσίας. Μια πρωτοβουλία μετάβασης, ή καλύτερα, διατήρησης των μαθητών μας στα υψίπεδα της κοινωνικής ευθύνης και της παγκόσμιας πολιτότητας.

Όλα αυτά στον «Δεκέμβρη των παραμυθιών», το θεσμό φιλαναγνωσίας, και όχι μόνο, που υλοποιείται, φέτος, για 6η χρονιά στο Δημοτικό σχολείο Κουλούρας. Φέτος, όμως, με μια ιδιαιτερότητα. Δεν παρουσιάστηκαν βιβλία και παραμύθια των προσκεκλημένων συγγραφέων, αλλά ιστορίες οικολογίας, κλιματικής ευαισθητοποίησης και προβληματισμού, ιστορίες που γράφτηκαν, ειδικά, για τους μαθητές μας, από τους συγγραφείς, και παρουσιάστηκαν στο σχολείο καθόλη της διάρκεια του Δεκεμβρίου, του 2023.

Ευχαριστούμε, επίσης, τη Σχολική Επιτροπή Α/θμιας Εκπ/σης Δ. Βέροιας, το Δήμο Βέροιας και προσωπικά το Δήμαρχο της πόλης, κο Κωνσταντίνο Βοργιατζίδη, για το αγκάλιασμα της προσπάθειάς μας και την εξασφάλιση στέγης για τις 8+1 ιστορίες μας, οι οποίες, πλέον κατοικούν μαζί στο βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας.

Τέλος, απέραντες ευχαριστίες οφείλουμε στο Ι.Κ.Υ. και τους ανθρώπους του για την αμέριστη συμπαράσταση και μακρόχρονη συνοδοιπορία, για τους δρόμους που μας ανοίγει, εδώ και χρόνια, μέσα από τα σχέδια Erasmus+, για την αλλαγή της ίδιας μας της σχολικής ζωής, που, τολμώ να πω, χωρίζεται σε προ και μετά Erasmus εποχή.

Η δράση υλοποιείται στα πλαίσια της στοχοθεσίας της Διαπίστευσης Erasmus+2021-2027.

Δημήτρης Κατσαβός
Διευθυντής Δημοτικού Σχολείου Κουλούρας

Γλυκερία Γκρέκου

Φο και Πι, να σώσουμε τη γη!

Ηρεμία δεν είχε ο Πινόκιο, ώσπου να μάθει τι απασχολεί τον πατέρα του που τον έβλεπε να ξεφυσάει ουφ και ουφ, όλη μέρα. Τελικά, το πρόβλημα ήταν ότι με τις πολλές καταστροφικές πυρκαγιές που ξέσπασαν το καλοκαίρι στον τόπο του, δεν είχε μείνει ξύλο για να φτιάξει ο ξυλουργός πατέρας του τις παραγγελίες του, τα ξύλινα χριστουγεννιάτικα στολίδια και παιχνιδάκια.

Έτσι, ο Πινόκιο αναλαμβάνει δράση. Θα τα καταφέρει, άραγε, αυτός και η φίλη του, η Σοφή Κουκουβάγια που την αναζητά μέσα στο αγνώριστο, πια, δάσος; Ποιος άλλος μπορεί να τους βοηθήσει;

Μια ιστορία για τις συνέπειες της Κλιματικής κρίσης, ωστόσο, τρυφερή και συγκινητική, αφού είναι πασπαλισμένη και λίγο, με το πνεύμα των Χριστουγέννων.

Γλυκερία Γκρέκου

Η Γλυκερία Γκρέκου γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Λιβάδι Ολύμπου όπου και τελείωσε το λύκειο.

Σπούδασε παιδαγωγικά και στη συνέχεια συμπλήρωσε τις σπουδές της στο ΑΠΘ, στον τομέα της ειδικής αγωγής. Είναι κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος στη δημιουργική γραφή από το Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας.

Εργάζεται ως εκπαιδευτικός σε σχολείο της Θεσσαλονίκης. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια που αφορούν στον αυτισμό, τη νοητική υστέρηση, σε προβλήματα συμπεριφοράς των παιδιών και σε μαθησιακές δυσκολίες. Το 2004 κυκλοφόρησε το πρώτο της βιβλίο.

Είναι μέλος του Κύκλου του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου (IBBY).

• Το βιβλίο της «Η μοναξιά των συνόρων» τιμήθηκε με το βραβείο “Αναγνώστης” το 2014 στην κατηγορία του λογοτεχνικού βιβλίου για εφήβους.

- Το ταξίδι του κόκκινου αβγού, Παρρησία
- Ο Χάρι Πι δε μένει πια εδώ, Άγκυρα
- Το θυμωμένο αρκουδάκι, Πορτοκάλι
- Ο Φοίβος... και ο άλλος Φοίβος, Ελληνικά Γράμματα,
- Οι κούκλες του μουσείου, Ψυχογιός
- Όταν ήρθαν οι γλάροι, Ψυχογιός
- Ένα τάμπλετ μια φορά,
- Ο μυστικός καθρέφτης, Ψυχογιός
- Το κόκκινο κουτί, Ψυχογιός,

Είναι μερικά, ακόμη, από τα βιβλία της.

Γλυκερίας Γκρέκου

Φο και Πι, να σώσουμε τη γη!

Αρχές Δεκέμβρη και στο εργαστήρι του μάστορα-Τζεπέτο, έπεφτε βαθιά σιωπή και μόνο ένας κρύος άνεμος περνούσε από τις χαραμάδες των παραθυριών. Κόντευαν οι μέρες που οι άνθρωποι θα γιόρταζαν τα Χριστούγεννα και λίγο μετά την Πρωτοχρονιά.

Ο μάστορας, με το μολύβι στο χέρι του, είχε σκύψει πάνω σε ένα μεγάλο βιβλίο παραγγελιών και ξεφυσούσε τόσο δυνατά που ο Πινόκιο ένωσε το δροσερό αεράκι να κρύνει τη μύτη του.

Τη μύτη που, τώρα τελευταία, η αλήθεια να λέγεται -κι ας λέμε παραμύθια, αφού μέσα σε αυτά, συναντάμε τις πιο μεγάλες αλήθειες- τώρα τελευταία λοιπόν είχε μικρύνει λιγάκι. Κι αυτό γιατί είχε περιορίσει αρκετά τα ψεματάκια του.

«Ουφ, ουφ! ωχ, ωχ! και τώρα τι κάνουμε παιδί μου;» Ακούστηκε η φωνή του Τζεπέτο.

«Μα, πες μου, πατέρα, τι σε στεναχωρεί τόσο πολύ; Πες μου κι εμένα, σε παρακαλώ, μήπως μπορώ να σε βοηθήσω», ακούστηκε ανήσυχη η φωνή του Πινόκιο.

«Τι να κάνεις κι εσύ, μικρό παιδί, πώς να βοηθήσεις, δύσκολα τα πράγματα», είπε ο μάστορας.

«Ποτέ δεν ξέρεις ποιος μπορεί να βοηθήσει σε αυτή τη ζωή, αυτό μου είπε μια μέρα η σοφή κουκουβάγια», του απάντησε ο Πινόκιο και αμέσως μετά σκέφτηκε πως καιρό έχει να την συναντήσει στο δάσος.

«Μα, ναι, ναι, βέβαια, πώς δεν το σκέφτηκα τόσο καιρό, από τη μέρα που κάηκε η πλαγιά λίγο πιο έξω από το μικρό χωριό μας, η σοφή φίλη μου, εξαφανίστηκε!»

Στη σκέψη αυτή μεγάλη στεναχώρια τον έπιασε αλλά εδώ τώρα άλλο ήταν το πρόβλημα. Τα “ουφ και φου, και αχ και βαχ” του πατέρα.

Κατέβηκε από την ξύλινη πολυθρόνα του, πλησίασε τον μάστορα-πατέρα και άπλωσε το χέρι του στο μπράτσο του.

Χαίδεψε τα άσπρα του μαλλιά, πήρε θέση δίπλα του, τον κοίταξε στα μάτια, και με δυνατή φωνή του είπε:

«Ό,τι απασχολεί εσένα, αυτό είναι πρόβλημα και για μένα, πες μου λοιπόν τι σε βασανίζει, εμπιστεύσου με κι ας είμαι μικρός κι ας λέω ψέματα κάποιες φορές».

«Από πού να αρχίσω και τι να πω; Πλησιάζουν οι γιορτές, ο Άγιος Βασίλης μου έχει δώσει παραγγελία για κάποια δώρα κι εγώ κάθομαι εδώ με τα χέρια σταυρωμένα χωρίς να έχω κάνει το παραμικρό. Να, κοίτα τη λίστα, δες τι έπρεπε να έχω ήδη έτοιμα και όπως βλέπεις ο πάγκος είναι άδειος!»

Έσκυψε ο Πινόκιο στο μεγάλο τετράδιο παραγγελιών κι άρχισε να διαβάζει δυνατά:

1. Μια ξύλινη μικρή βάρκα για τον κυρ Αντρέα τον Θασίτη.
2. Ένα τρενάκι με πέντε βαγόνια για τον μικρό Δημήτρη Β.

3. Ένα ρολόι με κούκο ξύλινο, για την κυρά Ελένη που δεν βλέπει καλά.

4. Πέντε κρεβατάκια για μωρά, ξύλινα φυσικά, για τα παιδιά στον βρεφονηπιακό σταθμό “Μια μεγάλη αγκαλιά”.

5. Είκοσι στηρίγματα για τάμπλετ, για...

Η λίστα δεν είχε τελειωμό, αλλά ο Πινόκιο σταμάτησε και ανήσυχος κοίταξε τον πατέρα του κατάματα!

«Μα, εσύ δεν ετοιμάσες τίποτα από όλα αυτά! Τι συμβαίνει αλήθεια, εσύ ήσουν πάντα τόσο συνεπής στις παραγγελίες σου!»

«Ε, μα, τι νομίζεις, γιατί είμαι τόσο στεναχωρημένος, δεν βλέπεις γύρω σου, για πες μου, με τι υλικά να φτιάξω όλα αυτά που μου ζητάνε; Εδώ και μήνες ψάχνω σε όλη τη χώρα μήπως και βρω ξύλο, αλλά κανείς προμηθευτής δεν έχει να μου στείλει κάτι. Είναι θέμα χρόνου να κλείσει το εργαστήρι για πάντα.» ψιθύρισε ο Τζεπέτο και ένα δάκρυ κύλισε από τα μάτια του.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, ο Πινόκιο φόρεσε το ζεστό παλτουδάκι του, το σκουφί και τα γαντάκια του και βγήκε κρυφά από το σπίτι.

Δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει, σε κάμποσες ώρες έφτασε στο μεγάλο δάσος. Η αλήθεια είναι πως δυσκολεύτηκε να προσανατολιστεί. Εκεί στο σταυροδρόμι, των Βελανιδιών, ξάφνου το τοπίο ήταν αλλαγμένο. Μόνο η μεγάλη βρύση και το σπιτάκι του φύλακα παρέμειναν ίδια.

Προχώρησε διστακτικά, η ξύλινη πόρτα ήταν κλειστή, από την καμινάδα έβγαινε ένας ψόφιος καπνός, σαν ένα αραιό, γκρι συννεφάκι.

Χτύπησε το ρόπτρο, και συγχρόνως άνοιξε την πόρτα χωρίς να περιμένει.

Κρύωνε πολύ, σε λίγη ώρα θα έπεφτε σκοτάδι κι ο μικρός Πινόκιο άρχισε να ανησυχεί, μήπως δεν καταφέρει αυτό που είχε κατά νου.

Ξάφνου, με το άνοιγμα της πόρτας, ένα αλλόκοτο πλάσμα εμφανίστηκε μπροστά του!

«Αλτ! Στοπ, Μη! Ποιος είσαι εσύ και τι γυρεύεις εδώ;», μίλησε το ψηλόλιγνο πλάσμα.

Ο Πινόκιο έκανε ένα βήμα πίσω.

«Συσυσυγγνώμη, εεεγώ είμαι οοο Πινόκιο και ψάχνω τη σοφή του Δάσους Κουκουβάγια, είναι επείγον και πρέπει να τη βρω! Εσύ ποιος είσαι, δεν σε έχω ξαναδεί», απάντησε με μια ανάσα.

«Δεν με έχεις ξαναδεί; Δεν έχεις δει άλλη φορά το σκιάχτρο Φο; Μωρ’τι μας λες», είπε ο Φο πειραγμένος κάπως και συνέχισε:

«Ναι, είμαι ο φύλακας του Δάσους, και όπως βλέπεις, δεν χρειάζεται πια να στέκομαι με τις ώρες και να παραφυλάω αφού οι ανόητοι και επικίνδυνοι άνθρωποι έβαλαν φωτιά το καλοκαίρι και βλέπεις τι απόμεινε! Λίγα δέντρα, η βρύση και το σπίτι που κατοικώ, αφού, πια, δεν έχω κάτι πολύτιμο να φυλάω».

«Σκιάχτρο, Φο, ποιος είναι, με ποιον μιλάς;», Ακούστηκε μια γνώριμη φωνή από μέσα.

«Μα αυτή είναι η Σοφή του Δάσους, είναι φίλη μου, άσε με σε παρακαλώ να την συναντήσω, σκιάχτρο Φο!», είπε με λαχτάρα ο Πινόκιο.

«Τέλος πάντων, πέρνα», απάντησε ο Φο, και παραμέρισε ώστε να περάσει ο Πινόκιο.

Η αλήθεια είναι πως ένωσε έναν φόβο καθώς τον ακολουθούσε αλλά η φωνή της κουκουβάγιας τον ηρέμησε.

«Καλώς τον, πώς από εδώ, χειμωνιάτικα; Δεν έχετε δουλειά στο εργαστήρι; Χριστούγεννα πλησιάζουν, α, άσε με να το μαντέψω. Ναι, ναι, ναι, είμαι σίγουρη, ξεμείνατε από ξυλεία! Όπως έμεινα κι εγώ χωρίς το σπιτικό μου. Κάηκε στη μεγάλη φωτιά και όπου φύγει φύγει, τρέξαμε όλοι να σώσουμε τη ζωή μας. Τα δέντρα βέβαια δεν τα κατάφεραν, στάχτη και σκόνη γίνηκαν όλα!»

Ο Πινόκιο έμεινε με το στόμα ανοιχτό και κοίταξε την κουκουβάγια με θαυμασμό.

«Καλά το λένε οι άνθρωποι πως είσαι σοφό πουλί!», είπε και το σκιάχτρο Φο κι έβγαλε το καπέλο του, έκανε μια υπόκλιση και χαμήλωσε προς τον Πινόκιο λέγοντάς του:

«Ώστε, σε αυτό οφείλουμε την επίσκεψή σου; Ξεμείνατε από ξυλεία και ήρθες από τα μέρη μας να μάθεις το λόγο; Ε, λοιπόν θα σου πω κι εγώ πως κόντεψα να χάσω τη ζωή μου στην πυρκαγιά του περασμένου καλοκαιριού. Αυτοί οι ανόητοι άνθρωποι, που πιστεύουν πως έχουν περισσότερο μυαλό από εμάς τα σκιάχτρα, αυτοί λοιπόν ευθύνονται για το κακό που μας βρήκε!»

«Αμ, εγώ, που φύλαγα μέρα νύχτα το δάσος, και σαν είδα εκεί κοντά στην πλαγιά δυο-τρεις ανθρώπους να ανάβουν φωτιά, έτρεξα όσο πιο γρήγορα μπορούσα, κουνούσα τα χέρια μου, φώναζα, μα κανείς δεν με πήρε στα σοβαρά. Μόνο κάτι πουλιά τρόμαξαν και πέταξαν μακριά γιατί νόμισαν πως ήθελα το κακό τους. Και σαν είδαν τις φλόγες λίγες ώρες μετά, έτρεχαν, να γλυτώσουν από το κακό, αλλά το κακό εξαπλωνόταν γρήγορα, βοηθούσε και ο δυνατός άνεμος και κάπως έτσι σε λίγες ώρες όλα έγιναν καπνός...», είπε ο Φο και τα μάτια του βούρκωσαν.

«Μα, αγαπημένο μου σκιάχτρο, εσένα είδα εκείνη τη μέρα, που προσπαθούσες να καλέσεις τους ανθρώπους να σβήσουν τη φωτιά! Εσύ είσαι αυτός που μου έσωσε τη ζωή. Όταν είδα τις φλόγες να πλησιάζουν, εγκατέλειψα το αγαπημένο μου σπίτι-Βελανιδιά, το πατρικό μου σπίτι και έφτασα ως το ποτάμι και μετά εσύ ήσουν αυτό το πλάσμα που με φιλοξένησε στο δέντρο της αυλής σου», συμπλήρωσε.

Με το στόμα ορθάνοιχτο έστεκε ο Πινόκιο κι άκουγε όλα αυτά που διηγιόταν η Σοφή κουκουβάγια και το σκιάχτρο Φο.

Και τον έπιασε μια στεναχώρια για όλα τούτα.

Και τότε σκέφτηκε φωναχτά:

1. Τον πατέρα Τζεπέτο, που δεν θα είχε υλικά για τη δουλειά του.
2. Την κουκουβάγια που είχε χάσει το σπιτικό της.
3. Τα πουλιά και όλα τα ζωντανά του δάσους που είχαν χάσει τη ζωή τους.
4. Τους ανθρώπους που είχαν καεί τα σπίτια τους.
5. Τα παιδιά που δεν θα μπορούσαν να πάνε εκδρομή στο δάσος.
6. Το οξυγόνο που είχε λιγοστέψει αφού δεν υπήρχαν δέντρα πια.
7. Όλους εκείνους που περίμεναν τα δώρα τους!

Αυτά σκέφτηκε ο μικρός Πινόκιο κι έβαλε το προσωπάκι του ανάμεσα στις παλάμες του.

«Ωχ, και τώρα τι κάνουμε;». Είπε μόνο και η θλίψη μεγάλωσε μέσα του και μικρυνε η μύτη, καθώς αληθινά δάκρυα κύλισαν από τα μάτια του.

Κανένας δεν μιλούσε για ώρα, μετά ακούστηκε το περπάτημα του σκιάχτρου, φρουτς, φρουτς και ύστερα ένα χέρι αδύνατο, αχυρένιο ακούμπησε στα μαλλιά του και χάιδεψε το κεφαλάκι του.

«Έλα, μην κλαις, κάτι θα κάνουμε για φέτος, κι εμείς τα σκιάχτρα έχουμε καρδιά!», το είπε το Φο και ο Πινόκιο σήκωσε το κεφάλι του και το κοίταξε στα μάτια.

Και ύστερα, αφού έβγαλε το ψηλό, παλιό καπέλο του, έξυσε το κεφάλι του, ξερόβηξε και είπε.

«Άκου να δεις, εδώ, πίσω από το σπίτι, κατάφερα να σώσω 15 μεγάλα κούτσουρα για ώρα ανάγκης. Θα σου τα χαρίσω, πες στους βοηθούς του Τζεπέτο να έρθουν να τα παραλάβουν. Είναι κρίμα να μην πάρουν τα δώρα οι άνθρωποι φέτος, αλλά, αλλά για του χρόνου δεν σου υπόσχομαι τίποτα! Η καταστροφή του δάσους είναι μεγάλη, και οι άνθρωποι θα μάθουν πως αυτό έχει συνέπειες για τη ζωή και την καθημερινότητά τους!»

«Δηλαδή, κλείνει το εργαστήρι μας; Τελειώνει το παραμύθι μας;» ψιθύρισε ο Πινόκιο...

Τότε ήταν που ακούστηκε σοβαρή η φωνή της Σοφής Κουκουβάγιας.

«Ακούστε όλοι σας, τίποτα δεν χάθηκε αν κάνουμε όλοι μια σοβαρή προσπάθεια να σώσουμε τον Πλανήτη από τις καταστροφές. Θέλω να σας πω, πως σε πολλές χώρες, στη θέση των κομμένων ή των καμένων δέντρων φυτεύονται καινούργια, ώστε να δημιουργηθεί ένα δάσος στη θέση του καμένου. Αναφύτευση το λένε αυτό και μάλιστα στην Αμερική, τη Σουηδία, τη Φινλανδία, φυτεύουν δεκαπλάσια δέντρα από αυτά που χάθηκαν, ώστε να περισσεύει μπόλικη ξυλεία!»

Χειροκροτήματα ακούστηκαν από παντού!

Από τον Πινόκιο,
το σκιάχτρο Φο,
πέντε σπουργίτια που, στέκονταν στο παράθυρο,
μια οικογένεια αραχνών, που κρέμονταν από το ταβάνι,
μια χελώνα που προσπαθούσε να κοιμηθεί,
έναν γάτο που ζεσταινόταν στο τζάκι,
μια ποντικίνα που μασουλούσε ένα κομμάτι τυρί.

«Καλά το λένε πως είσαι Σοφή Κουκουβάγια και έχεις πάντα λύσεις για όλα τα προβλήματα!», φώναξε με χαρά ο Πινόκιο!

«Προτείνω να διαδώσουμε το νέο σε όλα τα παιδιά του κόσμου! Να φτάσει, από στόμα σε στόμα, σε όλα τα μέρη της γης. Να βοηθήσουμε κι εμείς, μήπως σώσουμε τον Πλανήτη Γη!», συμπλήρωσε το σκιάχτρο Φο και τηλεφώνησε στον Τζεπέτο για την ξυλεία. Να προλάβει να φτιάξει τα δώρα των Γιορτών.

Γλυκερία Γκρέκου - Δεκέμβριος 2023

Σοφία Καλογερίδου

Ένας αλλιώτικος Πήτερ Παν

Ένα νοσταλγικό πέταγμα προς το γενέθλιο τόπο, προς την παιδική ηλικία, τη μόνη αληθινή μας πατρίδα, επιχειρεί η συγγραφέας. Μαζί της, ο παιδικός φίλος της Πήτερ Παν, η αγαπημένη της γιαγιά με τον καλύτερο μπαξέ του χωριού, τα μιλιούνια καρακάξες που πάσχιζε να κάνει κουμάντο ο Φρίξος, ο φύλακας σκιαχτράγγελος του κήπου και του ονείρου.

Τι κι αν οι άνθρωποι φέρθηκαν άσχημα στη Φύση, τι κι αν οι καιροί έγιναν άνυδροι, τι κι αν η ξηρασία χάραξε τη γη του κάμπου; Τα παιδιά, η Ελπίδα, δε μένουν με σταυρωμένα τα χέρια. Περιφέρουν την «Κουσκουντέρα», φωνάζοντας «Δώσε Θεέ μου βροχή στον πλούσιου τον κήπο και στον φτωχού το χωράφι». Και η βροχή ήρθε.

Μα για πόσο ακόμη; «Αν δεν αλλάξουμε τον τρόπο που φερόμαστε στη γη», λέει η γιαγιά, «θα αναγκαστούμε να αλλάξουμε τόπο, αν υπάρχει τόπος να μας δεχτεί...»

Σοφία Καλογερίδου

Γεννήθηκε στη Βέροια όπου ζει.

Σπούδασε Ηλεκτρολόγος μηχανικός στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης και τελείωσε το μεταπτυχιακό πρόγραμμα σπουδών “Δημιουργική Γραφή” στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας. Είναι καθηγήτρια Πληροφορικής στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση.

Τα καλοκαίρια της παιδικής της ηλικίας τα πέρασε στο Μετόχι Προδρόμου απ' όπου έχει μνήμες που την κατακλύζουν. Χαίρεται τα ταξίδια, τα ζώα και τη φύση. Αγαπά τη μικρή φόρμα, μέσα από την οποία δημιουργεί ένα σημασιολογικό σύμπαν.

Έχει διακριθεί σε επτά διαγωνισμούς, ενώ διηγήματά της περιέχονται σε τέσσερις συλλογικές εκδόσεις. “Ο Τσονγκλασέ απ' το πρωί ψάχνει μαλλιά” είναι η πρώτη συλλογή διηγημάτων της που δημοσιεύεται.

Σοφίας Καλογερίδου

Ένας αλλιώτικος Πήτερ Παν

Το καλοκαίρι του '79 ήμουν δέκα χρονών και ως συνήθως ξεκαλοκαίριαζα στο χωριό παρέα με τη γιαγιά Πηγή. Εκείνη τη χρονιά μιλιούνια καρακάξες είχαν εγκατασταθεί στο μπονζάι χωριό μας, τόσες πολλές, που νωρίς το πρωί μαύριζε ο τόπος στα μέρη που μαζεύονταν. Είχε μεγάλη ξηρασία και τα έρμα τα πουλιά βρήκαν αυτόν τον τόπο μια ανάσα απ' το ποτάμι να 'χουν κοντά νερό να πίνουν. Στα σύρματα του μπαξέ μας κάθε πρωί σπρώχνονταν ίσα με τριάντα καρακάξες, μάλωναν ποια θα πρωτοκαθήσει. Προτιμούσαν τη μεριά που είχε πλάτη στο Φροίξο για να μη σκιάζονται. Κι όλο και βούταγαν ν' αρπάξουν κανά σπυρί απ' τα καλαμπόκια, κανά ώριμο φρούτο απ' τα δέντρα, καμιά γινωμένη ντομάτα.

Η γιαγιά είχε τον καλύτερο μπαξέ στο χωριό. Αξημέρωτα με σήκωνε να προλάβουμε να τον ποτίσουμε. Μ' έβαζε να γυρίσω το νερό από το αυλάκι με την τσάπα ώσπου να ξεδιψάσουν όλα τα ζαρζαβάρια της. Περίμενα να φτάσει και στην τελευταία σειρά με τις ντομάτες για να το ξαναγυρίσω στο δρόμο του να προλάβουν να ποτίσουν οι συχωριανοί.

Ήταν η χρονιά που είχα ανακαλύψει την ύπαρξη του Πήτερ Παν από μια ταινία της Ντίσνεϊ στον κινηματογράφο. Άλλοτε με επισκέπτονταν τα βράδια στον ύπνο πετώντας κατευθείαν από τη Χώρα του Ποτέ κι άλλοτε μισόκλεινα τα βλέφαρα στον ξύπνιο να τον φανταστώ να πετάει γύρω απ' τον Φροίξο και να τον σκανιάζει που ήταν καρφωμένος στη γη στην πάνω άκρη του οικοπέδου ή να συναγωνίζεται στα μακροβούτια τις καρακάξες. Είχα εντυπωσιαστεί μ' αυτόν τον τύπο που δεν μεγάλωνε, ήξερε τα Ελληνικά αν και σκωτσέζος και με μάθαινε τα βράδια να πετάω.

Στην αρχή κάπως δειλά έκανα τις πρώτες μου πτήσεις μέχρι το Φράγμα. Σιγά σιγά ξεθάρρεψα και πέταγα μαζί του πέρα απ' το ποτάμι προς τη Βέροια, να πάω πάνω απ' το σπίτι μου κι από κει στην Εληά, στο πάρκο των Αγίων Αναργύρων και πίσω στο χωριό μην ξημερώσει και δε με βρει η γιαγιά στο κρεβάτι. Το μεσημέρι που μέναμε μέσα για να μην ενοχλούμε τον κόσμο με τις φωνές μας έκλεινα τα μάτια να αποκοιμηθώ και φανταζόμουν ότι ο Πήτερ ξάπλωνε κάτω από το ντιβάνι μου να μην τον δούνε. Τα βράδια περνούσαν παρέα με τον σκωτσέζο φίλο μου κι οι μέρες με τις δουλειές της γιαγιάς στο μπαξέ και τον αχυρώνα. Μ' έβαζε να μαζεύω τα αυγά απ' τις φωλιές ψηλά πάνω στις αχυρένιες μπάλες, να μαζεύω τις ώριμες μελιτζάνες και πιπεριές να τις τηγανίσει, να γιατροπορεύω τα άρρωστα κοτοπουλάκια με ασπιρίνες στο μικρό κλουβί-νοσοκομείο πουλιών όπου τα έβαζε ώσπου να συνέλθουν. Τ' απογεύματα ένα σμάρι παιδιά φέρναμε βόλτα το χωριό κάμποσες φορές τρέχοντας και παίζοντας κρυφτό, τζαμί ή μακριά γαϊδούρα.

Γύρω στα μέσα του καλοκαιριού το αυλάκι είχε σχεδόν στερέψει κι οι άλλοτε περήφανοι στρατηγοί του μπαξέ μας, οι ηλιόσποροι, που ήταν διακτινισμένοι περιμετρικά στο οικόπεδο, είχανε σκύψει τα κεφάλια τους μαραμένοι όπως όλα τα φυτά στο χωριό. Οι μεγάλοι μιλούσαν για την ξηρασία που είχε χτυπήσει τα μέρη μας. Τα βράδια που μαζεύονταν στην αυλή για νυχτέρι λέγανε πως τέτοιο πράγμα είχανε χρόνια να δούνε. Η γη στον κάμπο είχε σκάσει κι οι σοδειά κινδύνευε αφού το νερό στις πομόνες και στο ποτάμι είχε λιγοστέψει επικίνδυνα. Τόσο που με το ζόρι πότιζαν λίγο τα δέντρα να μην ξεραθούν.

Τη βδομάδα πριν της Παναγίας είχε πια αποφασιστεί. Το Σάββατο 11 του μήνα θα μας δίνανε την Κουσκουντέρα να την περιφέρουμε από σπίτι σε σπίτι. Ήτανε το έθιμο της βροχής που το έφεραν μαζί τους οι παππούδες μας από τον Πόντο. Έτσι κι έγινε. Το απόγευμα του Σαββάτου μόλις έπεσε λίγο ο ήλιος μαζευτήκαμε τα παιδιά του χωριού στην πλατεία για να μας παραδώσουν οι μεγάλοι την Κουσκουντέρα που φορούσε τη μαύρη ρόμπα της γιαγιάς κι είχε δεμένη στη μέση της μια κόκκινη ζώνη της θείας μου. Το παράξενο σκιάχτρο μπροστά σα λάβαρο στα χέρια της αδερφής μου κι εμείς ξοπίσω του τρέχαμε από σπίτι σε σπίτι φωνάζοντας: «Η κουνίστρα Κουσκουντέρα ζητάει από τον Θεό βροχή. Δώσε Θεέ μου βροχή στου πλούσιου τον κήπο και στου φτωχού το χωράφι». Οι νοικοκυρές ρίχνανε νερό στο σκιάχτρο κι εμείς το τινάζαμε να πέσουν οι σταγόνες στο χώμα.

Όλος τυχαίος την άλλη μέρα το απόγευμα έριξε μια μπόρα καλοκαιρινή από κείνες που κάνουν τη γη να μυρίζει βροχή και τους αγρότες να αναστενάζουν ανακουφισμένοι. Η Κουσκουντέρα μετά το βράδυ του Σαββάτου που τέλειωσε η αποστολή της πήγε να κάνει παρέα στο Φροίξο. Οι καρακάξες σε λίγες μέρες φύγανε απ' τα σύρματα. Τότε νομίζαμε ότι φοβήθηκαν τα δυο σκιάχτρα. Χρόνια μετά κατάλαβα ότι δε μας είχαν πια ανάγκη. Με τη βροχή που έπεσε τις επόμενες δυο βδομάδες μπορούσαν πια να πάνε στα μέρη τους.

Αρχές Σεπτέμβρη αφήσαμε το χωριό και τα παιχνίδια για να επιστρέψουμε στην πόλη γιατί θ' άρχιζαν τα σχολεία αλλά την ξηρασία εκείνης της χρονιάς τη θυμόμασταν για χρόνια. Το χειμώνα ο Φροίξος κι η Κουσκουντέρα παραδόθηκαν στις λάσπες και τις βροχές. Τα ρούχα τους είχανε ξεθωριάσει πια κι ένας χιονιάς το Φλεβάρη τους έθαψε μες τα λασπόνερα σχεδόν αγκαλιασμένους.

Η γιαγιά έμεινε στο χωριό για άλλα τριάντα καλοκαίρια. Μέχρι που πήγαμε φοιτητές και σκορπίσαμε, μας μάζευε κοντά της. Δε μας χαλούσε χατίρια. Όταν βαριόμασταν μας πήγαινε ένα τσούρμο παιδιά στο ρυάκι να πιάσουμε ψαράκια με το τρυπητό της να τα βάλουμε στα βάζα που είχε για τις μαρμελάδες για να τα χουμε για κατοικίδια. Μας έμαθε να πιάνουμε μύγες και να ταΐζουμε τα μικρά σπουργίτια όταν έπεφταν από τις φωλιές στην αχυρώνα, να μαζεύουμε κράνα και βατόμουρα απ' το βουνό και τσουκνίδια και χόρτα απ' τον κάμπο. Τα βράδια μας μάζευε και μας έλεγε ιστορίες από την κατοχή και τον εμφύλιο, τις ημέρες μας έδειχνε πως σκάβουν τη γη και πως φυτεύουν.

Μας έλεγε ότι ο άνθρωπος δε φέρεται καλά στη φύση και κάποτε θα το μετανιώσει κι ότι το νερό δεν πρέπει να πηγαίνει χαμένο γιατί κάποτε θα τελειώσει. Τη θυμάμαι τώρα που συχνά τα καλοκαίρια είναι

αφόρητα απ' τη ζέστη, που αλλού βρέχει ασταμάτητα κι έχει πλημμύρες κι αλλού ξηρασίες, πιο έντονα απ' ότι παλιά. Τη θυμάμαι όταν βλέπω στην τηλεόραση ανθρώπους απ' την Αφρική να αφήνουν τις χώρες τους λόγω της ξηρασίας και να 'ρχονται φορτωμένοι σαν τσαμπιά σε σαπιοκάραβα γιατί είναι λέει μετανάστες λόγω κλιματικής αλλαγής. Τη θυμάμαι όταν σκέφτομαι πως αν δεν αλλάξουμε τον τρόπο που φερόμαστε στη γη θα 'ρθει κι η δική μας η σειρά αλλά αναρωτιέμαι αν θα υπάρχει τόπος να μπορούμε να πάμε...

Είμαι στα πενήντατέσσερα. Κι όποτε οι έγνοιες της ζωής με σκοτεινιάζουν κλείνω τα μάτια να μεταφερθώ για λίγο στο μικροσκοπικό χωριό δίπλα στο ποτάμι. Να νιώθω δίπλα μου τον Πήτερ Παν που μ' έμαθε να πετάω μακριά όποτε το 'χω ανάγκη. Χρόνια τώρα ο Πήτερ έχει το πρόσωπο της γιαγιάς και το σώμα το δικό του. Της γιαγιάς Πηγής που τα έκανε όλα σχεδόν μαγικά και γινόταν μαζί μας παιδί. Κλείνω τα μάτια κι επιστρέφω σ' εκείνη την ξένοιαστη γη των παιδικών μου καλοκαιριών και θυμάμαι πως οι άνθρωποι μπορούνε και αλλιώς, μπορούνε και με λιγότερα αρκεί να πιστέψουν.

Αρκεί να θέλουμε κι όλα θα γίνουν σχεδόν μαγικά...

Καλογερίδου Σοφία - Δεκέμβρης 2023

Ναντίνα Κυριαζή

Το Σκιάχτρο συναντά τον Πήτερ Παν στη Χώρα του Ποτέ

Ένα ευαίσθητο και συμπονετικό Σκιάχτρο που δίνει θεατρικές παραστάσεις μέσα στ' αμπέλι, κερδίζοντας την εμπιστοσύνη των πουλιών, γίνεται μάρτυρας μιας μεγάλης καταστροφής (πλημμύρα). Στην προσπάθειά του να ψάξει για βοήθεια, αφού το ίδιο ήταν αδύνατο να βοηθήσει, -πώς να μπουν στο νερό τα αχυρένια του πόδια- βρέθηκε αντάμα με τον Πήτερ Παν στη Χώρα του Ποτέ, όπου κατάλαβε πως κανένας υπερήρωας δε μπορεί να σώσει τους ανθρώπους, παρά μόνο η αλληλεγγύη, η υποστήριξη του ενός από τον άλλο.

Παρά την παραδείσια ατμόσφαιρα της Χώρας του Ποτέ και τις επίμονες εκκλήσεις του Πήτερ Παν να μείνει μαζί τους, η δύναμη της Επιστροφής στον Τόπο του νίκησε μέσα στο μυαλό και την καρδιά του Σκιάχτρου.

Έτσι, Επέστρεψε, φόρεσε κάτι τεράστιες γαλότσες, ρίχτηκε στο νερό και βοήθησε, με όλες του τις δυνάμεις τους ανθρώπους, αυτούς που δεν του έκαναν ούτε μια φορά την τιμή να παραβρεθούν σε μια παράστασή του.

Κωνσταντίνα (Ναντίνα) Κυριαζή

Γεννήθηκε, μεγάλωσε στην Αθήνα και ζει στη Θεσσαλονίκη.

Ολοκλήρωσε τις προπτυχιακές και μεταπτυχιακές σπουδές της στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών της Φιλοσοφικής Σχολής Αθηνών και παρακολουθεί το μεταπτυχιακό πρόγραμμα μεταπτυχιακών σπουδών Σημειωτική Πολιτισμός και Επικοινωνία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης.

Ολοκλήρωσε τη βιωματική της εκπαίδευση στην Εμπύχωση των Ομάδων και τη Συμβουλευτική μέσω της προσωπικής εμπειρίας, βιώνοντας τη φιλοσοφία, τις αρχές και τις μεθόδους της Παρεμβαίνουσας Μη Κατευθυντικότητας (NDI). Παρακολούθησε και ακολουθεί μέχρι σήμερα το εργαστήριο Αφηγητών της ActionArt/ Εικαστική Δράση με τη Ροδάνθη Δημητρέση. Ασχολήθηκε με το θέατρο (Ιδρυτικό μέλος της Ομάδας Θεάτρου «Μη Μόναν'Οψιν») και το τραγούδι.

Έχει διακριθεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς για τη συγγραφή παραμυθιών (Π.Ε.Λ. Έπαινος για το παραμύθι Η Καθρεφτούπολη). Ποιήματά της δημοσιεύθηκαν στο Λογοτεχνικό Περιοδικό «Εντευκτήριον».

Από τις εκδόσεις ΒιβλιοΔιάπλους κυκλοφορούν τα παραμύθια της “Τα πρέπει και τα θέλω στου σκιάχτρου το καπέλο”, “Η Γελαστή Γέφυρα”, “Ο Φεγγαρόλουστος”, “Ο Βασιλιάς ο Ευτραφής” και “Η χαρά της Διατροφής”, τα πρώτα δύο με τραγούδια σε μουσική του συνθέτη Γ. Καζαντζή. Από τις Πρότυπες Εκδόσεις Πηγή κυκλοφορεί η πρώτη ποιητική συλλογή της με τίτλο “Ενικός Ύμνος”.

Στίχους της έχουν τραγουδήσει ο Γιώργος Νταλάρας (άλμπουμ Έρωτας ή Τίποτα) ο Βασίλης Λέκκας (άλμπουμ Κατάρτι κι Ατμός), η Μελίνα Κανά (άλμπουμ Μελίνα Κανά και ο Γόης του Θησείου), ο Βασίλης Πρατσινάκης (Άγριος Άνεμος) και ο Δημήτρης Νικολούδης (Στην άκρη του δρόμου) σε σύνθεση του Γιώργου Καζαντζή.

Ναντίνας Κυριαζή

Το Σκιάχτρο συναντά τον Πήτερ Παν στη Χώρα του Ποτέ

Το χειροκρότημα ήταν πολύ δυνατό, ζωντανό, ρυθμικό και κράτησε σχεδόν ένα λεπτό. Το Σκιάχτρο ήταν πολύ ευχαριστημένο. Έκανε μια βαθιά υπόκλιση. Η αυλαία έπεσε και ένιωθε ξανά αυτή την πληρότητα που ένιωθε κάθε φορά που τελείωνε τις παραστάσεις του. Από τότε που τις ξεκίνησε, κανένα πουλί δεν έκανε πια έφοδο στο αμπέλι. Οι θεατές αποχώρησαν. Η μικρή αυτοσχέδια σκηνή και το θεατράκι που είχε φτιάξει από το τίποτα μέσα στον αμπελώνα του παππού έμειναν αδειανά.

Είχε πια αρχίσει να σουρουπώνει, βράδιαζε τώρα πιο γρήγορα, καθώς το φθινόπωρο έκανε την πρώτη του εμφάνιση. Πήρε το μικρό δισάκι του και πήρε το δρόμο για το μικρό σπίτι στην άκρη του αμπελώνα. Εκεί, όπως κάθε βράδυ, διάβαζε τα βιβλία του και έφευτε σε βαθύ ύπνο, γεμάτο όνειρα με τους αγαπημένους του ήρωες, τον Μικρό Πρίγκιπα και τον Πήτερ Παν. Ονειρευόταν να τους συναντά και να γνωρίζουν μαζί νέες περιπέτειες.

Το πρωί που ξημέρωσε τίποτα δεν ήταν πια το ίδιο... το Σκιάχτρο ξύπνησε από μια αίσθηση υγρασίας. Τα πράγματά του είχαν όλα μουσκέψει. Φοβήθηκε για τον εαυτό του. Μόλις και μετά βίας βρήκε ένα μικρό λόφο παραπέρα για να σταθεί λίγο ψηλότερα. Κι από εκεί είδε την καταστροφή. Όλο το αμπέλι είχε πνιγεί στο νερό. Κοίταξε και πιο πέρα. Όλα τα χωράφια είχαν γίνει λίμνες. Όλος ο κάμπος, ο άλλοτε χρυσός, είχε γίνει μια βρώμικη θάλασσα. Ήταν τρομακτικό να βλέπεις κάτι τέτοιο. Ο παππούς προσπαθούσε μόνος να βγάλει τα νερά από το σπίτι. Άλλοι χωριανοί είχαν ανέβει στις σκεπές τους μαζί με τα ζώα και ό,τι είχε απομείνει από το βίος τους. Έμεινε μέρες εκεί. Ανήμπορο. Έβλεπε τον παππού συντετριμμένο και ήθελε να τον βοηθήσει... αλλά πώς; Αν έμπαινε μέσα στο νερό, θα μούσκευε ολόκληρο και δεν θα υπήρχε πια ως Σκιάχτρο. Είχε γίνει μάρτυρας μιας μεγάλης καταστροφής. Ο κόσμος του όλος είχε γκρεμιστεί.

Τις επόμενες μέρες έβλεπε μόνο νερό ως το βάθος του ορίζοντα και ανθρώπους δυστυχισμένους, χωρίς καμία βοήθεια από πουθενά. Κάποιοι μιλούσαν για κλιματική κρίση. «Τι είναι αυτή η κλιματική κρίση;» Απορούσε το Σκιάχτρο. Ήρθαν κάποιοι με κοστούμια από τη μεγάλη πόλη και υποσχέθηκαν χρήματα. Τι να τα κάνουν τώρα τα χρήματα οι άνθρωποι; Βοήθεια ήθελαν, συμπαράσταση και πράξεις, όχι υποσχέσεις και κούφια λόγια. Να σηκώσουν και οι αξιωματούχοι τα μανίκια και να δουλέψουν μαζί τους. Τα αγαθά που παρήγαγε ο κάμπος έτρεφαν ολόκληρη τη χώρα. Αυτή η καταστροφή αφορούσε όλους τους ανθρώπους, όχι μόνο τους γεωργούς.

Μετά τη λύπη, ήρθε ο θυμός. Το Σκιάχτρο πείσμωνσε... «Πρέπει να φύγω... να κάνω κάτι, να βοηθήσω κάπως...». Από το λόφο είδε ένα μεγάλο ξύλο που επέπλεε. Χωρίς πολύ σκέψη, άρπαξε το πρώτο χοντρό κλα-

δί που είδε μπροστά του και πήδηξε πάνω στο ξύλο. Με το κλαδί έσπρωχνε τη λασπωμένη λίμνη μπροστά του και πήγαινε και πήγαινε... Ο ήλιος ήταν καυτός και τον τύφλωνε. Ξαφνικά, είδε μια λάμψη σαν αστέρι. «Μα... πώς μπορεί να φαίνονται τ' αστέρια με τόσο φως στον ουρανό;» Αυτό το αστέρι, όμως, κουνιόταν σαν τρελό. Ζουζούνιζε γύρω του. Το Σκιάχτρο είχε ζαλιστεί. Άκουγε και φωνές... μια φωνή, δηλαδή. Μια πολύ γλυκιά και παιχνιδιάρικη φωνή...

- Εμπρός, λοιπόν, Σκιάχτρο! Αυτό δεν περιμένεις μια ζωή; Να γνωρίσεις τον Πήτερ Παν από κοντά. Έλα μια ευχή μόνο αρκεί... Δεύτερο αστέρι δεξιά, Σκιάχτρο. Εμπρός, πάμε!

- Ωωω, μα εσύ είσαι η... η Τίνκερ-Μπ...

Δεν πρόλαβε τίποτε άλλο να πει... η μικρή νεραϊδούλα το σήκωσε απαλά και το πήγε ψηλά, ψηλά... πολύ... ψηλά... μέχρι που η λασπωμένη λίμνη έγινε μια κουκίδα και η ταλαιπωρημένη από τους ανθρώπους Γη έγινε μια σταλιά... σε λίγο, μέσα στο σκοτάδι, φάνηκαν τ' αστέρια. Πω, πω... πόσο λαμπερά! Η προσεδάφισή του όμως ήταν επεισοδιακή... μπαμ! Και...

- Ωχ, η πλατούλα μου! Ωχ, αμάν, τι έπαθα. Πώς έπεσα έτσι;

- Χε, χε... αυτά παθαίνει όποιος δεν κάνει χαρούμενες σκέψεις.

- Τι χαρούμενες σκέψεις, Τίνκερ-Μπελ; Ξέρεις από πού έρχομαι; Από την απόλυτη καταστροφή.

- Μη στενοχωριέσαι, Σκιάχτρο. Εδώ όλα είναι όπως πρέπει να είναι. Είσαι στη Χώρα του Ποτέ και ποτέ, ποτέ πια δεν χρειάζεται να ξαναεπιστρέψεις, αν το θέλεις.

- Τι; Όχι, Τίνκερ-Μπελ! Πήγαινε με τώρα αμέσως πίσω. Πρέπει να βοηθήσω τον τόπο μου.

- Στάσου μια στιγμή, Σκιάχτρο. Ακόμα δεν ήρθες. Δεν θέλεις να γνωρίσεις τη Χώρα μου; Αυτή τη χώρα που τόσο καλά γνωρίζεις από τα βιβλία; Μια φωνή από τα ψηλά του έκοψε τη φόρα και μια γνώριμη φιγούρα ήρθε και στάθηκε εμπρός του με τα πόδια σταθερά ανοιχτά και τα χέρια στη μέση.

- Πήτερ Παν; Ω, είσαι εσύ στ' αλήθεια! Πω πω, σε ποιον να το πω και να με πιστέψει.

- Χαχα, Σκιάχτρο, εδώ είναι όλες οι αλήθειες και όλα τα ψέματα. Εδώ μπορείς να ζήσεις ό,τι ποθείς!

Και πριν το Σκιάχτρο να πει κουβέντα, ο Πήτερ Παν το πήρε αγκαλιά και του έδειξε όοολη τη Χώρα του Ποτέ: το χιόνι και τη θάλασσα, το νησί των Πειρατών και τον Κάπταιν Χουκ και την παρέα του -από μια απόσταση, φυσικά...- την κρυφή σπηλιά των Χαμένων Παιδιών, τις όμορφες, μα τόσο επικίνδυνες γοργόνες, το μέρος όπου κατασκηνώναν οι Ινδιάνοι και η Τάιγκερ Λίλι, η όμορφη και παιχνιδιάρικη κόρη του Αρχηγού. Έστησαν πολλά παιχνίδια, αστείες μάχες με χρωματοπόλεμο και χαρούμενες σκέψεις που τους έφερναν μπροστά τους μόνο όμορφα πράγματα. Όταν ήρθε το βράδυ, το Σκιάχτρο έπεσε αποκαμωμένο στο πράσινο δάσος. Ο Πήτερ ήταν όλο όρεξη και δεν έλεγε να ξεκουραστεί.

- Λοιπόν, λοιπόν, τι άλλο θα κάνουμε; Για πες; Μήπως θέλεις ανανά με σαντιγί ή μήπως θέλεις πατάτες τηγανιτές; Ααα, το βρήκα! Θέλεις να μάθεις να πετάς; Εδώ, μπορείς να το κάνεις. Το μόνο που χρειάζεσαι είναι χαρούμενες σκέψεις. Αυτές σε κάνουν να πετάς.

- Όχι, Πήτερ, σ' ευχαριστώ. Η Χώρα σου είναι πραγματικά πολύ όμορφη.

- Α, ααα... Δεν θέλω μελαγχολίες. Τι σε έπιασε τώρα;

- Είδα τα πάντα εδώ, τη Φύση σε ισορροπία, τα βουνά, τα χιόνια, τη θάλασσα γεμάτη ψάρια. Είδα το σεβασμό όλων των πλασμάτων το ένα για το άλλο. Εδώ, όλα είναι όπως πρέπει. Από εκεί που έρχομαι όμως, όλα έχουν καταστραφεί. Τα χωράφια έχουν πλημμυρίσει, οι άνθρωποι είναι δυστυχημένοι και -δεν το είπα στην Τίνκερ-Μπελ για να μην στενοχωρηθεί- όταν έφευγα μακριά από τη Γη, είδα από ψηλά ότι αυτά που γίνονται στο δικό μου τόπο, συμβαίνουν και αλλού στη Γη. Πόλεμοι και καταστροφές, καίμε τα δάση, σκοτώνουμε τα ζώα. Ό,τι ζει με αρμονία και χαρά εδώ στη Χώρα του Ποτέ, χαραμίζεται κάτω στη Γη. Εδώ οι Ινδιάνοι ζουν χαρούμενοι και κοντά στη φύση τους. Στον κόσμο μου, έχουμε καταστρέψει τους τόπους και τους ανθρώπους που κάποτε ζούσαν αρμονικά με το φυσικό τους περιβάλλον. Έχουμε χαλάσει την ισορροπία του πλανήτη μας! Ξέρεις, Πήτερ, έχω διαβάσει τόσα βιβλία για υπερήρωες, για το Σούπερμαν, το Σπάιντερμαν, τον Μπάτμαν και τους άλλους. Κάποτε πίστευα ότι θα έρθουν να μας σώσουν. Μετά από αυτό που είδα, ξέρω ότι δεν υπάρχουν υπερήρωες. Για να σωθούμε, χρειαζόμαστε απλώς, ο ένας τον άλλο.

- Ακριβώς, Σκιάχτρο. Ακόμα κι εγώ δεν τα βάζω μόνος μου με τους Πειρατές. Είμαι πάντα μαζί με τα Χαμένα Παιδιά και τους φίλους μου.

- Φοβάμαι, Πήτερ, ότι για μας κάτω στη Γη, είναι πολύ αργά. Στο θέατρο που έστησα έχω θεατές τα πουλιά. Κανένας άνθρωπος, κανένα παιδί δεν ήρθε ποτέ να δει θέατρο. Έστω κι αυτό το μικρό που έχτισα με την αγάπη μου... βλέπουν όλη μέρα τα κινητά τους, τρέχουν πανικόβλητα να προλάβουν... τι; Το χρόνο που περνάει...

- Ααα, ο χρόνος Πήτερ! Έτσι την έπαθε και ο Κάπταιν Χουκ. Μα ο χρόνος δεν είναι εχθρός... Έλα μαζί μου.

Και ο Πήτερ πήρε από το χέρι το μικρό του φίλο και τον πήγε στην άκρη του σύννεφου, στην άκρη της Χώρας του Ποτέ.

- Ξέρεις γιατί διάλεξα να μείνω εδώ στο Ποτέ-Ποτέ; Γιατί πιστεύω πολύ, Σκιάχτρο. Πιστεύω ότι οι χαρούμενες σκέψεις δεν είναι απλώς χαρούμενες σκέψεις. Θέλω να πω, είναι καταφύγιο. Είναι κάτι ωραίο που ζήσαμε μικροί και είναι τόσο δυνατό που μπορεί να αντισταθμίσει τη δυσκολία μας, να επαναφέρει στο σώμα και την ψυχή τη δύναμή μας και να μας κάνει ικανούς για δράση. Ξέρω ότι έχεις τέτοιες σκέψεις, ξέρω ότι έχεις αυτή τη δύναμη. Κλείσε τα μάτια σου μαζί μου...

Το Σκιάχτρο έκλεισε τα μάτια, θυμήθηκε το αμπέλι, τα πουλιά, τον παππού, τις παραστάσεις του, το Σπουργίτι, τον αγαπημένο του φίλο, το γλυκό αεράκι της άνοιξης στο πρόσωπό του, τα όμορφα ηλιοβασιλέματα στο λόφο με θέα τον αμπελώνα. Τα αχυρένια πόδια του δεν πατούσαν στο έδαφος. Άκουσε σαν σε όνειρο τη φωνή του Πήτερ Παν και της Τίνκερ-Μπελ «Αντίο, Σκιάχτρο, εδώ μπορείς να έρχεσαι όποτε θέλεις! Είσαι επίτιμος πολίτης της Χώρας του Ποτέ... Ποτέ... Ποτέ...». Άνοιξε τα μάτια και τους είδε από μακριά να το χαιρετάνε.

Την επόμενη κιόλας στιγμή βρισκόταν ξανά πάνω στην ξύλινη σανίδα. Τώρα, μπροστά του ανοιγόταν μια

νέα εικόνα. Τα νερά είχαν υποχωρήσει αισθητά. Είδε πολλούς ανθρώπους να βοηθούν, άνθρωποι που είχαν έρθει από πολλά μέρη της χώρας να προσφέρουν τα χέρια τους, τη δουλειά τους, την αγάπη τους. Είδε τον παππού και μαζί του είδε την κόρη και τα εγγόνια του να βοηθούν στον καθαρισμό του χωραφιού. Άκουσε τον παππού να λέει στα εγγόνια του ότι θα ξαναφυτέψουν τ' αμπέλια κι ότι θα τα καταφέρουν. Άλλοι φρόντιζαν τα ζώα τους. Όλος ο κάμπος άρχισε να αυτο-οργανώνεται. Συσσίτια, ρούχα, φάρμακα και είδη πρώτης ανάγκης μαζεύονταν.

Το Σκιάχτρο πήρε ένα ζευγάρι λαστιχένιες γαλότσες. Δεν φοβόταν πια μη μουσκέψει. Άφησε την αυτοσχέδια βάρκα του στη μια μεριά του λόφου. Πήρε το δρόμο προς τον κάμπο να συναντήσει τους ανθρώπους και να βοηθήσει. Καθώς πλησίαζε ήταν σαν να τους έβλεπε όλους να φοράνε κάπες που ανέμιζαν στον αέρα. Σαν αυτές τις κάπες που φοράνε οι υπερήρωες. Κοίταξε πιο καλά και είδε την αλήθεια. Δεν χρειάζονταν οι άνθρωποι κάπες, δεν χρειάζονταν υπερήρωες. Έχουν οι ίδιοι δύναμη. Όλα μπορούν να σωθούν. Το χωράφι είναι εδώ, το χωριό είναι εδώ. Έκλεισε τα μάτια και σκέφτηκε τον Πήτερ Παν στη Χώρα του Ποτέ. Τώρα, βρήκε κι εκείνος νέο όραμα. Ο πλανήτης του είναι ακόμα εδώ και μπορεί να μάθει να τον βοηθά.

Τι λέτε; Μπορούμε κι εμείς να μάθουμε πώς να βοηθάμε τον πλανήτη μας;

Κυριακή Ναντίνα - Δεκέμβρης 2023

Ο καλύτερος κήπος του χωριού ήταν του κυρ Γιώργου.

Με κόλπα και τεχνικές, που ταξίδευαν από στόμα σε στόμα και από γενιά σε γενιά για την καλλιέργεια των λαχανικών, των φυτών, όλων των ειδών τα ζαρζαβατικά, με σεβασμό στη φύση και στον άνθρωπο. «Όποιος μιλάει, σπέρνει», έλεγε στα εγγονάκια του, «κι όποιος ακούει, μαζεύει τη σοδειά». Κι ο κυρ Γιώργος, όλα του τα χρόνια άκουγε... και τώρα, παρέα με τον Σκιάχτρο, τον φύλακα-άγγελο του παραδείσου του, καμάρωναν το έργο τους. “Αλλά πικρές οι βουλές του Α...”, αχ θεέ μου, και σκοτεινές οι μέρες που ακολούθησαν.

- Φούσκωσε το ποτάμι Γιώργο, έσπασε το ανάχωμα, φεύγουμε! φώναξε ανήσυχος ο γείτονας. Την άλλη μέρα, οι κολοκυθιές, ο μαϊντανός, οι ντοματιές, όλα μέσα στη λάσπη, όνειρα μέσα στη λάσπη, κόποι μέσα στη λάσπη. Τίποτα δεν είχε ξεφύγει από τη λάσπη. Και το νερό ως το λαιμό του σκιάχτρου.

«Ο Θεός να μη δώσει του ανθρώπου τα όσα μπορεί να βαστάξει». Μα αν τα δώσει και πέσει κάτω, χρέος του να σηκωθεί και να παλέψει, να τα ξαναφτιάξει.

Σκέψου, αλήθεια, πόσα αλλάζουν στην κατάσταση του σκιάχτρου, με μια κίνηση, με ένα στεγνό μπουφάν στους μουσκεμένους ώμους του. Και πάλι απ' την Αρχή.

Σύρμω Μιχαήλ

Η Σύρμω Μιχαήλ γεννήθηκε στους Γεωργανάδες Τρικάλων το 1967.

Όταν τέλειωσε το Λύκειο ήταν πολύ χαρούμενη που δε θα ξαναχρειαζόταν να γράψει έκθεση. Στην πραγματικότητα από τότε άρχισε να αγαπά το γράψιμο. Σπούδασε Παιδαγωγικά και Βιολογία και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στην Περιβαλλοντική Βιολογία. Σήμερα εργάζεται στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση και ζει στη Θεσσαλονίκη με τον άντρα της και τους δυο γιους τους.

Τα βιβλία της "Ξένοι στο Αιγαίο", εκδόσεις Παπαδόπουλος, και "Μα που πήγαν οι νυχτερίδες"; εκδόσεις Μεταίχμιο, τιμήθηκαν με έπαινο από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου.

Άλλα βιβλία της

- Ο πιο γλυκός χορός (Μεταίχμιο)
- Ωστε εγώ είμαι παράξενος, ε! (Παπαδόπουλος).

Σύρμως Μιχαήλ

Ο Σκιάχτρος

Ο καλύτερος κήπος του χωριού ήταν του κυρ Γιώργου. Εκεί έβρισκες τα καλύτερα της κάθε εποχής. Ντομάτες, αγγουράκια, μελιτζάνες, πιπεριές, φασολάκια, κολοκυθάκια το καλοκαίρι, λάχανα, κουνουπίδια και μπρόκολα τον χειμώνα, μαρούλια, κρεμμύδια και σκορδάκια την άνοιξη, χώρια τους μαϊντανούς, τα σέλινα και τον άνηθο για κάθε εποχή, προστατευμένα με νάυλον για τις παγωνιές. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Ο κυρ Γιώργος δεν φύτευε απλώς, ας πούμε, ντομάτες. Έβαζε ντομάτα μεγάλη, ντομάτα μικρή, ντοματάκι για τις σάλτσες, ντοματίνι Σαντορίνης, βελανίδι και μαύρο ντοματίνι για πιο γκουρμέ γεύσεις. Ή αν πάμε στις πιπεριές, είχε πιπεριές για γεμιστά, κέρατα, Φλωρίνης μακρουλές και κανονικές κόκκινες, κίτρινες και πορτοκαλί, ακόμη και μια ρίζα τσίλι καυτερή για τους τολμηρούς.

Όταν όλοι στο χωριό ξεμένανε από κάποιο λαχανικό ή ξερανό από πού θα το ζητήσουν.

- Βρε Γιώργο, έχεις ακόμα ντομάτες; Εμένα μου τελείωσαν, έλεγε ο γείτονας.

- Έχω βέβαια, του έλεγε, πέρνα να πάρεις. Άσχετοι είστε όλοι σας τι να σας κάνω, μήπως ξέρετε να φτιάξετε κήπο; έλεγε εκείνος με δικαιολογημένη περηφάνεια.

Ο κήπος τροφοδοτούσε το σπίτι του, τα σπίτια των παιδιών του, τους συγγενείς και τους φίλους.

Τώρα, γιατί αυτός ο κήπος ήταν τόσο πετυχημένος; Ίσως γιατί και πέτρες αν φυτεύεις αν το κάνεις με μυαλό και μεράκι, μπορεί να φυτρώσουν και να καρπίσουν.

Πρέπει βέβαια να πούμε ότι στον κήπο υπήρχε κι ένα σκιάχτρο. Μια μέρα που είχαν έρθει τα εγγονάκια τους, η γιαγιά τους η κυρία Κατίνα, τους πρότεινε να φτιάξουν ένα για να διώχνει τα πουλιά. Εκείνα τρελάθηκαν απ' τη χαρά τους κι έπιασαν δουλειά με μεγάλο ενθουσιασμό. Πήραν λοιπόν δυο ξύλα, τα καρφόσανε και έφτιαξαν κάτι σαν σταυρό. Μετά του φόρεσαν ένα παλιό πουκάμισο του παππού τους κι ένα παντελόνι που έπεφτε μονοκόμματα σαν να ήταν ο σκιαχτρούλης μονοπόδαρος. Για κεφάλι έφτιαξαν μια μπάλα από κουρέλια, την έβαλαν μέσα σ' ένα άσπρο κομμάτι από παλιό σεντόνι και πάνω του ζωγράρισαν μάτια, μύτη κι ένα μεγάλο στόμα. Τη σφήνωσαν στο πάνω ξύλο κι έτοιμο το σκιάχτρο. Α ναι, κι ένα ψάθινο καπέλο. Ήταν μούρλια, ήταν τέλειο! Και το όνομα του ήταν απλά... ο Σκιάχτρος.

Τον Σκιάχτρο λοιπόν τον βάλανε στη μέση του κήπου κι από τη στιγμή εκείνη πήρε το ρόλο του πολύ σοβαρά. Με τα ανοιχτά του χέρια ήταν σαν να έλεγε σε όλους: Μακριά από τα λαχανικά μου! Εδώ δεν πλησιάζει κανείς.

Ο δε κήπος ζούσε μέρες μεγαλείου. Ήταν που ήταν θαυμάσιος, τώρα πια με το σκιάχτρο είχε γίνει η όαση

του κάμπου. Γιατί δεν ήταν μόνο τα πουλιά που δεν πλησίαζαν. Ακόμη και τα σκουλήκια που πήγαιναν να φάνε τα λάχανα, τον έβλεπαν κι εξαφανίζονταν στο χώμα. Να φανταστείτε ότι μια φορά που ένας κρεμμυδοφάγος έβγαλε το κεφάλι του κι έσκασε μύτη για να δει τι είναι πάνω από τις αγαπημένες του ρίζες, είδε τον Σκιάχτρο, σάστισε, κι εκείνος του έριξε μια άγρια ματιά και του φώναξε:

- Μακριά από τα κρεμμύδια! Βλέπεις πώς σε κοιτάω;

Αυτό ήταν. Ο κρεμμυδοφάγος βούτηξε στο χώμα κι από τότε δεν τον ξαναείδε κανείς.

Όλοι τον φοβόταν, εκτός βέβαια από τις κότες που ήταν από την άλλη μεριά του φράχτη και πήγαιναν προς το μέρος του νομίζοντας ότι είναι το αφεντικό τους που κουβαλάει τροφή. Αλλά οι κότες ως γνωστόν δεν φημίζονται και για την εξυπνάδα τους.

Κι ενώ όλα δούλευαν ρολόι, μια μέρα άρχισε να βρέχει. Έβρεχε πού και πού, του άρεσε του Σκιάχτρου η βροχή, έπαιρνε τη σκόνη από τα ρούχα του και τον δρόσιζε όμως αυτή ήταν πολύ δυνατή. Και δεν ήταν μόνο αυτό. Είχε φάει κι άλλες μπόρες όμως αυτή η βροχή, εκτός που ήταν δυνατή δεν σταματούσε κιόλας. Έβρεχε το πρωί, έβρεχε το μεσημέρι, ήρθε το απόγευμα η βροχή συνεχιζόταν, έφτασε το βράδυ και το νερό έπεφτε με το τουλούμι. Ξημέρωσε η άλλη μέρα και η βροχή εκεί, σταθερά. Ο κυρ Πώργος, φορώντας ένα παλιό μπουφάν και γαλότσες έφτασε τσαλαβουτώντας στον κήπο να ταΐσει τις κότες που τα 'χαν παίξει από το τόσο νερό, παντού λάσπες αλλά δε βαριέσαι, βγήκαν κι αυτές από το κοτέτσι να ξεμουδιάσουν. Τους έριξε καλαμπόκι, νερό δε χρειαζόταν να τους βάλει υπήρχε παντού, κι έφυγε τρέχοντας, το σκιάχτρο τον είδε, είχε γίνει ήδη μούσκεμα. Η βροχή συνεχίστηκε όλη την νύχτα, την άκουγες που χτυπούσε στα κεραμίδια, στην τσίγκινη στέγη της αποθήκης, παντού.

Έφτασε το δεύτερο μεσημέρι κι η βροχή εκεί, να πέφτει πάνω στην αυλή, στον δρόμο στον κήπο, στο σκιάχτρο. Οι άνθρωποι είχαν κλειστεί στα σπίτια τους, δεν έβλεπες ψυχή. Κατά το απογευματάκι η βροχή σταμάτησε μόνο κάτι ψιχάλες έπεφταν όμως υπήρχε κάτι το ανησυχητικό στην ατμόσφαιρα. Ο Σκιάχτρος το ένιωθε, δεν ήξερε τι ήταν όμως το ένιωθε. Οι χωριανοί ξεμύτισαν από τα σπίτια τους, άρχισαν να βρίσκονται και να συζητούν μεταξύ τους, πήγαν μέχρι την άκρη του χωριού προς τη μεριά που στο βάθος ήταν το ποτάμι και σε λίγο τους είδε να έρχονται βιαστικοί και να λένε ...έρχεται το νερό.

Το νερό; Ποιο νερό; Κι από πού έρχεται;

- Φούσκωσε το ποτάμι Πώργο, έσπασε το ανάχωμα, φεύγουμε! φώναξε ανήσυχος ο γείτονας.

- Ποιοι φεύγουμε; Πώς φεύγουμε; Πού πάμε; αναρωτήθηκε ο Σκιάχτρος.

Οι άνθρωποι μπήκαν πανικόβλητοι στα σπίτια τους, πήραν άλλος μια ζακέτα, άλλος κάτι λίγα χρήματα που είχε στο συρτάρι, άλλος ό,τι βρήκε μπροστά του -σκέφτηκαν ότι αύριο θα ξαναρχόταν- κι έφυγαν. Το χωριό ερήμωσε κι ο Σκιάχτρος έμεινε και μετρούσε το νερό που όλο και ερχόταν.

Ερχόταν ήσυχα και σταθερά. Στην αρχή γέμισε τις βραγιές του κήπου, μετά πέρασε το πεζουλάκι, ύστερα έφτασε μέχρι τα μπατζάκια του παντελονιού του Σκιάχτρου. Και δεν σταματούσε. Ερχόταν, όλο κι ερχόταν κι η στάθμη του όλο και ανέβαινε. Τώρα είχε φτάσει μέχρι τη μέση του. Σε λίγο άρχισε να καλύπτεται το

πουκάμισό του κι ο Σκιάχτρος έβλεπε τρομαγμένος πια γύρω του να απλώνεται μια λίμνη αλλά μια λίμνη με νερό γεμάτο χρώμα, σκέτη λασπούρα. Οι κολοκυθιές σκεπάστηκαν, ο μαϊντανός χάθηκε, κάποιες ντοματούλες φαίνονταν στην κορυφή των φυτών μισοπνιγμένες κι αυτές.

Τα γατιά ανέβηκαν στην τσίγκινη στέγη της αποθήκης και νιαούριζαν φοβισμένα. Κι εκείνο το μικρούλι γατάκι απορώ πώς αλλά σκαρφάλωσε με δυσκολία στην κορυφή της μουριάς. Τα σκυλιά δεν έβλεπε πουθενά, πού να 'χαν πάει;

Τώρα το νερό έφτανε μέχρι τους ώμους του, τα χέρια του καλύφθηκαν κι άρχισε στα αλήθεια να φοβάται για την ύπαρξη του. Σε λίγο θα έφτανε στο λαιμό του, στο στόμα του, στη μύτη του και τέλος. Ετοιμάστηκε, πήρε μια βαθιά ανάσα και προς μεγάλη του έκπληξη μπορούσε ακόμη να αναπνέει.

- Θα δω λίγο ακόμη αυτόν τον όμορφο τόπο, είπε. Έστω και με το τόσο νερό. Υπάρχουν ακόμη οι κορυφές των δέντρων, το πάνω μισό από τα σπίτια, τα πουλιά πάνω στα σύρματα του ρεύματος και βέβαια ο ουρανός! Τελικά είμαι ένα τυχερό σκιάχτρο.

Και σαν κάποιος να το άκουσε, και σαν κάποια δύναμη μαγική να ήθελε να ανταμοίψει την ευγνωμοσύνη του, το νερό σταμάτησε να ανεβαίνει, στάθηκε εκεί λίγο πριν σκεπάσει τη μύτη του κι έμεινε αυτό να βλέπει με τα ζωγραφιστά του μάτια, την απέραντη λίμνη γύρω του.

Αυτό που ακολούθησε ήταν μια ησυχία, μια απίστευτη, εκκωφαντική ησυχία.

Μια ησυχία που τρόμαζε τον Σκιάχτρο, μια ησυχία χωρίς βελάσματα, χωρίς κακαρίσματα, χωρίς γαβγίσματα, χωρίς ανθρώπινες ομιλίες, χωρίς το βββμμ των αυτοκινήτων. Μόνο δυο φορές διακόπηκε από έναν απότομο γδούπο και την επόμενη στιγμή πρώτα το διπλανό σπίτι κι ύστερα η αποθήκη, πλήθινα και τα δύο, έπεσαν κι έγιναν ένα με τη λάσπη.

Τις επόμενες ώρες και ημέρες το νερό ακολούθησε αντίστροφη πορεία. Όπως ήρθε ήσυχα και αργά έτσι ήσυχα και αργά άρχισε να υποχωρεί. Η στάθμη του κατέβηκε στο στόμα του Σκιάχτρου, μετά στον γιακά του πουκαμίσου του, μετά στο παντελόνι και τέλος τρεις τέσσερις μέρες αργότερα έφτασε στα μπατζάκια του.

Μόνος κατάμονος να αναρωτιέται. Πού είναι όλοι; Οι γάτες, οι σκύλοι, οι κότες, ακόμη κι εκείνον τον κρεμμυδοφάγο σκέφτηκε. Και οι άνθρωποι;

Αλλά κι άλλες ερωτήσεις, πιο περίπλοκες του ερχόταν στον μυαλό του. Από πού ήρθε όλο αυτό το νερό; Γιατί ήρθε; Γιατί έσπασε το ανάχωμα; Ήταν η βροχή πολλή ή έφταιγε κάτι άλλο; Ή μήπως και τα δυο;

Και πάνω από όλα μία ήταν η βασική ερώτηση που τον απασχολούσε. Θα ξαναγίνουν όλα όπως πριν; Άκουσε κάποτε τον ήχο ενός τρακτέρ που διέσχιζε τον δρόμο μπροστά του με δυο νέους του χωριού που γύρισαν και ήρθαν να δουν τι άφησε πίσω του όλο αυτό το κακό. Ο Σκιάχτρος αναθάρρησε.

- Ήρθαν, ήρθαν! φώναξε μέσα του. Κι αφού ήρθαν αυτοί, δεν μπορεί, θα έρθουν κι οι άλλοι.

Πέρασαν ακόμη λίγες μέρες. Και τότε άκουσε το τζίπ του κυρ Γιώργου, ναι, είχαν γυρίσει και οι νοικοκυραίοι του σπιτιού. Από τον κήπο που βρισκόταν δεν τους έβλεπε, ήταν το υπόστεγο μπροστά, δεν είδε

την απόγνωσή τους όταν αντίκρυσαν ότι άφησε πίσω του το νερό, δεν είδε τα μάτια τους όταν άνοιξαν την πόρτα του σπιτιού, ούτε άκουσε τα πρώτα τους λόγια. Στεκόταν εκεί και περίμενε. Ήξερε.

Είδε τότε τον κυρ Γιώργο που ήρθε στον κήπο του. Στάθηκε κι άπλωσε το βλέμμα του στο κατεστραμμένο αριστούργημά του, πήγε να ισιώσει ένα από τα ξύλα που στήριζαν τις ντοματιές του, το παράτησε, και μετά κοίταξε τον Σκιάχτρο.

- Α ρε παληκάρι, του είπε. Εσύ έμεινες όρθιος!

Πήγε στο υπόστεγο, πήρε το παλιό μπουφάν που ήταν κρεμασμένο ψηλά σ' ένα καρφί στον τοίχο, γύρισε στον κήπο, μурμουύρισε ένα ...από εσένα θα ξαναρχίσουμε και το φόρεσε στον Σκιάχτρο.

Βασιλική Νευροκοπλή Η Αχτιδοϋφαντρα

Δυο αποστολές ταχυδρόμων του Ήλιου κατέβηκαν στη Γη με εντολή του Αχτιδοϋφαντή και δε γύρισε καμιά. Δεν πάει άλλο, σκέφτηκε, δε μπορεί ο κόσμος να ζει χωρίς το υφαντό των ονείρων. Έτσι, ανέλαβε να κατέβει ο ίδιος στη Γη, να δει από κοντά τι συμβαίνει με τους ανθρώπους και τους φίλους του που αγνοούνται. Τους βρήκε όλους να βοηθούν τους ανθρώπους που βρίσκονταν σε τραγική κατάσταση. Δε μπορούσαμε να τους εγκαταλείψουμε μέσα στις λάσπες και τα νερά του είπαν οι ταχυδρόμοι του, και εκείνος, το ίδιο συμπονετικός, τους ζήτησε να συνεχίσουν το έργο τους.

Στην περιπολία του πάνω από τον λασπότοπο, είδε ένα μικρό κοριτσάκι, το μόνο που μπορούσε να αντιλαμβάνεται την παρουσία ενός αχτιδοϋφαντή. Οι λίγες κουβέντες που αντάλλαξαν ήταν αρκετές για να μαλακώσει και σιγά σιγά να υποχωρήσει το κακό. Επιτέλους, το βράδυ, ο αχτιδοϋφαντής θα ύφαινε εκείνο το σεντόνι ονείρων για τους ανθρώπους, εκείνο που μέρες τώρα, μάταια προσπαθούσε να υφάνει ... Η Ηλιάνα θα του χάριζε τα πιο φωτεινά χρώματα, έστω και αν δε μπόρεσε ποτέ της να τα δει η ίδια.

Βασιλική Νευροκοπλή

Γεννήθηκε το 1968. Φοίτησε στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης και στο Τμήμα Θεάτρου της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών Θεσσαλονίκης.

Το 1999 εκδίδεται το θεατρικό μονόπρακτο "Εγώ ο Άλλος" από τις εκδόσεις Νησίδες.

Το 2005 οι στίχοι δύο τραγουδιών, "Ζεϊμπέκικο της Ξενιτιάς" και "Χελιδόνισμα", περιλαμβάνονται στο cd "Εξορία" του Κυριάκου Καλαϊτζίδη των εκδόσεων "Εν Χορδαίς".

Το 2007 κυκλοφόρησε το παραμύθι "Αν τ' Αγαπάς Ξανάρχονται", από τις εκδόσεις "Λιβάνη". (Βραβείο 2008 από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου, ως βιβλίο προσχολικής και πρωτοσχολικής ηλικίας, και Βραβείο 2008 Παιδικού Εικονογραφημένου Βιβλίου από το περιοδικό "Διαβάζω").

Επίσης μοιράστηκε το Β' βραβείο διηγήματος για την ελληνική γλώσσα στον διεθνή διαγωνισμό με θέμα: "Τα Μάρμαρα του Παρθενώνα - Η ιστορία της κλοπής ή Η κλοπή της Ιστορίας", που οργάνωσε η Asociacion Cultural Helenica "Nostos" στην Αργεντινή.

Τον Μάιο του 2015 η σειρά των βιβλίων της "Οι ιστορίες του Καλλίστρατου" βραβεύεται στη Σεούλ της Κορέας με το διεθνές βραβείο "Annie Vallotton" στην κατηγορία της παιδικής λογοτεχνίας από το παγκόσμιο συνέδριο των εκδοτών των Ηνωμένων Βιβλικών Εταιριών.

Και ο κατάλογος των νέων βιβλίων συνεχώς πληθαίνει ...

Βασιλικής Νευροκοπλή

Η Αχτιδοϋφάντρα

1η εικόνα

Παράξενα πράγματα συμβαίνουν στην απέραντη γειτονιά του ουρανού...

Ο Χαρίτωνας στριφογυρίζει σαν σβούρα πάνω στο φεγγαρένιο του κρεβάτι. Έχει να μείνει ξάγρυπνος από τότε που έσπαξε το κεφάλι του για να καταλάβει πώς μια ηλιαχτίδα μπορεί να γίνει χιλιάδες. Τη νύχτα πριν από τη σημαδιακή εκείνη μέρα που έμελλε να τον χρίσει νέο Αχτιδοϋφαντή.

Πώς όμως θα μπορούσε τώρα να κοιμηθεί; Για πρώτη φορά από τότε που πήρε το μεγάλο αξίωμα, μια ομάδα ταχυδρόμων τού Ήλιου δεν είχε επιστρέψει στον ουρανό!

«Η τύχη τους αγνοείται...», του είπαν μ' ένα στόμα οι υπόλοιποι ταχυδρόμοι.

2η εικόνα

Πρωί πρωί καθισμένος πάνω στον Ήλιο, ο Χαρίτωνας στέλνει τους πιο έμπειρους ταχυδρόμους του για να βρουν τα χαμένα τους αδέρφια. Δίνει στον καθένα από μία πολύ δυνατή ηλιαχτίδα και ξεκινούν.

Μάταια όμως τους περιμένει να γυρίσουν πίσω το βράδυ. Η ομάδα που ανέλαβε να βρει τους αγνοούμενους δεν εμφανίζεται...

Δεύτερο βράδυ μένει ξάγρυπνος ο Χαρίτωνας προσπαθώντας να βρει λύση στο μυστήριο.

3η εικόνα

Το επόμενο πρωί στέλνει δεύτερη ομάδα βοήθειας.

Το αποτέλεσμα όμως είναι ακριβώς το ίδιο.

Και τώρα είναι τρεις οι ομάδες που αγνοούνται...

Όχι, αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί!

Τρία βράδια ο νέος Αχτιδοϋφαντής δεν έχει καταφέρει να υφάνει ένα σεντόνι ονειρών από τα υφαντά των ανθρώπων για να σκεπάσει τη γη.

Τον βασανίζουν τα δύο μεγάλα ερωτήματα: Τι απέγιναν οι φίλοι του και πόσο ακόμα θα αντέξει ο κόσμος να ζει χωρίς όνειρα;

4η εικόνα

Την τέταρτη μέρα αποφασίζει να κατέβει ο ίδιος στη γη.

Γυρίζει απ' άκρη σ' άκρη τον κόσμο ώσπου κάποτε φτάνει στο πιο παράξενο μέρος που έχουν δει ποτέ τα μάτια του. Το εντοπίζει με μεγάλη δυσκολία μιας και το σκεπάζουν πυκνά, μαύρα σύννεφα.

Ο αλλόκοτος αυτός τόπος μοιάζει με μεγάλη θάλασσα αλλά που πριν τρεις μέρες δεν ήταν θάλασσα. Και το πιο παράξενο είναι πως πάνω από το νερό ξεπροβάλλουν σαν κόκκινοι κεραμιδένιοι σκούφοι στέγες σπιτιών που πάνω τους υπάρχουν άνθρωποι!

5η εικόνα

Νέοι, γέροι και παιδιά κάθονται πάνω στις στέγες των σπιτιών τους ενώ οι τρεις ομάδες των αγνοούμενων ταχυδρόμων του Ήλιου πετούν από στέγη σε στέγη κι από άνθρωπο σε άνθρωπο καταϊδρωμένοι, κατάκοποι, ξενυχτισμένοι...

Άλλος κάνει την ηλιαχτίδα του σκάλα για να κατέβει μια οικογένεια από τη σκεπή και να μπει σε μια βάρκα...

Άλλος κάνει τη δική του σχοινί για να τραβήξει τη βάρκα...

Άλλος σωσίβιο για να κολυμπήσει ένα παιδί, άλλος ψωμί για να φάει μια γιαγιά, άλλος νερό για να ξεδιψάσει ένα μωρό κι άλλος, άλλος, άλλος...

6η εικόνα

Ο Χαρίτωνας τα έχει χαμένα. Δεν μπορεί να καταλάβει τι έχει συμβεί. Προσγειώνεται στο καμπαναριό της εκκλησίας όπου εφτά ταχυδρόμοι φροντίζουν κάποια παιδιά. Κάνουν τις ηλιαχτίδες τους μαντίλια και σκουπίζουν τα δάκρυα αγοριών και κοριτσιών, τις κάνουν παραμύθια για να τα κάνουν να ξεχάσουν τη λύπη τους ή ανέκδοτα για να γελάσουν.

Με το που βλέπουν οι ταχυδρόμοι τον Αφέντη τους πετάγονται όρθιοι. Ως γνωστόν, κανένα ανθρώπινο πλάσμα ούτε να τους δει μπορεί ούτε και να τους ακούσει. Αυτό βέβαια, δεν τους στενοχωρεί ούτε και τους εμποδίζει να κάνουν τη δουλειά τους. Και η δουλειά τους είναι να παρηγορούν τους πονεμένους και να τους δίνουν χαρά.

7η εικόνα

«Μα τι γίνεται εδώ πέρα;» τους ρωτά ο Χαρίτωνας και ένας ένας οι ταχυδρόμοι εξιστορούν:

«Εδώ και τρεις μέρες βρέχει καταρακτωδώς» λέει ο ένας.

«Φούσκωσε το ποτάμι και σαν αγριεμένο θηρίο κατάπτε τους δρόμους» λέει ο άλλος.

«Κατάπτε τις αυλές και τα ισόγεια» λέει ο τρίτος.

«Οι άνθρωποι σκαρφάλωσαν στις στέγες για να σωθούν» λέει ο τέταρτος.

«Κατάπτε ζώα», λέει ο πέμπτος.

«Χωράφια», ο έκτος.

«Δεν μπορούσαμε να εγκαταλείψουμε τους ανθρώπους, μείναμε να τους βοηθήσουμε... Συγχώρεσέ μας, Αφέντη» λέει ο έβδομος και οι εφτά ταχυδρόμοι σκύβουν το κεφάλι.

«Μπράβο σας! Είμαι πολύ περήφανος για σας!» τους απαντά ο Χαρίτωνας. «Συνεχίστε το έργο σας κι εγώ θα πάω να δω από κοντά τι συμβαίνει».

8η εικόνα

Η αλήθεια είναι πως ο νέος Αχτιδοϋφαντής τρόμαξε μ' αυτά που είδε. Η μικρή καρδιά του πόνεσε πολύ.

Απελπισμένοι άνθρωποι πάνω στις στέγες περίμεναν δίχως να ξέρουν τι ακριβώς περιμένουν.

Πεινούσαν, διψούσαν, κρύωναν.

Είχαν μείνει ξάγρυπνοι τρία ολόκληρα μερόνυχτα μουσκεμένοι ως το κόκαλο ενώ η βροχή δεν έλεγε να κοπάσει. Μέσα σε τρία μερόνυχτα είχαν χάσει όλο το βίος τους: σπίτια, ζώα, χωράφια, δουλειές.

9η εικόνα

Πάνω απ' τη θάλασσα -που δεν ήταν αληθινή θάλασσα- πετούσε για ώρες ο Χαρίτωνας. Κάποτε άκουσε μια φωνή σαν αηδονιού να τραγουδά ένα γλυκό τραγούδι κι η πονεμένη καρδιά του κάπως ησύχασε. Κατευθύνθηκε προς το μέρος της φωνής και είδε πάνω στην κορφή ενός μισοβυθισμένου στο νερό πλάτανου ένα μικρό κορίτσι.

«Καλωσόρισες, Χαρίτωνα» του είπε το κορίτσι μ' ένα πλατύ χαμόγελο.

Η έκπληξη άφησε άφωνο τον μικρό Αχτιδοϋφαντή. Ποτέ μέχρι τότε στην ιστορία του κόσμου ένα ανθρώπινο πλάσμα δεν είχε καταφέρει να δει έναν ταχυδρόμο του Ήλιου, ούτε βέβαια να συνομιλήσει μαζί του.

10η εικόνα

Μα, το κορίτσι μαντεύοντας την απορία του, συνέχισε:

«Μην απορείς που σε βλέπω και σου μιλώ ούτε που σε γνωρίζω. Εγώ σας βλέπω από τότε που γεννήθηκα. Ξέρω ποιοι είστε και πόσο βοηθάτε τους ανθρώπους».

«Πώς σε λένε;» τη ρώτησε ο Χαρίτωνας ξαναβρίσκοντας τη φωνή του.

«Ηλιάνα».

«Ηλιάνα, ε; Άρα είσαι μια γνήσια κόρη του Ήλιου... Και τι κάνεις εδώ πάνω μόνη σου;»

«Μα δεν είμαι μόνη μου! Έχω όλους εσάς!»

«Και γιατί τραγουδάς;»

«Γιατί είναι το μόνο που μπορώ να κάνω! Το τραγούδι γλυκαίνει και τον πιο άγριο βοριά, μαλακώνει την πιο άκαρδη βροχή. Το τραγούδι είναι... πώς να το πω; Σαν μια μεγάλη ανθοδέσμη από ηλιαχτίδες!»

11η εικόνα

«Και πού βρίσκεις τη δύναμη;»

«Καιρό σε περίμενα για να σου το πω και το είχα βάρος στην καρδιά μου... Ξέρεις, έχω μια μεγάλη αποθήκη φυτεμένη στο στήθος μου. Εκεί αποθηκεύω όσες ηλιαχτίδες γλιστρούν από τα χέρια των ταχυδρόμων του Ήλιου. Αλλά δεν τις κρατώ για τον εαυτό μου. Τις μοιράζω με το τραγούδι μου όταν υπάρχει μεγάλη ανάγκη -όπως τώρα...»

12η εικόνα

Ο Χαρίτωνας πρόσεξε τότε πως η καρδιά του μικρού κοριτσιού άστραφτε σαν καθρέφτης και πάνω της καθρεφτίζονταν όλες οι ηλιαχτίδες που εκείνη τη στιγμή διαπερνούσαν τα σύννεφα!

«Δεν στεναχωριέσαι όταν βλέπεις γύρω σου τόσο μεγάλο κακό;» τη ρώτησε.

«Στην αρχή στεναχωριέμαι αλλά μετά κοιτάζω καλύτερα και τότε βλέπω πίσω από το κακό. Και πάντα πίσω από το μεγάλο κακό υπάρχει ένα μικρό καλό. Πολύ μικρό. Τόσο μικρό που είναι σχεδόν αόρατο, αλλά

πάντα πιο δυνατό. Εξάλλου, εσύ το ξέρεις. Ήσουν ο πιο μικρός ταχυδρόμος του Ήλιου και όμως έγινες Αχτιδοῦφαντής!»

13η εικόνα

Ο Χαρίτωνας πήρε απαλά τα χέρια της Ηλιάνας και τα φίλησε.

«Αν υπήρχε στους ανθρώπους το αξίωμα του Αχτιδοῦφαντή αυτό θα το είχες σίγουρα εσύ, Ηλιάνα! Είσαι η Αχτιδοῦφάντρα της γης!» της είπε βουρκωμένος.

«Δεν μπορώ να δεχθώ έναν τόσο μεγάλο τίτλο... Εξάλλου, είναι πολλοί σαν κι εμένα, Χαρίτωνα».

«Και πού βρίσκονται;»

«Μένουν κρυμμένοι και άγνωστοι. Έτσι πρέπει. Το καλό πρέπει να μένει κρυφό. Αν φανερωθεί γίνεται καπνός!»

14η εικόνα

Ο Χαρίτωνας αποχαιρέτισε την Ηλιάνα. Η βροχή είχε σταματήσει και ο ήλιος έλαμπε και πάλι στον ουρανό.

Τα νερά του ποταμού άρχισαν να υποχωρούν.

Πρόσταξε όλους τους ταχυδρόμους του Ήλιου να επιστρέψουν στον ουρανό για να τους αντικαταστήσουν άλλοι κι αυτοί να ξεκουραστούν.

15η εικόνα

Όταν έφτασαν στον ουρανό ήταν ήδη νύχτα. Πάνω που ο Χαρίτωνας ξεκινούσε επιτέλους να υφαίνει ένα σεντόνι ονείρων, ένας μικρός ταχυδρόμος τον ρώτησε:

«Αφέντη, γνώρισες την Ηλιάνα;»

«Ναι» απάντησε ο Χαρίτωνας «και το σημερινό σεντόνι ονείρων θα είναι όλο φτιαγμένο από το τραγούδι της».

«Αφέντη, πώς αυτό το κορίτσι μπορεί και σκορπά τόση χαρά;»

«Μα μόνο αυτό το κορίτσι θα μπορούσε... γιατί η Ηλιάνα μπορεί να μην βλέπει αυτά που βλέπουν οι άλλοι, βλέπει όμως όλο το φως που οι άλλοι δεν μπορούν να δουν...»

16η εικόνα

Αυτά είπε ο Χαρίτωνας κι έπιασε αμέσως δουλειά.

Το βράδυ εκείνο όλοι οι άνθρωποι που ήταν πάνω στις στέγες ονειρεύτηκαν μια καλύτερη ζωή... Ήταν θέμα χρόνου να πραγματοποιηθούν τα όνειρά του.

Βασιλική Νευροκοπλή - Δεκέμβρης 2023

Χρυσάνθη Πρωτοψάλτου Το πικ-νικ στην αλάνα

Μπορεί ένα απλό πικ νικ να μετατραπεί σε μια μαθητεία και πρακτική εφαρμογή γύρω από την κλιματική κρίση και τις συνέπειές της στην ανθρωπότητα;

Η απάντηση είναι, ναι, χάρη στην εμπνευσμένη πένα της συγγραφέα και μέσα από τη γνωστή ζιζανιοπαρέα του μικρού Νικόλα.

Μέσα σε λίγες σελίδες μαθαίνουμε σημαντικά πράγματα για την κλιματική απειλή αλλά και για τις ευθύνες των ανθρώπων μα και τις δυνατότητες όλων μας. “Ο καθένας με τα όπλα του”.

Έτσι και η παρέα της ιστορίας μας αποφάσισε να δενδροφυτεύσουν ένα χώρο, τον οποίο μάλιστα, ανέθεσαν να φυλάει ένα Σκιάχτρο που έφτιαξαν με άχρηστα υλικά που βρέθηκαν πεταμένα γύρω τους (εκτός από το καπέλο και την καμπαρντίνα του Ζοφρούά, που κατασχέθηκε).

Χρυσάνθη Πρωτοψάλτου

Η Χρυσάνθη Πρωτοψάλτου είναι παιδαγωγός προσχολικής αγωγής και εργάζεται από το 2000 σε παιδικούς σταθμούς του Δήμου Βέροιας. Παράλληλα με την εργασία της γράφει ιστορίες για παιδιά προσχολικής και πρώτης σχολικής ηλικίας (3-10 ετών) σε πεζό και έμμετρο λόγο, ενώ έργα της έχουν διακριθεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς μεταξύ των οποίων και ο 63ος διαγωνισμός της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς.

Οι ιστορίες της Χρυσάνθης, βρήκαν το δρόμο τους μέσα από το λογοτεχνικό διαγωνισμό που διοργάνωσε ο εκδοτικός οίκος «Μοντέρνοι Καιροί» πριν μερικά χρόνια. Ιστορίες της Χρυσάνθης Πρωτοψάλτου που έχουν εκδοθεί:

- Ο Μικρός Γαλάζιος Δράκος εκδόσεις «Μοντέρνοι Καιροί», 2008
- Η Καμηλοπάρδαλη Με Τις Εφτά Ουρές εκδόσεις «Μοντέρνοι Καιροί» 2009
- Η Μάγισσα Κρεμμυδομπιζέλω Και Οι Καροτίνοι εκδόσεις «Μοντέρνοι Καιροί» 2010
- Η Μάγισσα Κρεμμυδομπιζέλω Και Οι Καροτίνοι εκδόσεις «Χάρτινη Πόλη» 2016
- Η Μάγισσα Γύρισα Μαγείρισσα εκδόσεις «Γράφημα» 2017
- Ο Μάγος του 13 εκδόσεις «Μεταίχμιο» 2019
- Παίζουμε Χώρες; εκδόσεις «Μεταίχμιο» 2020
- Ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς (λαϊκό παραμύθι-συμμετοχή σε συλλογικό έργο) ψηφιακή έκδοση ebooks4greeks.
- Μπρούτζινοι κύβου, εκδόσεις Ελκυστής
- Τα Μουσικά κουτιά εκδόσεις Συμμετρία

Χρυσάνθης Πρωτοψάλτου

Το πικ-νικ στην αλάνα

Ο Νικόλας πήρε το σακίδιο που του έδωσε η μαμά του. “Να προσέχετε” του είπε όρθια στην πόρτα. “Να μην τρέχετε γιατί θα ιδρώσετε. Και να μην παίξετε επικίνδυνα παιχνίδια. Και να μη μαλώσετε και... “Μαμά... είναι απλά ένα πικ νικ στην αλάνα με την παρέα, δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Κι εξάλλου, αν δεν καυγαδίσουμε και λιγάκι, τι γούστο θα έχει;”

Βγαίνοντας στον δρόμο, συνάντησε τον Αλσέστ. Το σακίδιο που κρεμόταν από τον ώμο του ήταν τόσο παραγεμισμένο που κόντευε να σκάσει! “Πάμε γρήγορα είπε τραβώντας τον Νικόλα από το μανίκι, οι υπόλοιποι θα έχουν ήδη ξεκινήσει το φαγοπότι! Σίγουρα ο Ζοφρουά θα έχει φέρει σπουδαίες λιχουδιές κι ο Κλοτέρ είχε πει πως η μαμά του θα μας έφτιαχνε σοκολατόπιτα. Αλλά κι ο Ρούφους κι ο Μεξάν, κάτι θα φέρουν σίγουρα!” Ένα μόνο πράγμα μπορούσε να κάνει τον Αλσέστ να βιαστεί κι αυτό ήταν η σκέψη πως θα έχανε ένα καλό τσιμπούσι!

Όταν έφτασαν στην αλάνα όμως ακόμα δεν είχε έρθει κανείς εκτός απ’ τον Κλοτέρ. “Η σοκολατόπιτα;” ρώτησε γεμάτος αγωνία ο Αλσέστ. Ο Κλοτέρ κούνησε το κεφάλι. “Με τους βαθμούς που πήρα στο τελευταίο διαγώνισμα και που μου επέτρεψαν να έρθω πολύ ήταν” είπε δείχνοντας τους το σακίδιό του. Έδειχνε απογοητευτικά άδειο. Του Αλσέστ του κόπηκε το χαμόγελο. Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκαν πίσω από τον φράχτη ο Μεξάν κι ο Ρούφους. “Σσστ” έκαναν με τα δάχτυλά τους. “Από το δρόμο περνάει ο Ανιάν. Ησυχία, να μην μας καταλάβει!” Ο Ανιάν ήταν ο καλύτερος μαθητής της τάξης, το χαϊδεμένο της δασκάλας! Έτσι και τους ανακάλυπτε, σίγουρα θα τους χαλούσε το πικνικ. Τόσο βαρετός ήταν! Μιλώντας ψιθυριστά κρύφτηκαν πίσω από έναν θάμνο. Αλλά τότε ακούστηκε ένα δυνατό κορνάρισμα. “Ει, γεια, σε όλους!” Ήταν ο Ζοφρουά που κατέβηκε από τη γυαλιστερή Μερσεντές του μπαμπά του. Οι γονείς του Ζοφρουά ήταν πλούσιοι και του έπαιρναν πάντα ό,τι ζητούσε. Κι ο Ζοφρουά βέβαια δεν έχανε ευκαιρία να κάνει φιγούρα στην παρέα, να όπως τώρα, που είχε έρθει ντυμένος κατάσκοπος, με μακριά καμπαρντίνα, σκούρα γυαλιά κι ένα καπέλο που του έκρυβε το μισό του κεφάλι! Ενώ ο Ζοφρουά έκανε την εντυπωσιακή του εμφάνιση, ο μπαμπάς του έβγαλε από το πορτ μπαγκαζ ένα μεγάλο καλάθι του πικνικ. Το άφησε στην αλάνα, τους χαιρέτισε και ετοιμάστηκε να φύγει. Μα τότε ακριβώς ακούστηκε μια φωνή. “Άκρηρηη”!!!! Ο Ανιάν, ανεβασμένος σ’ ένα ποδήλατο που ολοφάνερα δυσκολευόταν να το οδηγήσει πέρασε ξυστά από το αμάξι. Ο μπαμπάς του Ζοφρουά τον αγριοκοίταξε. Ο Ανιάν έχασε την ισορροπία του έπεσε φαρδύς πλατύς στο χώμα. Τα γυαλιά του πετάχτηκαν παραδίπλα. “Τα γυαλιά μου! Κάποιος να μου δώσει τα γυαλιά μου”

φώναζε ψαχουλεύοντας στο χώμα. “Οχ, όχι, μας βρήκε”! “Μπα, χωρίς τα γυαλιά δεν βλέπει ούτε τη μύτη του”! “Πάμε γρήγορα πριν τα ξαναφορέσει”. “Φύγαμε”! “Μα δεν μπορώ να κουβαλήσω το καλάθι!” φώναξε εκνευρισμένος ο Ζοφρούα. “Αστο και τρέχα”, του σφύριξε ο Κλοτέρ “Α όχι, όχι σε καμιά περίπτωση”, φώναξε αναστατωμένος ο Αλσέστ. “Το καλάθι πρέπει να έρθει μαζί μας”.

Όσπου να αποφασίσουν τι θα κάνουν με το καλάθι, ο Ανιάν είχε βρει τα γυαλιά του... “Τι γυρεύετε εδώ”; ρώτησε παραξενεμένος μόλις τους είδε. “Ε να...” είπε ο Ρούφους. “Είπαμε...” Μα τότε το βλέμμα του Ανιάν έπεσε στο καλάθι. “Πικ νικ στην αλάνα”; είπε. “Κι εμένα δεν με κάλεσε κανείς”; “Εεεε, να...” ξεκίνησε ο Κλοτέρ αλλά πριν προλάβει να πει τίποτα ακούστηκε αγριεμένη η φωνή του Ζοφρούα. “Μα δεν μου λες, πως στο καλό σου ήρθε και πήγες να πέσεις πάνω στο αμάξι του πατέρα μου”; Ο Νικόλας είχε πλησιάσει το πεσμένο ποδήλατο “Και πότε πήρες καινούργιο ποδήλατο;” ρώτησε.

Ο Ανιάν ξαφνιασθηκε από τις απανωτές ερωτήσεις. “Δεν είναι δικό μου, είναι δημοτικό ποδήλατο” είπε καθώς σηκωνόταν. “Δημοτικό; Και τι πάει να πει αυτό”; ρώτησε ο Νικόλας όλος και πιο περίεργος για το ολοκαίνουργιο αστραφτερό ποδήλατο.

Είναι ποδήλατα που τα αγόρασε ο δήμαρχος για να τα χρησιμοποιήσουν οι πολίτες για τις μετακινήσεις τους”! “Δηλαδή” ρώτησε ο Νικόλας. “Μπορεί να το πάρει οποιοσδήποτε; Δωρεάν”; “Εννοείται” απάντησε ο Ανιάν με εκείνο το ύφος του ξερόλα που τους εκνεύριζε πάντα. “Ο δήμος μας προσπαθεί να μειώσει την άσκοπη χρήση των αυτοκινήτων και τη σπατάλη καυσίμων. Ξέρετε, είναι ένα μέτρο για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής...”

“Της ποιας”; ρώτησε ο Αλσέστ βγάζοντας ένα μήλο, το δεύτερο, απ’ το σακίδιό του.

Της κλιματικής αλλαγής, που απειλεί τον πλανήτη”! Ο Κλοτέρ κοίταξε τον Ανιάν λες και μιλούσε κινέζικα.

“Μα καλά, τίποτα δεν έχετε ακούσει για την κλιματική αλλαγή; Δεν διαβάσατε στο ίντερνετ...” “Χα” έκανε ο Ρούφους. “Και δυο και τρία χα! Το ίντερνετ είναι για να παίζεις παιχνίδια όχι για να διαβάζεις”. “Για μερικούς σαν εσένα μπορεί, αλλά για όσους ξέρουν να διαβάζουν, στο ίντερνετ υπάρχουν αμέτρητα χρήσιμα πράγματα” απάντησε ο Ανιάν κοιτώντας τον αφ’ υψηλού. “Αμέτρητα είναι τα αστράκια που θα δεις άμα σου δώσω ένα φούσκο”! αγρίεψε ο Ρούφους. Ο Κλοτέρ πήρε θέση μάχης δίπλα του. Για τίποτε στον κόσμο δεν θα ’χανε έναν καλό καυγά. “Αν είναι να δαρθούμε, σας το λέω από τώρα, προσέξτε μην μου τσαλακώσετε το καπέλο” είπε ο Ζοφρούα σηκώνοντας τα μανίκια. Ο Ανιάν ξαναέβγαλε καλού κακού τα γυαλιά του. “Ε, παιδιά, παιδιά” φώναξε μπουκωμένος ο Άλσεστ. “Δεν τρώμε πρώτα κάτι και μετά δερνόμαστε”; “Ας αφήσουμε τον Ανιάν να μας πει για την κλιματική αλλαγή” είπε κι ο Νικόλας που δεν είχε ξεκολλήσει τα μάτια του από το ποδήλατο.

Συμφώνησαν. Ο Ανιάν ξερόβηξε, ξανάβαλε τα γυαλιά του και στάθηκε όπως ακριβώς η δασκάλα τους όταν ετοιμαζόταν να τους μιλήσει για τη Γαλλική Επανάσταση. “Το καλό που σου θέλω, κόψε το δασκαλιστικό ύφος” είπε ο Ρούφους σε τόνο που δεν σήκωνε και πολλά. Ο Ανιάν πήρε βαθιά ανάσα. “Άμα είναι έτσι

παίρνω το ποδήλατο και φεύγω και να κάνετε μόνοι σας το παλιοπικνίκ σας!” Ο Νικόλας έπιασε γερά το ποδήλατο με τα δυο του χέρια. “Μα όχι Ανιάν, όχι, όχι, μίλησέ μας για την κλιματική αλλαγή!” είπε δίνοντας μια ξεγυρισμένη αγκωνιά στον Ρούφους. “Όλοι θέλουμε να μάθουμε για αυτήν”.

“Η θερμοκρασία της γης αυξάνεται ανησυχητικά τα τελευταία χρόνια. Η υπερθέρμανση αυτή είναι επικίνδυνη για το περιβάλλον και για τον άνθρωπο. Σκεφτείτε, η δεκαετία από το 2011 ως το 2020 ήταν η πιο ζεστή δεκαετία που καταγράφηκε ποτέ στον πλανήτη”. “Και γιατί ζεσταίνεται τόσο πολύ η γη τώρα τελευταία”; ρώτησε ο Κλοτέρ. “Παλιά δεν ζεσταινόταν”; “Στις μέρες μας εκπέμπονται περισσότερα από κάθε άλλη φορά αέρια που ευθύνονται για το φαινόμενο του θερμοκηπίου” “Του ποιου”; ρώτησε ο Ζοφρουά. Ο Ανιάν αναστέναξε, ακριβώς όπως η δασκάλα τους κάθε φορά που δεν βρισκόταν κανείς να απαντήσει στις ερωτήσεις της. “Λοιπόν”, είπε, “Κάποια αέρια, όπως είναι το διοξείδιο του άνθρακα, το μεθάνιο, το υποξείδιο του αζώτου και διάφορα άλλα, παγιδεύουν τη θερμότητα του ήλιου στη γη και την εμποδίζουν να φύγει μακριά, όπως ακριβώς παγιδεύεται η ζέστη μέσα σ’ ένα θερμοκήπιο”. Η παρέα τον κοίταζε τώρα με ενδιαφέρον. Ακόμα κι ο Αλσέστ είχε σταματήσει να μασουλάει. “Και... αυτά τα αέρια που μας είπες... Θέλω να πω... από πού...”. “Κάθε φορά που ο Ζοφρουά μπαίνει στο αμάξι του μπαμπά του για να πάει κάπου, το αμάξι καίει πετρέλαιο. Το πετρέλαιο όταν καίγεται παράγει διοξείδιο του άνθρακα, που είναι ένα από αυτά τα αέρια. “Και δηλαδή τι θες να πεις”; ρώτησε ο Ζοφρουά έτοιμος για φασαρία. “Μόνο εγώ είμαι που μετακινούμαι με αμάξι”; “Ε, όχι...” είπε συμβιβαστικά ο Ανιάν, “όμως είναι σημαντικό να χρησιμοποιούμε το αυτοκίνητο όσο λιγότερο γίνεται, και κυρίως όταν πρέπει να πάει κάπου ολόκληρη η οικογένεια. Άλλωστε υπάρχουν και τα λεωφορεία, που μεταφέρουν περισσότερους ανθρώπους με λιγότερο διοξείδιο του άνθρακα! Και είναι και τα δημοτικά ποδήλατα που μπορούμε πια να χρησιμοποιήσουμε στην πόλη μας, μην το ξεχνάτε, ε”;

“Όμως, η κυρία δεν έλεγε προχθές πως τα δέντρα απορροφούν το διοξείδιο του άνθρακα”; “Πολύ σωστά” είπε ο Ανιάν, “γι’ αυτό είναι τόσο σημαντικό να μην τα κόβουμε”. “Χθες το βράδυ στις ειδήσεις έλεγαν πως τα δάση του πλανήτη αποψιλώνονται ανεξέλεγκτα”, είπε ο Ζοφρουά. Ο Ανιάν σήκωσε το φρύδι του. “Και τι σημαίνει αποψιλώνονται εξυπνάκια μου”; ρώτησε. Ο Ζοφρουά ανασήκωσε τους ώμους “Σημαίνει... εεε...” “Σημαίνει ότι κόβονται τα δέντρα ενός δάσους και πια το μέρος παύει να είναι δάσος”. “Και τι γίνεται δηλαδή”; ρώτησε ο Νικόλας. “Γίνεται... χωράφια νομίζω, ή ίσως πόλη, δεν είμαι και πολύ σίγουρος...” είπε αβέβαιος ο Ανιάν. “Χα, επιτέλους σε πιάσαμε αδιάβαστο” έκανε θριαμβευτικά ο Ζοφρουά. “Δεν έχει σημασία τι γίνεται, σημασία έχει πως δεν είναι πια δάσος και δεν μπορεί να απορροφήσει το διοξείδιο που παράγει το αμάξι του μπαμπά σου!” είπε ο Ανιάν εκνευρισμένος. “Και δεν είναι μόνο αυτό!” “Αν έχει κι άλλα, λέω να κάνουμε ένα διάλειμμα για κολατσιό πρώτα” ακούστηκε η φωνή του Αλσέστ. “Αυτό ακριβώς!” Φώναξε ο Ανιάν. “Η διατροφή μας...” “Η διατροφή μας τι”; ρώτησε ο Αλσέστ. Επιτέλους η συζήτηση ερχόταν στα ενδιαφέροντά του...

“Δεν είμαστε μόνο εμείς οι άνθρωποι που μετακινούμαστε, μετακινούνται και τα τρόφιμα που καταναλώνουμε. Για σκέψου τι ταξίδι κάνουν οι μπανάνες που τρώμε για να φτάσουν μέχρι εδώ! Οι καρύδες, οι ανανάδες και όλα τα εξωτικά φρούτα που έρχονται από τόσο μακριά!”. “Θες να πεις ότι πρέπει να σταματήσω να τρώω μπανάνες;;;” ψιθύρισε συγκλονισμένος ο Αλσέστ. “Δεν είναι μόνο οι μπανάνες, είναι και τα ζώα, οι αγελάδες, τα μοσχάρια...” Ο Αλσέστ δεν πίστευε στα αυτιά του. “Δηλαδή, τώρα, τι σου φταίνει τα μοσχάρια; Παράγουν κι αυτά διοξείδιο του άνθρακα, όπως τα αμάξια”;

“Παράγουν μεθάνιο, κατά τη διαδικασία της πέψης”, απάντησε ο Ανιάν. “Ξέρετε... όταν...” ο Μεξάν που τόση ώρα δεν είχε πει κουβέντα έκανε με το στόμα του έναν αστείο ήχο. “Δηλαδή εννοείς όταν...” ο Ρούφους τον μιμήθηκε κάνοντας ένα δυνατό πρρρρ με τα χείλια του. Ο Κλοτέρ έσκασε στα γέλια. Ο Ανιάν τους αγριοκοίταξε. “Επαναλαμβάνω, οι αγελάδες και τα πρόβατα παράγουν μεγάλες ποσότητες μεθανίου κατά την πέψη της τροφής τους. Και το μεθάνιο είναι κι αυτό ένα από τα αέρια του θερμοκηπίου”!

“Μα τώρα, σοβαρά; πρέπει δηλαδή να κόψουμε τις μπριζόλες και τα παιδάκια”; “Και τις μπανάνες;” Και να σταματήσουμε να παίρνουμε το αυτοκίνητο;” “Κι αν δηλαδή η μαμά μου σταματήσει να μαγειρεύει κοτολέτες και ο μπαμπάς πηγαίνει στη δουλειά με τα πόδια, θα σωθεί η γη από την υπερθέρμανση”;

Ο Ανιάν τους κοίταξε μπερδεμένος. “Ε, τι να πω, δεν ξέρω...” είπε σκεφτικός. “Αν όμως...” ακούστηκε η φωνή του Νικόλα. Οι υπόλοιποι γύρισαν προς το μέρος του. “Αν οι μαμάδες μας μαγειρεύαν κρέας μια φορά την εβδομάδα λιγότερο; Σκεφτείτε, είμαστε δισεκατομμύρια, ακόμα και μια μπριζόλα λιγότερη για τον καθένα θα σήμαινε δισεκατομμύρια μπριζόλες. Κι αν οι μπαμπάδες μας, μια μέρα κάθε εβδομάδα, άφηναν το αμάξι στο σπίτι και πήγαιναν στη δουλειά με τα πόδια; Κι αν αυτό το κάνανε όλοι όσοι έχουν αμάξι, ε, τότε κάτι δεν θα άλλαζε; Αν δηλαδή ο καθένας μας έκανε από κάτι μικρό, τότε όλοι μαζί δεν θα καταφέρναμε κάτι μεγάλο”;

“Κι αν όλοι μα όλοι οι άνθρωποι που ζούνε στη γη φύτευαν από ένα δέντρο”; ρώτησε ο Μεξάν. “Αν... φυτεύαμε κι εμείς ένα δέντρο στην αλάνα μας”; πρότεινε ο Ζοφρούα. “Φανταστική ιδέα” είπε ο Ρούφους. “Έτσι θα κάνουμε κι εμείς κάτι για την κλιματική αλλαγή”! “Μα που να βρούμε δέντρο για να το φυτέψουμε”; αναρωτήθηκε ο Νικόλας. Ο Ανιάν έδειξε το μισοφαγωμένο μήλο στο χέρι του Αλσέστ. “Κάθε κουκούτσι του μήλου μπορεί να γίνει μια καινούργια μηλιά” είπε με ύφος θριαμβευτικό. “Ε καλά, αυτό το ήξερα κι εγώ”, μουρμούρισε ο Κλοτέρ. “Σκόπευα να τα φάω, αλλά αν είναι έτσι, θα θυσιαστώ. Κι από την άλλη, αν φυτρώσουν όλα η αλάνα μας θα γεμίσει μηλιές. Για φαντάσου”! είπε ο Αλσέστ καθώς ξεχώριζε τα μικροσκοπικά σπόρια από το μήλο του. Ο Κλοτέρ μ’ ένα κομμάτι ξύλο στο χέρι του είχε ξεκινήσει ν’ ανοίγει μικροσκοπικές τρύπες στο χώμα. Όταν οι τρύπες ετοιμάστηκαν ο κάθε ένας έριξε μέσα ένα από τα σπόρια. “Ας είναι αυτοί οι σπόροι, σπόροι ελπίδας για το μέλλον” είπε με επίσημο ύφος ο Ανιάν. “Κλεμμένο” είπε ο Ρούφους. Το είπε ο υπουργός, το άκουσα χθες βράδυ στις ειδήσεις”. Ο Ανιάν έγινε κόκκινος σαν ντομάτα.

“Και, ας μου πει και μένα κάποιος” μουρμούρισε ο Κλοτέρ μόλις κάλυψαν όλοι τους σπόρους τους με χώμα, “πως θα θυμόμαστε το μέρος που τους φυτέψαμε μέχρι να φυτρώσουν”; Η ερώτηση ήταν σημαντική! Αλήθεια πως στο καλό θα θυμόταν πού είχαν βάλει τους σπόρους μέσα σε μια ολόκληρη αλάνα;

“Να βάλουμε ένα σημάδι”! “Τι σημάδι δηλαδή”; “Τι λέτε να φτιάχναμε ένα σκιάχτρο; Σκιάχτρα δεν βάζουμε στα χωράφια για να προστατεύουν τα φυτά από τα πουλιά και τα ζώα; Ε, λοιπόν, το δικό μας το σκιάχτρο θα φυλάει τους σπόρους μας ώσπου να φυτρώσουν”! είπε ο Νικόλας. Η ιδέα ήταν τόσο φανταστική που όλοι ενθουσιάστηκαν. Με λίγο ψάξιμο στην αλάνα βρήκανε ξύλα και μερικά κομμάτια πεταμένου σπάγκου. Ο Κλοτέρ ξετρύπωσε μέσα από τους θάμνους και μια ξεφούσκωτη μπάλα που όλοι συμφώνησαν πως ήταν ότι έπρεπε για κεφάλι.

Τελικά, το φτιάξιμο ενός σκιάχτρου δεν ήταν καμμιά εύκολη δουλειά! Τους πήρε ατελείωτη ώρα ώσπου να δέσουν τα ξύλα μεταξύ τους και να στερεώσουν τη μπάλα. Στο τέλος κατάφεραν να φτιάξουν κάτι που έμοιαζε με τις στρόγγυλες βούρτσες με το μακρύ κοντάρι που χρησιμοποιούσαν οι μαμάδες τους για να ξαραχνιάζουν. “Νομίζω πως το σκιάχτρο μας χρειάζεται ρούχα για να ομορφύνει” είπε ο Ανιάν. “Και ίσως ένα καπέλο” πρόσθεσε ο Μεξάν κοιτώντας με νόημα το καπέλο του Ζοφρουά. “Α όχι, όχι “είπε εκείνος.” Δεν εννοείτε το καπέλο μου και την κατασκοπευτική μου καμπαρντίνα...” “Αυτά ακριβώς εννοούμε” είπε ο Ρούφος. “Δεν φαντάζομαι να αρνηθείς, για το καλό του πλανήτη...” “Και σιγά, αφού ο μπαμπάς σου σου παίρνει ότι στολή του ζητήσεις...”. Ο Ζοφρουά τους κοίταξε προβληματισμένος. Η αλήθεια ήταν πως είχε άπειρες στολές στο σπίτι του. Στολή ινδιάνου, αστροναύτη, ιππότη, αστυνομικού... Ακόμα και κοστούμι βατράχου του είχαν πάρει. Ε δεν θα χάλαγε κι ο κόσμος αν άφηνε στο σκιάχτρο την στολή του κατασκόπου... “Σκέψου και τις δικές μου θυσίες” είπε ο Αλσεστ. “Τις μπριζόλες και τα κεφτεδάκια που θα απαρνηθώ”!

Όταν τελικά του φόρεσαν την καμπαρντίνα και το καπέλο του Ζοφρουά, το σκιάχτρο τους έδειξε πραγματικά υπέροχο! Ο Ανιάν, που πάντα κουβαλούσε ένα στυλό μαζί του, ζωγράφισε δυο μάτια κι ένα μεγάλο χαμόγελο πάνω στη μπάλα, και στο τέλος όλοι μαζί το σήκωσαν και το στερέωσαν εκεί που είχαν φυτέψει τα κουκούτσια του μήλου. “Αποστολή εξετελέσθη” είπε επίσημα ο Ανιάν. “Βάλαμε κι εμείς το χεράκι μας για να σώσουμε τον πλανήτη από την υπερθέρμανση”! “Μήπως να βάζαμε και τίποτε στο στομάχι μας”; ρώτησε ο Αλσεστ. “Νοιώθω μια λιγούρα...”

Όλοι τους ένοιωθαν μια λιγούρα μετά από τόση δουλειά. Ο Ζοφρουά άνοιξε το καλάθι και πήρε από μέσα μια καρώ κουβέρτα. “Ένα αληθινό αγγλικό πικνικ”! είπε, απλώνοντάς την στο χορτάρι. Βολεύτηκαν όλοι γύρω γύρω κι άνοιξαν τα σακιδιά τους. Από μέσα βγήκαν σαντουιτσάκια, φρούτα, μπισκότα, μηλόπιτες, κρουασάν και τυροπιτάκια. Τελευταίο εμφανίστηκε μέσα απ’ το καλάθι ένα χαρτονένιο κουτί με ρίγες και κατακόκκινο φιόγκο στο καπάκι. Ο Αλσεστ το αναγνώρισε αμέσως. “Από το ζαχαροπλαστείο του Αρνώ”, ψιθύρισε εκστασιασμένος. “Η καλύτερη σοκολατόπιτα της πόλης”!!!

Ο Νικόλας μοίρασε τη λεμονάδα που τους είχε φτιάξει η μαμά του. “Στο σκιάχτρο μας και στα δεντράκια

μας”, είπε σηκώνοντας το ποτήρι του. “Και σ’ ένα καλύτερο αύριο για τη γη μας”, πρόσθεσε ο Ανιάν. Και ήταν η πρώτη φορά που ολόκληρη η παρέα συμφώνησε μαζί του!

Έτσι λοιπόν, ήταν ένα τσιμπούσι που θα το θυμόταν για χρόνια, εκείνο το πικνικ στην αλάνα!

Πρωτοψάλτου Χρυσάνθη - Δεκέμβρης 2023

Ελισάβετ Τάρη
Η γιορτή
της πράσινης ελπίδας

Η συνάντηση της Νεράιδας της Βροχής με το αγαπημένο Σκιάχτρο των παιδιών και των κατοίκων του χωριού, δρομολόγησε εξελίξεις. Δεν πήγαινε άλλο.

Η ξηρασία στον τόπο που δεν άφηνε να καρπίσουν τα δέντρα, οι πυρκαγιές και οι πλημμύρες σε άλλες περιοχές, τα έντονα ξεσπάσματα του καιρού δεν επέτρεπαν, πλέον, την αδράνεια. Έτσι, συγκέντρωσαν στην πλατεία του χωριού όλους τους κατοίκους, τους έθεσαν τους κινδύνους και ζήτησαν απ' όλους να συμβάλουν στη βελτίωση της κατάστασης.

Όλοι συμφωνούν και ξεκινούν δράσεις. Πρώτα απ' όλους, όμως τα παιδιά που τοποθετούν στην αυλή του σχολείου, με τη βοήθεια των δασκάλων τους, ένα τεράστιο πανό που έγραφε “ώρα να συμφωνήσουμε, δεν έχουμε άλλο σπίτι, όλοι μαζί ας αλλάξουμε το μέλλον του πλανήτη”.

Η παρέμβαση της Νεράιδας έφερε αποτελέσματα και καθιέρωσαν “Τη γιορτή της πράσινης ελπίδας”.

Ελισάβετ Τάρη

Η Ελισάβετ Τάρη γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη.

Σπούδασε Παιδαγωγικά. Μετεκπαιδεύτηκε στη Γενική Αγωγή στο Διδασκαλείο του Παιδαγωγικού Τμήματος του ΑΠΘ. Είναι επίσης πτυχιούχος της Νομικής Σχολής του ΑΠΘ και μεταπτυχιακή διπλωματούχος της ίδιας Σχολής στον Τομέα της Ιστορίας, Φιλοσοφίας και Κοινωνιολογίας του Δικαίου, με ειδίκευση στη θρησκευτική ελευθερία στην Εκπαίδευση.

Διορίστηκε στην Α/θμια Εκπαίδευση και εργάστηκε σε σχολεία της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και της Βέροιας. Υπηρέτησε επίσης ως διευθύντρια στο Ελληνικό Δημοτικό Σχολείο της Αλεξάνδρειας Αιγύπτου. Το 2012 επιλέχθηκε ως Σχολική Σύμβουλος στην 1η Εκπαιδευτική Περιφέρεια του Ν. Πέλλας.

Ως εκπαιδευτικός, ασχολήθηκε με θέματα αντιρατσιστικής αγωγής, κοινωνικού αποκλεισμού και ισότητας ευκαιριών στην Εκπαίδευση με δημοσίευση άρθρων και παρουσίαση εισηγήσεων σε επιστημονικά συνέδρια. Ασχολήθηκε ιδιαίτερα με προγράμματα φιλαναγνωσίας στην εκπαίδευση και έχει εκδώσει πλήθος βιβλίων παιδικής λογοτεχνίας.

Ελισάβετ Τάρη

Η γιορτή της πράσινης ελπίδας

Μια φορά κι έναν καιρό, όχι πολύ μακριά από εδώ, αλλά ούτε και πολύ κοντά, υπήρχε ένα χωριό που ήταν στρογγυλό σαν κουλούρι και το έλεγαν Κουλούρα. Ήταν όμορφο και γραφικό, μόνο που δεν έβρισκες πουθενά καμιά γωνία. Η πλατεία, το καφενείο, το σχολείο, τα σπίτια, όλα ήταν στρογγυλά! Ακόμα και τα χωράφια ήταν κι αυτά στρογγυλά.

Σ' ένα τέτοιο χωράφι, σπαρμένο με σιτάρι, στεκόταν ένα σκιάχτρο πολύ περίεργο, φτιαγμένο με πλαστικά μπουκάλια, ντενεκεδάκια και το σώμα του φτιαγμένο από εφημερίδες. Στο λαιμό του φορούσε ένα κασκόλ από ανακυκλωμένο τζιν. Στο στήθος του ήταν κολλημένο ένα καθρεφτάκι σαν μεγάλο κουμπί. Αυτό, αντανakλούσε τις δυνατές ακτίνες του ήλιου, που έπεφταν πάνω στα στάχια και τα έβαφαν χρυσαφιά. Στο κεφάλι του φορούσε ένα καταπράσινο ψάθινο καπέλο και στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένο ένα μεγάλο χαμόγελο. Στο ένα του χέρι κρατούσε πολλά τενεκεδάκια, που όταν φυσούσε δυνατά ο αέρας δημιουργούσαν μια πολύ όμορφη μουσική. Στο άλλο χέρι κρατούσε ένα άδειο ξύλινο κλουβί με ανοιχτή την πορτούλα του.

Τα παιδιά του χωριού αγαπούσαν πολύ αυτό το σκιάχτρο γιατί δεν ήταν όπως τα άλλα που είχαν στα χωράφια τους οι αγρότες. Είχε ψυχή και μιλιάρη και μια καρδιά γεμάτη όνειρα. Είχε μια περιέργεια για όλα τα πράγματα γύρω του και του άρεσαν πολύ η φύση, τα δέντρα, τα λουλούδια και τα χρώματα που χάριζε ο ήλιος στο ηλιοβασίλεμα.

Γι' αυτό, σε αντίθεση με τα άλλα σκιάχτρα, αυτό δεν τρόμαζε καθόλου τα παιδιά. Πήγαιναν κοντά του και έβαζαν μέσα στα ντενεκεδάκια σημειώματα με τις ευχές τους. Κάποια παιδιά μάλιστα, έμεναν μαζί του για ώρα και του ψιθύριζαν τα μυστικά τους. Εκείνο, τους άκουγε με προσοχή και στο τέλος τους έδινε τις συμβουλές του.

Ένα όμορφο λαμπερό πρωινό, το σκιάχτρο άκουσε πίσω του ένα περίεργο θόρυβο, κάτι σαν κουδούνισμα. Γυρνάει και τι να δει; Μια πανέμορφη νεράιδα με μεγάλα μπλε μάτια και ένα φωτεινό χαμόγελο στο πρόσωπό της. Τα μαλλιά της ήταν από σταγόνες βροχής που κατέβαιναν σαν κύματα ως τα πόδια της. Φορούσε ένα μακρύ φόρεμα φτιαγμένο από μικρά και μεγάλα σύννεφα. Στην πλάτη της είχε δύο διάφανα ασημένια φτερά που λαμπύριζαν στο φως του ήλιου και στα χέρια της κρατούσε ένα ραβδί.

«Είμαι η Νεράιδα της βροχής», του είπε τραγουδιστά με τη μελωδική κρυστάλλινη φωνή της. Άκουσα πως σε αγαπάνε όλοι οι κάτοικοι του χωριού και είσαι φίλος με όλα τα παιδιά, γι' αυτό τώρα που ήρθα σ'

αυτό το χωριό ήθελα πολύ να σε γνωρίσω. Αλήθεια, πώς σε λένε;

«Με λένε Πράσινο και χαίρομαι γι' αυτά που άκουσες. Όμως τι σε έφερε στο μικρό μας χωριό καλή μου νεράιδα;»

«Έρθα να δω αν η βροχή που έριξα εδώ είναι αρκετή για τα χωράφια. Ξέρεις, υπάρχει μεγάλη ξηρασία σε όλη τη γη και δεν προλαβαίνω να τρέχω για να τους ικανοποιήσω όλους. Και οι άνθρωποι δεν καταλαβαίνουν πόσο δύσκολο είναι αυτό. Γι' αυτό Πράσινέ μου, είμαι πολύ λυπημένη και θα ήθελα να με βοηθήσεις».

«Πώς μπορώ να σε βοηθήσω εγώ καλή μου νεράιδα; Εγώ είμαι ένα απλό σκιάχτρο που προστατεύω τα χωράφια».

«Λέω να μαζέψουμε μαζί όλους τους κατοίκους του χωριού και να τους μιλήσουμε για την κλιματική αλλαγή. Πρέπει να δείξουμε στους ανθρώπους πόσο σημαντικό είναι να προστατεύουμε το περιβάλλον πριν είναι πολύ αργά.»

«Συμφωνώ», είπε ο Πράσινος, «αλλά με ποιο τρόπο μπορεί να γίνει αυτό;».

«Πρέπει να δουλέψουμε όλοι μαζί, μικροί και μεγάλοι για να αλλάξουμε τα πράγματα. Η προσπάθεια που θα κάνει ο καθένας είναι σημαντική για το καλό όλου του πλανήτη. Υπάρχει τρόπος, αρκεί να το θέλουμε.»

«Και ένα τόσο μικρό χωριό θα μπορέσει να σώσει τον πλανήτη;», ρώτησε με απορία το σκιάχτρο.

«Βέβαια» είπε η Νεράιδα της βροχής. «Έχω ένα σχέδιο στο μυαλό μου», συμπλήρωσε, και ψιθύρισε κάτι στο αυτί του σκιάχτρου.

Μετά από λίγο, ο Πράσινος, με τη Νεράιδα της βροχής, προχώρησαν μαζί στην πλατεία του χωριού και εκεί κάτω από ένα τεράστιο πλατάνι κάλεσαν όλους τους κατοίκους.

Πρώτος πήρε τον λόγο ο Πράσινος που τους είπε:

«Αγαπημένοι μου φίλοι, σας καλέσαμε εδώ για να μιλήσουμε για κάτι πολύ σοβαρό. Μαζί μου είναι η Νεράιδα της βροχής. Έρθε στο χωριό μας για να μας βοηθήσει. Κάθε χρόνο έχουμε περισσότερη ξηρασία και έλλειψη νερού. Τα χωράφια μας ξεραίνονται από τη ζέστη. Αν δεν κάνουμε κάτι σήμερα για να το αλλάξουμε αυτό, αύριο μπορεί να είναι αργά.»

Ύστερα πήρε τον λόγο η Νεράιδα της βροχής, που αφού τους χαιρέτησε ευγενικά, είπε:

«Αυτό που συμβαίνει σε όλο τον πλανήτη είναι το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Η θερμοκρασία αυξάνεται συνεχώς και σε κάποια χρόνια θα λιώσουν οι πάγοι στον Βόρειο Πόλο. Σε πολλά μέρη της γης θα γίνονται πλημμύρες και σε άλλα θα ξεσπάνε πυρκαγιές. Αυτά τα έντονα καιρικά φαινόμενα θα δυσκολέψουν τις ζωές των ανθρώπων. Μπορούμε όμως να τα αποφύγουμε όλα αυτά και να κάνουμε τη ζωή μας καλύτερη αν ο καθένας αποφασίσει να κάνει αυτό που πρέπει.»

Όλοι συμφώνησαν με τα λόγια της Νεράιδας της βροχής και από την άλλη κιόλας μέρα άρχισε η δράση.

Φύτεψαν δέντρα εκεί που τα δάση είχαν καεί και κάτω από κάθε καινούργιο δεντράκι έβαζαν μια πετρού-

λα με τα ονόματά τους. Έγιναν «μικροί κηπουροί» καλλιεργώντας στην αυλή του σχολείου έναν λαχανόκηπο με βιολογικά προϊόντα που τον φρόντιζαν κάθε μέρα. Μάζεψαν όλα τα παλιά παιχνίδια και τα πήγαν στην ανακύκλωση, μαζί με χαρτόνια και άδειες συσκευασίες. Σταμάτησαν να χρησιμοποιούν πλαστικά μιας χρήσης, γιατί έμαθαν πόσο βλαβερά είναι όλα αυτά για το περιβάλλον. Καθάρισαν το ποτάμι που κυλούσε δίπλα στο χωριό από τα πλαστικά σκουπίδια που υπήρχαν στις όχθες του.

Οι πρώτοι που ξεκίνησαν τη δράση ήταν τα παιδιά με τους δασκάλους τους. Το σύνθημά τους ήταν:

«Ωρα να συμφωνήσουμε,
δεν έχουμε άλλο σπίτι.

Όλοι μαζί ας αλλάξουμε
το μέλλον του πλανήτη!»

Το έγραψαν μάλιστα σε μια μεγάλη αφίσα και την έβαλαν στην είσοδο του σχολείου.

Οι μεγάλοι ακολούθησαν το παράδειγμα των παιδιών και βοηθούσαν σε όλες τις δραστηριότητες. Σταμάτησαν να σπαταλούν ενέργεια και νερό χωρίς λόγο. «Χρειάζεται να αλλάξουμε συνήθειες πολλών χρόνων», έλεγαν αποφασισμένοι. Φρόντισαν για τα σκουπίδια του χωριού με τη σωστή ανακύκλωση. Σε άλλους κάδους έριχναν το χαρτί, σε άλλους το γυαλί και σε άλλους τα σκουπίδια από το φαγητό. Σκέφτηκαν μάλιστα να εκμεταλλευτούν την ενέργεια από τον ήλιο χρησιμοποιώντας ηλιακούς συλλέκτες.

Ο καιρός περνούσε και σε λίγα χρόνια άλλαξαν πολλά στο μικρό χωριό που έγινε γνωστό σε όλη τη Χώρα. Η Νεράιδα της βροχής έβλεπε με χαρά ένα μικρό θαύμα. Ο Πράσινος βοηθούσε και αυτός τα παιδιά ενθουσιασμένος. Είχε αποκτήσει ένα σπουδαίο ρόλο εκτός από το να φυλάει τα χωράφια.

Όλοι αισθάνθηκαν ευγνωμοσύνη για τη νεράιδα της βροχής που τους έμαθε τόσα πολλά πράγματα και τους βοήθησε με τις συμβουλές της. Ήθελαν λοιπόν να την ευχαριστήσουν, αλλά δεν ήξεραν με ποιον τρόπο. Τότε ο Πράσινος τους έδωσε μια ιδέα.

«Θα καθιερώσουμε μια γιορτή που θα είναι αφιερωμένη στη νεράιδα και θα την ονομάσουμε Γιορτή της πράσινης ελπίδας. Θα τη γιορτάζουμε κάθε χρόνο το φθινόπωρο όταν αρχίζουν οι βροχές για να μην ξεχάσουμε ποτέ τις συμβουλές που μας έδωσε η νεράιδα της βροχής».

Όλοι συμφώνησαν με την πρόταση. Αγκάλιασαν τον Πράσινο για την ωραία ιδέα και τον ευχαρίστησαν για όλα όσα έκανε μαζί με την νεράιδα της βροχής. Εκτός από προστάτης των χωραφιών τους, τώρα θα ήταν και ο φύλακας για την προστασία του περιβάλλοντος στο μικρό χωριό τους.

Ελισάβετ Τάρη - Δεκέμβρης 2023

Σοφία Τσιάμη

Πλανήτης Γη: Τα πάνω κάτω έχουν 'ρθεί

Ο Πλανήτης Γη κινδυνεύει! Η Κλιματική κρίση δείχνει απειλητικά τα δόντια της... και οι συνέπειές της, πλέον, είναι ορατές.

Συνέπειες που εντόπισε ο... Μικρός πρίγκιπας από ψηλά και κατέβηκε, πίνοντας μια γουλιά απ' το μαγικό φίλτρο των πτήσεων, μαζί με την αγαπημένη του Αλεπού και σε συνεργασία με το φίλο του το Σκιάχτρο και άλλους πληγέντες - ήρωες των παραμυθιών (Πινόκιο, Χιονάτη, Κοκκινোসκουφίτσα, Τρία Γουρουνάκια ...), προσπάθησαν, συνεργάστηκαν, και κατάφεραν να εντοπίσουν το πρόβλημα, ανέλαβαν δράση, βρήκαν τους "μεγάλους" υποστηρικτές, τους κινητοποιήσαν, αλλά και τους υπεύθυνους, όπου ασκήθηκαν πιέσεις κι έτσι η Ζωή, η Φύση, οι Εποχές επανήλθαν στο φυσιολογικό τους ρυθμό.

Σοφία Τσιάμη

Η Σοφία Τσιάμη γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Μακροχώρι Ημαθίας. Σπούδασε ελληνική φιλολογία στο τμήμα Φ.Π.Ψ. του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, εργάζεται ως εκπαιδευτικός και ζει στη Βέροια. Είναι κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος με τίτλο «Ελληνική γλώσσα και λογοτεχνία» του Ανοικτού Πανεπιστημίου Κύπρου και φοιτήτρια του μεταπτυχιακού προγράμματος «Δημιουργική γραφή» του ΕΑΠ Πατρών. Έχει παρακολουθήσει εξ αποστάσεως μαθήματα συγγραφής παιδικού βιβλίου και είναι κάτοχος του αμερικανικού Diploma Writing for Children and Teenagers of the Institute of Children's Literature. Συμμετέχει επίσης σε ερασιτεχνική θεατρική ομάδα του ΔΗ.Π.Ε.Θ.Ε. Βέροιας. Η αγάπη της για τα παραμύθια την οδήγησε σε βιωματικά σεμινάρια αφήγησης. Στον ελεύθερο χρόνο της επισκέπτεται σχολεία, βιβλιοθήκες και βιβλιοπωλεία και αφηγείται τα δικά της παραμύθια. Το πρώτο της βιβλίο, *Ένα αγόρι... Ένας ψαράς... Δυο όνειρα* (εκδόσεις Ελληνοεκδοτική) ήταν υποψήφιο στα Λογοτεχνικά Βραβεία του ηλεκτρονικού περιοδικού «Ο Αναγνώστης» 2014 στην κατηγορία «Λογοτεχνικό Βιβλίο για Παιδιά». Άλλα έργα της είναι τα: *Ποιος θα πάρει το αυγό;*, *Η παρέλαση των φρούτων*, *Παιχνίδια με τον παππού!* (εκδόσεις Ελληνοεκδοτική), *Στάσου στο μπόι σου!* (εκδόσεις Παπαδόπουλος), *Για μια σταγόνα μέλι* (εκδόσεις Τζιαμπίρης Πυραμίδα), *Η καλύτερη μαμά απ' όλες*, *Χωρίς βοηθητικές* (εκδόσεις Ψυχογιός).

Σοφίας Τσιάμη

Πλανήτης Γη:

Τα πάνω κάτω έχουν 'ρθεί

«Αχά!» «Μάλιστα!» Απίστευτο!»

Ο Μικρός Πρίγκιπας τραβιέται λίγο προς τα πίσω, παίρνει μια δαγκωνιά από το κατακόκκινο μήλο του και ξανασκύβει στο τηλεσκόπιό του. Εδώ και ώρα, παρατηρεί, από τον πλανήτη του, τη Γη. Κάθε τόσο τραβιέται προς τα πίσω και αναφωνεί: «Αποκλείεται!», «Δε μπορεί!», «Τι στο καλό;», «Κάτι δεν πάει καλά!».

Οι φωνές του κάνουν την Αλεπού να σηκώσει το κεφάλι της από το βιβλίο που διαβάζει με περισσή αφοσίωση εδώ και ώρα. Κατεβάζει τα κοκάλινα γυαλιά της με τον πράσινο σκελετό και ρίχνει μια ανήσυχη ματιά στον Μικρό Πρίγκιπα. Φαίνεται πολύ αναστατωμένος. Όπως τότε που οι μεγάλοι δεν μπορούσαν να καταλάβουν τις ζωγραφίες τους. Η Αλεπού κλείνει απαλά το παραμύθι με τα Τρία γουρουνάκια και αθόρυβα γλιστράει στο πλάι του Μικρού Πρίγκιπα. Σηκώνει την φουντωτή κόκκινη ουρά της και τον χτυπά απαλά στον ώμο.

- Τι συμβαίνει, Μικρέ Πρίγκιπα; Τι βλέπεις; Φαίνεσαι πολύ αναστατωμένος».

Ο Μικρός Πρίγκιπας αναπηδά τρομαγμένος!

- Άχ! Με τρόμαξες, Αλεπού!

- Σίγουρα όχι περισσότερο απ' αυτό που παρατηρείς με το τηλεσκόπιό σου εδώ και τόση ώρα.

- Αλεπού, με κατασκοπεύεις!

- Εγώ; Εγώ απλά διάβαζα το βιβλίο μου, όπως πάντα.

- Χμ! Μια φορά κατεργάρα, πάντα καρτεργάρα.

- Λοιπόν; Θα μου πεις; Τι σ' έχει κάνει να ανησυχείς τόσο;

- Η Γη!

- Η Γη τι;

- Κάτι δεν πάει καλά.

- Τι εννοείς;

- Μόλις είδα ένα παγόβουνο να ταξιδεύει.

- Ε καλά! Μπορεί να πεθύμησε τους δικούς του.

- Έλα τώρα, Αλεπού! Άσε τ' αστεία!

- Καλά, καλά! Τι άλλο είδες;

- Είδα να φλέγεται ο Αμαζόνιος! Να χιονίζει στην Αφρική! Είδα τον ωκεανό να βγαίνει στη στεριά και ένα τεράστιο τσουνάμι να πλημμυρίζει τα πάντα! Είδα τον Πηνειό να υπερχειλίζει και να «πνίγει τον κάμπο της Θεσσαλίας. Είδα το θερμόμετρο να ανεβαίνει στους 50 βαθμούς κελσίου και τα πάντα να ξεραίνονται. Αλλού πάλι να κατεβαίνει στους μείον 40 και όλα να παγώνουν. Κάτι συμβαίνει. Είναι σαν να τρελάθηκαν οι εποχές. Σαν κάποιος να μπέρδεψε την τράπουλα του χρόνου.

- Χμ! Και τι σκέφτεσαι να κάνεις γι' αυτό; Κάτι μου λέει πως δεν θα μείνεις με σταυρωμένα χέρια.

- Πόσο καλά με ξέρεις, Αλεπού!

- Σε ξέρω και με ξέρεις, υποφέρω κι υποφέρεις! Για πες!

- Σκέφτομαι πως πρέπει να κατεβούμε στη Γη.

- Στη...Γη; Να κατεβούμε; Η Αλεπού ξεροβήχει. Ξέρεις εγώ... να... έχω... μια δουλειά...

- Αλεπού! Άσε τις πονηριές στην άκρη. Μαζί θα πάμε. Ετοιμάσου! Πρέπει να βρούμε τον φίλο μου το Σκιάχτρο. Είμαι σίγουρος πως θα έχει τις απαντήσεις που ψάχνω.

- Κατάλαβα, αναστενάξει η Αλεπού. Πάλι σε περιπέτειες θα μπούμε!

Ο Μικρός Πρίγκιπας και η Αλεπού πίνουν μια γουλιά από το μαγικό φίλτρο των πτήσεων και κατευθύνονται πετώντας προς τη Γη. Σε λίγες ώρες προσγειώνονται ομαλά στο χωράφι του Σκιάχτρου. Προς μεγάλη τους έκπληξη όμως το Σκιάχτρο δεν είναι εκεί!

- Είδες που στα 'λεγα, Αλεπού; Ακόμη και το Σκιάχτρο λείπει από τη θέση του! Όχι! Όχι! Κάτι δεν πάει καθόλου καλά!

- Χμ! Νομίζω πως ξέρω που πήγε το Σκιάχτρο.

- Πού;

- Στο φίλο του τον Πινόκιο. Πάμε!

- Σωστά! Πως δεν το σκέφτηκα; Το Σκιάχτρο και ο Πινόκιο είναι παιδιά του Τζεπέτο. Φύγαμε!

Μέχρι να πεις κύμινο ο Μικρός Πρίγκιπας και η Αλεπού προσγειώνονται στην αυλή του σπιτιού του Τζεπέτο. Εκεί βρίσκουν το Σκιάχτρο και τον Πινόκιο καθισμένους κάτω από έναν πλάτανο. Ανάμεσά τους έχουν μια υδρόγειο σφαίρα. Την στριφογυρίζουν αργά και δείχνουν πολύ ανήσυχοι καθώς την παρατηρούν. Μόλις αντικρίζουν τους δυο επισκέπτες, τα πρόσωπά τους φωτίζονται από χαρά.

- Επιτέλους, αναφώνησε το Σκιάχτρο κοιτώντας προς τη μεριά του Μικρού Πρίγκιπα. Ήμουν σίγουρος πως θα ερχόσουν.

- Ε! Είμαι κι εγώ εδώ, διαμαρτύρεται η Αλεπού κουνώντας πέρα δώθε την φουντωτή κόκκινη ουρά της στον αέρα.

- Εννοείται, Αλεπού! της χαμογελάει ο Πινόκιο. Γίνεται Μικρός Πρίγκιπας χωρίς Αλεπού και τριαντάφυλλο;

- Τι συμβαίνει, Σκιάχτρο; Γιατί είσαι εδώ κι όχι στο χωράφι σου; ρωτάει ο Μικρός Πρίγκιπας το Σκιάχτρο.

- Μα δε βλέπεις γύρω σου, Μικρέ Πρίγκιπα; Τα πάντα έχουν στεγνώσει! Κι εγώ κόντεψα να ψηθώ καταμεσής στο άδειο χωράφι. Να 'ναι καλά ο Πινόκιο και το πλατάνι του!

- Εδώ τα πάντα στέγνωσαν και στη Θεσσαλία τα πάντα πλημμύρισαν! Τέτοια καταστροφή!, μονολογεί ο Μικρός Πρίγκιπας

- Πρέπει να βρούμε τι συμβαίνει, λένε όλοι με μια φωνή. Οι εποχές φαίνεται να τρελάθηκαν

- Να το βρούμε αλλά πως; αναρωτιέται ο Πινόκιο.

- Να πάτε στη Χιονάτη, τους συμβουλεύει ο Τζεπέτο που εκείνη την ώρα βγαίνοντας από το εργαστήριο του άκουσε τη συζήτηση των τεσσάρων φίλων.

- Σωστά! Ο μαγικός καθρέφτης! Πώς δεν το σκεφτήκαμε νωρίτερα; Φύγαμε! αναφώνησαν όλοι μαζί και πίνοντας μια γουλιά από το μαγικό φίλτρο των πτήσεων πέταξαν για το παλάτι της Χιονάτης.

Όταν έφτασαν τους περίμενε μία ακόμη έκπληξη. Μαντέψτε ποιοι βρίσκονταν ήδη εκεί. Χμ! Η Κοκκινοσκουφίτσα και τα Τρία γουρουνάκια.

- Κι εσείς εδώ; Αναφώνησαν μόλις είδαν τους τέσσερις φίλους.

- Καλώς τους, είπε η Χιονάτη. Καθίστε! Η Κοκκινοσκουφίτσα έχασε το μονοπάτι για το σπίτι της γιαγιάς γιατί το δάσος κάηκε. Τα Τρία γουρουνάκια έχασαν το σπίτι τους γιατί υπερχειλίσε ο Πηνειός ποταμός από τις πολλές καταρακτώδεις βροχές. Εσείς τι πάθατε; Για ποιο λόγο είστε εδώ;

- Εγώ ανησύχησα με όσα είδα από το τηλεσκόπιό μου να συμβαίνουν στη Γη, είπε ο Μικρός Πρίγκιπας.

- Εγώ τον ακολούθησα, ήθελα δεν ήθελα, ψιλογκρίνιαξε η Αλεπού κοιτώντας τον Μικρό Πρίγκιπα.

- Εγώ κόντεψε να γίνω ψητός από τον καυτό ήλιο κι αναγκάστηκα να εγκαταλείψω το χωράφι μου. Εξάλλου δεν υπήρχε και τίποτε για να προστατέψω. Όλα στέγνωσαν από τη ζέστη και τη λειψυδρία.

- Κι εγώ από τη μια ανησύχησα για το φίλο μου το Σκιάχτρο κι από την άλλη φοβάμαι πως θα πούμε το νερό νεράκι.

- Ή το αντίθετο, πετάχτηκαν τα Τρία γουρουνάκια.

- Βοήθησέ μας, Χιονάτη. Οι εποχές τρελάθηκαν! αναφώνησαν όλοι μαζί.

- Ηρεμήστε! Ηρεμήστε! αποκρίθηκε η Χιονάτη και στάθηκε όρθια μπροστά στον καθρέφτη της.

Πίσω της με πρόσωπα γεμάτα αγωνία στέκονταν ο Μικρός Πρίγκιπας, η Αλεπού, το Σκιάχτρο, ο Πινόκιο, η Κοκκινοσκουφίτσα, και τα Τρία γουρουνάκια.

- Καθρέφτη, καθρεφτάκι μου, τώρα που όλοι ξέρουμε πως εγώ είμαι η ομορφότερη, πες μας, σε παρακαλώ, τι συμβαίνει με τις εποχές;

Στο άκουσμα της φωνής της Χιονάτης μια λάμψη φώτισε τον καθρέφτη και η φωνή του ακούστηκε βαριά και απόκοσμη.

- Η Έριδα!

Οι ήρωες μας έκαναν ένα βήμα πίσω.

- Η Έριδα; ρώτησαν όλοι με μια φωνή.

- Ναι! Αυτή φταίει! Αυτή ανακάτεψε τις εποχές γιατί δεν την κάλεσαν στο ετήσιο περιβαλλοντολογικό συνέδριο.

- Τελικά, όσα χρόνια και να περάσουν κάποια πράγματα δεν αλλάζουν ποτέ!, συμπέρανε η Αλεπού.

- Ποιος να το φανταζόταν πως για όλα φταίει η Έριδα! αναρωτήθηκε το Σκιάχτρο.

- Έσπειρε τη διχόνοια ανάμεσά τους, συνέχισε ο καθρέφτης και για να αποδείξουν πως είναι η μία καλύτερη από τις άλλες, άλλαξαν μήνες. Το Καλοκαίρι πήρε τους μήνες του Χειμώνα κι ο Χειμώνας του Καλοκαιριού. Η Άνοιξη του φθινοπώρου και το Φθινόπωρο της Άνοιξης, συνέχισε ο καθρέφτης. Να! Δείτε και μόνοι σας!

(να μπουν σκηνές)

- Πω, πω μπέρδεμα! *αναφώνησαν τα Τρία γουρουνάκια.*

- Και οι άνθρωποι; *ρώτησε η Κοκκινοσκουφίτσα. Τι κάνουν γι αυτό; Γιατί δεν αντιδρούν;*

- Η αλήθεια είναι πως οι άνθρωποι για άλλη μια φορά αδιαφορούν, *είπε ο καθρέφτης.*

- Ίσως να μην κατάλαβαν τη σοβαρότητα του προβλήματος, *είπαν τα Τρία γουρουνάκια με μια φωνή.*

- Μπορεί να 'ναι κι έτσι, *είπε ο Μικρός Πρίγκιπας.*

- Καθρέφτη, καθρεφτάκι μου, τώρα που όλοι ξέρουμε πως είμαι εγώ η ομορφότερη, πες μας τι πρέπει να κάνουμε πριν καταστραφεί όλος ο πλανήτης Γη!

- Να πάτε να βρείτε το γερό-Χρόνο!

- Τον γερό-Χρόνο; *επανέλαβε ο Πινόκιο.*

- Ναι! Τον γερό-Χρόνο! Πατέρας είναι! Αν δεν μπορεί να βάλει αυτός τα παιδιά του σε τάξη, τότε ποιος μπορεί;

- Έχεις δίκιο, *είπαν όλοι μαζί.*

- Αν και τα χρόνια άλλαξαν! Τα παιδιά δεν ακούνε πια τόσο, *είπε η Κοκκινοσκουφίτσα.*

- Καθρέφτη, καθρεφτάκι μου, τώρα που...

- Φτάνει, Χιονάτη! Το καταλάβαμε! Είσαι η ομορφότερη! Το 'παμε! Τέλος! Πάμε παρακάτω! *Της φώναξαν όλο μαζί.*

- Εντάξει! Πώς κάνετε έτσι; Να ρωτήσω πού θα βρούμε τον γερό-Χρόνο ήθελα.

- Ξέρω εγώ, *είπε ο Μικρός Πρίγκιπας πηγαίνοντας προς την εξώπορτα του παλατιού της Χιονάτης. Ακολουθήστε με!*

Μετά από λίγο ο Μικρός Πρίγκιπας, η Αλεπού, το Σκιάχτρο, ο Πινόκιο, η Χιονάτη, η Κοκκινοσκουφίτσα και τα Τρία γουρουνάκια προσγειώθηκαν στην κορυφή του Ολύμπου. Εκεί βρήκαν πάνω σε ένα σύννεφο τον γερό-Χρόνο να πηγαινοέρχεται πέρα δώθε φανερά εκνευρισμένος. Μόλις αντίκρισε τους απρόσμενους επισκέπτες του έτρεξε να τους υποδεχθεί.

- Μη μου πείτε! Ξέρω γιατί ήρθατε! Είπα να πάω μερικές μέρες στα λουτρά, τα ρευματικά μου βλέπετε και μόλις γύρισα, έμαθα από τη Συννεφούλα τα καμώματα των λατρεμένων μου παιδιών. Είμαι έξω φρενών μαζί

τους! Η αλήθεια βέβαια είναι, πως φταίνε και οι άνθρωποι. Δεν ξέρουν τι θέλουν. Κάνει κρύο, γιατί κάνει κρύο. Κάνει ζέστη, γιατί κάνει ζέστη. Μια έτσι και μια γιουβέτσι. Κι από την άλλη απερίσκεπτοι εντελώς! Καίνε τα δάση, μολύνουν τις θάλασσες, μπαζώνουν τα ρέματα, αποξηραίνουν τις λίμνες. Σταματημό δεν έχουν και μυαλό κουκούτσι!

- Έχεις δίκιο γέρο-Χρόνε, όμως τώρα δεν είναι ώρα για απόδοση ευθυνών. Είδες τι έγινε στη Θεσσαλία και στη Μαγνησία; Οι άνθρωποι έχασαν τις περιουσίες τους και κάποιοι και τις ζωές τους ακόμη. Τώρα πρέπει να επαναφέρεις τα παιδιά σου σε τάξη. Πρέπει να βιαστείς πριν καταστραφούν κι άλλες περιουσίες, πριν θρηνησουμε κι άλλα θύματα.

- Έχεις δίκιο, Μικρέ Πρίγκιπα. Ανεβείτε όλοι πάνω στο σύννεφο είπε ο Γερό-Χρόνος.

Πέταξαν όλοι μαζί μέχρι την Ανταρκτική. Βρήκαν το Καλοκαίρι να παίζει βόλει με μια φώκια. Μόλις όμως είδε τον πατέρα του, κατάλαβε. Έσκυψε το κεφάλι και τους ακολούθησε πάνω στο σύννεφο χωρίς κουβέντα.

Έπειτα πέταξαν για την Αφρική. Ο Χειμώνας προσπαθούσε να φτιάξει αμμοχιονοφιλάδες και να παίζει αμμοχιονοπόλεμο με τις καμήλες. Μόλις όμως είδε τον πατέρα του, κατάλαβε. Έσκυψε το κεφάλι και τους ακολούθησε πάνω στο σύννεφο χωρίς δεύτερη κουβέντα.

Σειρά είχε η Άνοιξη. Την βρήκαν στη Σουηδία να δοκιμάζει κασκόλ και σκουφιά. Μόλις είδε τον πατέρα της κατάλαβε. Έσκυψε το κεφάλι και τους ακολούθησε πάνω στο σύννεφο χωρίς τρίτη κουβέντα.

Τελευταίο περιμάζεψαν το Φθινόπωρο. Είχε αναστατώσει όλη τη Βραζιλία με τα καμώματά του. Μόλις όμως είδε τον πατέρα του, κατάλαβε. Έσκυψε το κεφάλι και τους ακολούθησε πάνω στο σύννεφο χωρίς τέταρτη κουβέντα.

- Έχετε πολλή δουλειά, παιδιά μου, είπε ο γέρο-Χρόνος. Τα κάνατε μούσκεψα. Τώρα πρέπει να επανορθώσετε. Όσο για εκείνη τη σουπιά την Έριδα... που θα μου πάει; Δεν θα την πετύχω πουθενά; Αλίμονό της!

- Παιδιά σωθήκαμε, *ψιθύρισε το Σκιάχτρο!* Τελικά είχε δίκιο ο Καθρέφτης! Ο γερό-Χρόνος τα κατάφερε! *Καμία από τις τέσσερις εποχές δεν τόλμησε να του αντιμιλήσει!*

- Πάμε να βάλουμε κι εμείς ένα χεράκι; *Πρότεινε ο Πινόκιο.* Όσο πιο πολλοί τόσο το καλύτερο.

- Να ζητήσουμε βοήθεια και από τους ανθρώπους. Η Γη είναι ο πλανήτης τους. Δεν γίνεται να αδιαφορούν, *είπε η Κοκκινোসκουφίτσα.*

Έτσι είπαν κι έτσι έκαναν! Πέταξαν απ' άκρη σ' άκρη του πλανήτη Γη, ενημέρωσαν και παρακίνησαν όλους τους ανθρώπους και όλοι μαζί έσπευσαν να βοηθήσουν στην αποκατάσταση των εποχών.

Τα Τρία Γουρουνάκια φώναξαν μέχρι και τον κακό τον Λύκο που ήταν άσσος στο φύσημα. Όλοι μαζί, και ο Χειμώνας μετανιωμένος, φύσηξαν όσο πιο δυνατά μπορούσαν κι έδιωξαν τα σύννεφα βροχής πάνω από τη Θεσσαλία και τη Μαγνησία.

Έπειτα το Καλοκαίρι με τον καυτό του ήλιο στέγνωσε τις πλημμυρισμένες περιοχές για να μπορέσουν οι

άνθρωποι να ξαναγυρίσουν στα σπίτια τους.

Το Φθινόπωρο φρόντισε να μην βρέξει καθόλου εκείνο το διάστημα και το μόνο που έκανε ήταν να στέλνει απαλά αεράκια για να φύγουν μακριά τα μικρόβια και οι αρρώστιες.

Και σαν ήρθε η Άνοιξη, όλοι μαζί πάλι, ο Μικρός Πρίγκιπας, η Αλεπού, το Σκιάχτρο, ο Πινόκιο, η Χιονάτη, οι Επτά νάνοι, η Κοκκινোসκουφίτσα, τα Τρία γουρουνάκια και οι άνθρωποι φύτεψαν δέντρα, λουλούδια, έσπειραν λαχανικά και ξαναπρασίνισε ο τόπος όλος.

Η Κοκκινোসκουφίτσα βρήκε επιτέλους το δρόμο της και αγκάλιασε με περισσή χαρά τη γλυκιά της γιαγιά.

Τα Τρία γουρουνάκια έχτισαν πάλι από την αρχή τα σπίτια τους. Τα δύο έμειναν στη Θεσσαλία και το τρίτο στη Μαγνησία. Ο φόβος τους για πιθανές πλημμύρες είχε υποχωρήσει και τη θέση του πήρε η χαρά για μια νέα ελπιδοφόρα αρχή.

Το Σκιάχτρο γύρισε στο καταπράσινο πλέον χωράφι του. Τα σπαρτά είχαν φουντώσει για τα καλά!

Τσιάμη Σοφία, Πλανήτης Γη

Ο Πινόκιο βοηθούσε τον Τζεπέτο στο εργαστήριο. Είχαν δεχθεί μια μεγάλη παραγγελία για κάδους ανακύκλωσης. Τέρμα τα σκουπίδια σε θάλασσες, ακτές και δρόμους!

Η Χιονάτη μάζευε μήλα στο Πήλιο! Κι ήταν όλα τόσο κόκκινα και λαχταριστά! Οι Επτά νάνοι τα έβαζαν σε καλάθια για να τα μοιράσουν σε πλημμυροπαθείς και θερμοπληγέντες.

Οι τέσσερις εποχές αποφάσισαν πως δεν θα ξαναμπερδευτούν ποτέ πια. Κάθε κατεργάρης στον πάγκο του. Ειδικά τώρα, που και οι άνθρωποι κατάλαβαν πόσο σημαντική είναι η προστασία του περιβάλλοντος.

Φήμες λένε πως η Έριδα γυρίζει από σπηλιά σε σπηλιά, μη τυχόν και την βρει ο γερό-Χρόνος. Που και που τρυπώνει και σε καμιά ανθρώπινη καρδιά. Για λίγο. Μέχρι να την διώξει η λογική.

Όσο για τον Μικρό Πρίγκιπα και την Αλεπού, επέστρεψαν πίσω στον δικό τους πλανήτη. Ο ένας στο τηλεσκόπιό του και η άλλη στα βιβλία της. Το τριαντάφυλλο δείχνει πιο ζωντανό από ποτέ. Δεν έχει λόγους να μαραζώνει πια!

Κι έτσι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

Τσιάμη Σοφία - Δεκέμβρης 2023

Δημήτριος Κατσαβός

Ναυαγός, καταμεσής του Θεσσαλικού κάμπου

Μια ιστορία που ακροβατεί ανάμεσα στο παραμύθι και την πραγματικότητα, αφού μέσα από την περιγραφή ενός Σκιάχτρου ξετυλίγονται όλα τα γεγονότα της μεγάλης πλημμύρας και της απόγνωσης των ανθρώπων της Θεσσαλίας, ενώ παράλληλα, “βγαίνουν” τα “ανθρώπινα” συναισθήματα, οι ανησυχίες, τα όνειρά του.

Στην ιστορία εισβάλλει και ο Κοντορεβουθούλης, στο πρόσωπο ενός μετανάστη στην Αυστραλία, τονίζοντας την αγάπη για το γενέθλιο τόπο (αυτόν που μόνο πληγές χαρίζει στους ανθρώπους του), την προσπάθειά του να διατηρήσει άσβεστη τη Μνήμη, να μη χαθεί ο δρόμος της Επιστροφής (πετραδάκια).

Μια ιστορία για τα ακραία καιρικά (του καιρού) φαινόμενα της Φύσης και τις συνέπειες που αφήνουν στις αυλές (και όχι μόνο) των σπιτιών, μια ιστορία για τα ακραία καιρικά (του χρόνου) φαινόμενα της Ζωής και τις συνέπειες που αφήνουν στις ψυχές (και όχι μόνο) των ανθρώπων.

Αντί Βιογραφικού

Η Λογοτεχνία συνοδεύει τη ζωή μου από τα πρώτα της βήματα, θα μπορούσα να πω. Στα μονοπάτια της, πρώτος με ταξίδεψε ο πατέρας μου, ναι, αυτός ο αταξιδευτός (Το μόνον της ζωής του ταξείδιον...), μέσα από τις εικόνες και τις μαγικές λέξεις του Κορνάρου, του Καζαντζάκη, του Παπαντωνίου, του Καρκαβίτσα κ.α., καθώς με αποκοίμιζε με τις ιστορίες τους.

Μεσήλικας+ πια, σχεδόν ξέχασα το όνομά μου, καλώντας με, όλοι, “δάσκαλε”, κοιτάζω προς τα πίσω και συλλογίζομαι πως, όλα αυτά τα χρόνια, η Εκπαίδευση, για μένα, ήταν η άλλη όψη της Λογοτεχνίας. “Κι ο δάσκαλος, ποιητής” καθώς λέει ο Κωστής Παλαμιάς, “αρχίζοντας απ’ τις πεταλούδες φτάνει στη Σκέψη”.

Τώρα, που οι μέρες μου στην εκπαίδευση σιγά σιγά λιγοστεύουν, τούτη την εποχή, μια εποχή κρίσης, που κατακλύζεται από λογής «παρατησίες», μια εποχή που «ποτέ άλλοτε δε σημειώθηκαν τόσες ομαδικές υποχωρήσεις απέναντι στην πιο στοιχειώδη έννοια της ελευθερίας και των δικαιωμάτων, τόσες μαζικές απόπειρες υποβιβασμού των πραγμάτων», της ζωής μας της ίδιας... επιθυμώ να κρατήσω ως αντιστύλι Λογοτεχνία και Παιδεία, για να στυλωθούν ψυχή και νους, για να 'χουν δύναμη να παλέψουν και να αντισταθούν τα παιδιά μας, οι πολίτες του αύριο, “να σηκωθούν λίγο ψηλότερα”.

Και στον αγώνα αυτό στρατεύομαι και στέκομαι απ’ τη μεριά του Φωτός.

Δημητρίου Κατσαβού

Ναυαγός καταμεσής του Θεσσαλικού κάμπου

(η αφήγηση ενός σκιάχτρου)

Κάθε φορά που το φεγγάρι προβάλει ολόγιομο, καθώς μες στο σκοτάδι ουρανός και γη γίνονται ένα, κάνοντας ακόμη πιο εντυπωσιακή την απεραντοσύνη του Θεσσαλικού κάμπου, στέκομαι ακίνητος να ακούω τους ψιθύρους του ανέμου.

Ψίθυροι που, κάθε φορά, με αναστατώνουν, φέρνουν στο νου μου, ακαθόριστες μνήμες.

Και καθώς βλέπω τριγύρω μου τα στάχνα να λικνίζονται σαν κύματα, παραδομένα στη δύναμή του, αυτές οι μνήμες γίνονται περισσότερο επίμονες και νερένιες...

Ακόμη και τα φώτα απ' τα απέναντι καμποχώρια φαντάζουν στα μάτια μου με νησάκια διάσπαρτα, καταμεσής του “αρχιπελάγους”.

Ίσως, όλα εξηγούνται από το παρατσούκλι μου: «ο Θαλασσόξυλος».

Ναι, όσο κι αν σας φαίνεται παράξενο, εγώ ο ριζωμένος για τόσοσα χρόνια στα χώματα του κάμπου, εγώ ο αταξίδευτος για δεκαετίες ολόκληρες, έχω καταγωγή που προέρχεται από τη θάλασσα. Απ' το πλευρό, μάλιστα, μιας Γοργόνας πήρα ζωή, όπως η Εύα απ' το πλευρό του Αδάμ.

Αμέ, τι νομίζατε;

Αρμενίζαμε χρόνια ολόκληρα στηριγμένοι στην πλώρη του караβιού, στο ακρόπρωρο, αυτό το ιερό και με θεϊκή δύναμη σημείο του πλεύμενου, σύμφωνα με την παράδοση, ίδιο η ψυχή του караβιού, διώχνοντας το κακό, κοπάζοντας τους ανέμους, ανοίγοντας το δρόμο στη φουσκωμένη θάλασσα.

Έτσι όπως σας τα λέω. Κολλητός της Γοργόνας, μακρινής ξαδέλφης του Μεγαλέξανδρου της Μακεδονίας.

Τώρα, πως από κολλητός της Γοργόνας, μακρινής ξαδέλφης του Μεγαλέξανδρου, βρέθηκα μπηγμένος και ακίνητος καταμεσής του Θεσσαλικού κάμπου είναι μια μεγάλη ιστορία και, ίσως, οφείλεται σε μια μεγάλη πλάνη.

Και εξηγούμε:

Ήρθε η εποχή που τα μέταλλα, τα σίδηρα παρόπλιζαν, σιγά σιγά, οτιδήποτε αποτελούσε ευαίσθητο και φθαρτό υλικό. Ήρθε η εποχή, που οι “φωτισμένοι” της οικονομίας χρηματοδοτούσαν την καταστροφή και την απόσυρση της Αισθητικής και της Φύσης (ξύλα) προς όφελος της ανθεκτικότητας των υλικών (λαμαρίνες, σίδηρα) και της χημείας (πλαστικά, πολυεστέρας). Έτσι ήρθε και η σειρά των παραδοσιακών ξύλινων

πλεούμενων, έτσι ήρθε και η δική μας σειρά.

Πως βρεθήκαμε από τη μια μέρα στην άλλη, από τη μια μεριά στην άλλη, από τα γαλαζοπράσινα νερά του Αιγαίου, στο καρνάγιο της Ιερισοπού στη Χαλκιδική, πως ένα τεράστιο μηχάνημα με έναν κακομάστορα προσπάθησε να αποκόψει τη Γοργόνα από το υπόλοιπο σώμα του καραβιού (λέγανε πως κάποιοι ευαίσθητοι άνθρωποι τα συγκεντρώνανε για ένα μελλοντικό μουσείο απωλειών), πως αποκολλήθηκα απ' το υπόλοιπο σώμα της Γοργόνας κι απόμεινα ένα μακρύ κομμάτι ξύλου μη με ρωτάτε. Δεν θυμάμαι και ούτε θέλω να θυμάμαι.

Τα μόνα στοιχεία που θυμίζουν το ένδοξο θαλασσινό παρελθόν μου είναι η εξαιρετική φυσική λείανση του σώματός μου, αποτέλεσμα πολύχρονου χαϊδέματος με τα νερά της θάλασσας και κάποια άτονα, πλέον, σκαλίσματα, μάλλον λέπια. Τα λέπια της Γοργόνας ή ό,τι, τέλος πάντων απέμεινε από αυτή.

Κι έπειτα, όταν ήρθαν δυο ξυλέμποροι, ένας από τον κάμπο της Μακεδονίας κι ένας από τον κάμπο της Θεσσαλίας βρέθηκα μπροστά στο μεγάλο δίλλημα. Ποιον να ακολουθήσω; Να παραμείνω στη Μακεδονία, με την παλιά θάλασσα που ήταν και ο τόπος καταγωγής μου ή να ακολουθήσω τον ξυλέμπορο από τη Θεσσαλία που στο κάτω κάτω, το άκουσμα του ονόματος και μόνο της περιοχής θα μου θύμιζε τη στενή μου σχέση και το κοινό μου παρελθόν με τη θάλασσα;

Να μην σας τα πολυλογώ, προτίμησα τη Θεσσαλία (θέσις και άλς-αλός εξού και salt, sal, θέλω να πω, ότι διάλεξα μια θέση, έναν τόπο θαλασσινό).

Ή έτσι νόμιζα. Γιατί, μια μέρα, πριν λίγα χρόνια που κάθισαν κοντά μου, στον ελάχιστο ίσκιο που τους εξασφάλιζε η κορμοστασιά μου, δυο νεαροί, γιοι αγροτών, καλοσπουδαγμένοι, με άσπρα, μακριά και καθαρά δάχτυλα, άκουσα τον έναν που εξηγούσε στον άλλο ότι όλο αυτό το θέμα είναι ένα γλωσσικό λάθος, μια πλάνη. Γιατί, όπως συγκράτησε το αχυρένιο μου μυαλό: «Η λέξη “Θεσσαλία” δεν μπορεί να ετυμολογηθεί από το θέσις και άλς (αλός) γιατί στην πρώτη υπάρχουν δύο σίγμα, γεγονός που δεν μπορεί να δικαιολογηθεί ότι προήλθε από το “θέσις”». Μπορεί αλήθεια ένα “σ” περισσότερο ή λιγότερο, να σε οδηγήσει σε λάθος επιλογή ζωής; Κι όμως. Θύμα παραπληροφόρησης κι εγώ όπως τόσοι και τόσοι στην εποχή μας.

Μ' αυτά και με τα άλλα πέρασαν τόσα χρόνια σ' αυτόν τον τόπο, τον, από μόνο χώμα, πλασμένο, τον ποτισμένο από τον ιδρώτα του αγρότη, τον ψημένο με τον ευεργετικό ήλιο της χώρας μας, αυτόν τον τόπο του κόπου, του μόχθου και της προκοπής.

Α, όλα κι όλα. Αχάριστος δεν είμαι. Με δέχτηκαν, με φρόντισαν, με έκαναν να αισθάνομαι χρήσιμος και απαραίτητος. Και νομίζω ότι σε κάτι βοήθησα κι εγώ.

Τι με έπιασε απόψε και συλλογίζομαι τόσο πολύ. Από την πολλή σκέψη θα καεί το αχυρένιο μυαλό μου, το κολοκυθένιο κεφάλι μου, τα κουρελιασμένα ρούχα μου.

Να πάλι, απ' το ένα στο άλλο πετάγομαι. Είπα φωτιά και θυμήθηκα τ' αδέρφια μου στον Έβρο. Τι κακό πάθανε πριν λίγες μέρες.

Πόσο κλαίω για το καταστροφικό πέρασμα της φωτιάς! Για τους ανθρώπους που χάθηκαν. Για τα ζώα,

για τα πουλιά, για τα δέντρα, για το δάσος της Δαδιάς, που κρατά και αντέχει χρόνια τώρα, απ' την αρχαιότητα.

Πόσο κλαίω για την καμένη γη των αγροτών. Για τη στάχτη και τα αποκαΐδια. Τα καμένα σπίτια, τις χαμένες σοδειές, το χαμένο κόπο τους.

Πόσο κλαίω για τη ζωή τους την ίδια, που έχει άλλη αξία και νόημα, γαντζωμένη στην παραμεθόριο.

Αχ πόσο κοντά σας αισθάνομαι τούτες τις μέρες της καταστροφής; Τούτες τις μέρες που το κακό μας ξυπνάει αισθήματα αλληλεγγύης και, θα το πω, κι ας μην είμαι άνθρωπος, αισθήματα ανθρωπιάς.

Μα τι έπαθα και χάνομαι σε σκέψεις, απόψε; Δε μπορώ να προχωρήσω μια ιστορία και αρχίζω άλλη. Πως πετάγομαι απ' το ένα στο άλλο; Λέτε να φταίει ο πολύ καυτός ήλιος του μεσημεριού; Κι αυτή η σκιάθα (ψάθινο καπέλο αγροτών) έχει φθαρεί τόσο πολύ και δε λέει το αφεντικό μου να την αλλάξει.

Σαν θυμάμαι όταν την πρωτοφόρεσα...

Ο ξυλέμπορας, μετά από τρεις-τέσσερις ώρες ταξιδιού έφτασε σε ένα μέρος όπου, καθώς έδειχναν τα πράγματα θα μας απόθετε. Οι κινήσεις του τριαξονικού φορτηγού, πίσω μπρος και οι φωνές του συνοδηγού που καθοδηγούσε τον οδηγό, αυτό μαρτυρούσαν.

Ευτυχώς, κατά την ολοκλήρωση της ανατροπής, -τι βάρβαρο θεέ μου ξεφόρτωμα, είχα την τύχη να πέσω στην άκρη του σωρού και έτσι, να μην καταπλακωθώ από τα υπόλοιπα ξύλα-συνεπιβάτες μου.

Η τύχη ήταν με το μέρος μου και στη συνέχεια. Και αυτό γιατί ενώ έφτασα μέχρι το χείλος του γκρεμού, θέλω να πω μέχρι την επιφάνεια της κορδέλας που θα με έκανε κομματάκια για καυσόξυλα, την τελευταία στιγμή, πιάνοντάς με, με το ροζιασμένο χέρι του, ο εργάτης αισθάνθηκε μια απαλή αίσθηση επαφής να τον κυριεύει, -πόσο αλήθεια να του έλειπε μια τέτοια επαφή αφού είχε ορφανέψει από μητέρα πολύ μικρός, και με μια απότομη κίνηση με πέταξε με δύναμη προς την πλευρά της αποθήκης, όπου κουτρουβαλώντας έφτασα ως τον τοίχο της, χτυπώντας μάλιστα, στη γωνία του, πέφτοντας, σχεδόν, σε ημιλιπόθυμη κατάσταση. Μα χίλιες φορές σ' αυτή την κατάσταση παρά στα δόντια του πριονιού της κορδέλας. Σε εκείνο το σημείο απόμεινα για αρκετό καιρό, παρατείνοντας έτσι την αγωνία μου για το μέλλον μου.

Μια μέρα μαζεύτηκε κόσμος και κοσμάκης στο κιόσκι της αποθήκης-αγροτόσπιτου. Μέρα γιορτής, πανηγυριού του χωριού. Μέρα φθινοπώρου, ηλιόλουστη με πάνω από 30°C.

- Δεν πάει καλά αυτός ο καιρός, έλεγαν, έχει χάσει και τα αβγά και τα πασχάλια του. Δεν ξέρει τι του γίνεται. Δε μπορεί να κάνει κουμάντο ούτε στις εποχές του.

Ένα τσούρμο παιδιά να στήνουνε δίτερμα και να πετάνε ένα-ένα τα λεπτά μακρυμάνικα που τους φόρτωσαν οι μανάδες τους.

Πιο πέρα στρώνονταν τα τραπέζια με τα λουλουδάτα, μιας χρήσης, χάρτινα τραπέζομάντηλα (και αυτά παρασυρμένα απ' το ανακάτεμα των εποχών, μπερδεύτηκαν και έφεραν ένα τόνο Άνοιξης).

Πιο δίπλα, μέσα στο κομμένο βαρέλι με τα πυρωμένα κάρβουνα, ετοιμαζόταν το σκηνικό για το οποίο τα αθώα και άκακα προβατάκια δεν θα ήθελαν να φανταστούν ούτε στα πιο εφιαλτικά τους όνειρα.

Σιγά-σιγά ήρθε και η μουσική, ήρθε και το τσίπουρο απ' τον Τύρναβο, ξεκίνησε ο χορός, άναψε το γλέντι, καθώς τα κάρβουνα μέσα στο κομμένο βαρέλι. Άλλωστε είναι παράδοση και δεν θέλει πολύ για να φουντώσει το κέφι του κόσμου σ' αυτό της γης το απέραντο ίσιωμα.

Κατά το σούρουπο, κατάκοποι, άρχισαν να μαζεύουν τα συμπράγκαλά τους και να τα φορτώνουν στα αυτοκίνητά τους. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ένας της παρέας έριξε τη ματιά του πάνω μου, καθώς καθόμουν στη γωνία όλη την ημέρα που εκείνοι γλεντούσαν, χωρίς την παραμικρή κίνηση, χωρίς καμιά προσπάθεια να δηλώσω την παρουσία μου. Ασήμαντος, σχεδόν “ξεψυχισμένος”.

- Αυτό το ξύλο θα το πάρω, το χρειάζομαι.

Τι τυχερός που ήμουν και πάλι; Από την καρότσα του τριαξονικού, στην καρότσα του ΤΟΥΟΤΑ χωρίς συνωστισμό και στριμωξίδι.

Την άλλη μέρα το πρωί, τρομάρα μου, έγινα το «μήλο της έριδας», ανάμεσα στον άρπαγα άνδρα, αγρότης ήταν, τελικά, και στη σύζυγό του.

- «Ό,τι πρέπει για μια πανέμορφη, χρωματιστή κρεμάστρα στο δωμάτιο των παιδιών», φανέρωσε την ιδέα της, ενθουσιασμένη. «Με δυο-τρία εξαρτήματα θα γίνει εξαιρετική και πάνω απ' όλα μοναδική».

- «Ούτε που να το σκέφτεσαι», της απάντησε ο άνδρας, «αυτό θα αποτελέσει το σκελετό για το σκιάχτρο που θα βάλω στο χωράφι που αγοράσαμε και που σε λίγο καιρό θα το σπείρω. Είναι πολύ γερό, αθάνατο».

Αθάνατο άκουσα ή μου φάνηκε; Σπάσε πλάκα να υποψιάστηκε την καταγωγή μου, γοργόνα, αθάνατη κ.λ.π. ιστορικά στοιχεία, να μην σας ζαλίζω τώρα.

Άκουγα ανήσυχος και όταν κατάλαβα ότι θα γίνει το θέλημα του άνδρα, ποιανού άλλου, ε... δεν ξεριζώνονται εύκολα στερεότυπα και προκαταλήψεις, δεν σας κρύβω ότι αισθάνθηκα μια γλυκιά ανακούφιση.

Εντάξει, στην ασφάλεια ενός παιδικού δωματίου, αλλά να κλειστώ μέσα σε τέσσερις τοίχους και μάλιστα να κρεμαστώ σε έναν απ' αυτούς; Πολύχρωμη κρεμάστρα, μπογιατισμένη και φτιασιδωμένη;

Εγώ; Εγώ, που για χρόνια αποτελούσα αναπόσπαστο κομμάτι του κορμιού της Γοργόνας, της μακρινής ξαδέρφης του Μεγαλέξανδρου, που ατένιζα ανεμπόδιστα τις γραμμές των οριζόντων από την πλώρη του караβιού;

Θα μου πεις: Σκιάχτρο; Ε δεν θα πω πως με κολάκευε ιδιαίτερα η ιδέα, αλλά τουλάχιστον θα αποτελούσα πάλι “σώμα” και καθώς θα με γέμιζαν λογιών-λογιών φορτώματα, παντελόνια, πουκάμισα και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο, δε μπορεί, κάπου θα κατάφερνα να κρύψω κι ένα κομμάτι ψυχής, απ' αυτό που απόκτησα, χρόνια ακούγοντας ιστορίες ναυτικών, απ' αυτό που απόκτησα, χρόνια ταξιδιών, εμπειριών, αγωνιών, χαράς και λύπης, απ' αυτό που πασχίζω να κρατήσω ύστερα από την απόσχισή μου-χωρισμό από το σώμα της Γοργόνας.

Κι ύστερα και το βλέμμα, που το βάζεις αυτό. Να απλώνεται σε διαφορετικές, στεριανές μεν, αλλά, ωστόσο, απέραντες γραμμές των οριζόντων. Για αυτό και μόνο αξίζει...

Τα παιδιά, βλέποντας, μέρα με τη μέρα, να παίρνει “σάρκα και οστά” η ιδέα του πατέρα τους, να αποκτά

σχήμα και μορφή, όλο και μεγάλωνε ο ενθουσιασμός τους, όλο και «δενόταν» περισσότερο με το “νέο μέλος” της οικογένειας.

Χωρίς καμιά αντίρρηση έτρεχαν να βοηθήσουν τον πατέρα τους, να “γεννηθεί” όσο πιο γρήγορα γινόταν το “αδερφάκι” τους. Έτσι με αποκαλούσαν.

Ένα δισταγμό αισθάνθηκα στο βλέμμα και το πρόσωπό τους όταν ο πατέρας τους με τσάκισε σε δυο κομμάτια, ένα μικρότερο και ένα μεγαλύτερο (δεν σας το κρύβω ότι κι εγώ πόνεσα λιγάκι).

- «Κρατήστε εδώ, σε σχήμα σταυρού», τους λέει ο πατέρας, κι αρχίζει να δένει σφιχτά-σφιχτά τα δυο κομμάτια κι εμένα να μου κόβεται, σχεδόν, η “ανάσα”.

Για πρόχειρα, όπως άκουσα να λένε, με έμπηξαν σε έναν τενεκέ με χώμα για να στέκομαι όρθιος.

Μια μπάλα άχυρο τυλίχτηκε κομμάτι-κομμάτι γύρω από τα “κόκκαλά” μου, ήθελα να πω, γύρω από τα δεμένα κομμάτια μου, σχηματίζοντας με επιδεξιότητα, κάτι σαν πόδια, κάτι σαν χέρια, κάτι, τέλος πάντων με χαρακτηριστικά ανθρώπου.

Τα παιδιά φέρανε ένα παλιό τζιν παντελόνι (γεράνιο το αποκαλούσαν οι παλιότεροι), και με την καθοδήγηση του πατέρα τους το πέρασαν στις δυο στήλες άχυρο δεξιά και αριστερά του κάθετου ξύλου και... να τα πόδια μου.

Στη συνέχεια, ένα αρκετά χειμωνιάτικο, καρό πουκάμισο, φαρδύ-φαρδύ, κάλυψε το οριζόντιο κομμάτι ξύλου, του τυλιγμένου με άχυρο, σχηματίζοντας τον κορμό και τα χέρια μου.

Για το κεφάλι διάλεξαν μια κολοκύθα (ελπίζω όχι νερόβραστη), στηριγμένη σε σφιχτά δεμένα στάχυα την οποία η μικρότερη αδερφή των παιδιών, που έπιανε, καθώς λέγανε το χέρι της, ζωγράφισε ένα χαμογελαστό και ροδοκόκκινο πρόσωπο.

- «Πρώτη φορά βλέπουμε ένα τόσο όμορφο και “ανθρώπινο” χαμογελαστό σκιάχτρο», συμφώνησαν όλα τα παιδιά της γειτονιάς που μαζεύτηκαν το απόγευμα για «τζαμί».

- «Τι λεία, τι γυαλιστερή επιφάνεια είναι αυτή που έχει; Τύφλα να έχουν οι κρέμες της μαμάς μου που ξεπαραδιάζεται για να έχει τέτοια επιδερμίδα».

- «Μα το πουκάμισο; Πολύ χοντρό μου φαίνεται» είπε ανήσυχη και προβληματισμένη μια γειτονοπούλα, «το καλοκαίρι θα σκάει σαν τον τζίτζικα καταμεσής στον κάμπο».

- «Α, καλά που είπες καλοκαίρι» πετάχτηκε ο πατέρας-δημιουργός και μπήκε μέσα στο εργαστήρι του, επιστρέφοντας με μια σχεδόν, ολοκαίνουρια σκιάθα.

- «Χαλάλι σου», λέει, απευθυνόμενος στο σκιάχτρο, «αν και την αγόρασα πριν μια βδομάδα, σου τη χαρίζω».

Πήρε να σουρουπώνει. Κάθε παιδί πήγε στο σπίτι του αφού ακούστηκαν στον αέρα όλες οι φωνές των μανάδων τους, με την ίδια ένταση, με την ίδια αυστηρότητα μα και την ίδια τρυφερότητα και λαχτάρα, που όσο κι αν την αποσιωπούσαν, φώναζε!

Τα δυο αδερφάκια, κοιτώντας απ’ το παράθυρο της κουζίνας, έξω στην αυλή, εκεί που έπεφτε το φως από

τη λάμπα του δημόσιου δρόμου, παρατηρούσαν το “αδερφάκι” τους, το σκιάχτρο, λυπημένα. Ήξεραν πως έτσι κι αλλιώς ο πατέρας τους δεν θα συμφωνούσε να μείνει στην αυλή.

Πριν πέσει για ύπνο, τους το ξεκαθάρισε:

- «Όλοι εδώ έχουμε έναν ρόλο, μια δουλειά. Εγώ και η μάνα σας κοιτάμε τα χωράφια, τα λιγοστά ζώα μας, εσείς τα διαβάσματα και αύριο τις σπουδές σας, να ξεφύγετε από τη λάσπη και το παιδεμα. Τι θέλετε να τον κάνουμε, χαραιοφάη; Να στέκεται στην αυλή άπραγος, χωρίς κανένα ρόλο, χωρίς καμιά ευθύνη; Όχι, όχι, όχι,

Και συνέχισε:

- «Η δουλειά του από αύριο κιόλας, θα είναι να φυλάει το καινούριο χωράφι μας, την καινούρια σπορά μας. Αλλιώς δεν θα αφήσουν τίποτα τα “πετεινά του ουρανού”, και τότε, πάνε τα παιχνίδια, πάνε τα ντυσίματα, πάνε οι σπουδές, πάνε όλα. Θα πεινάσουμε».

Και τα καημένα, όσο κι αν στεναχωριόταν, συμφωνούσαν, κατά βάθος με τον πατέρα τους, γιατί μ’ αυτές τις αγωνίες και τους φόβους μεγάλωσαν. Αυτές οι αγωνίες, αυτές οι απειλές του καιρού, από τη μία, η εγκατάλειψη και η αδιαφορία της πολιτείας, από την άλλη, που όλο οι μεγάλοι την έβριζαν στα καφενεία και κάθε φορά της έδιναν την ψήφο τους στις εκλογές, ωρίμασαν πρόωρα τη σκέψη τους. Αυτές οι ιστορίες τους έκαναν να χάνουν τον ύπνο τους, αντί να τους νανουρίζουν οι γιαγιάδες τους, ιστορίες βγαλμένες από τούτα τα χώματα, τούτη την αγιασμένη γη των παππούδων τους που χρόνια τώρα, τη φροντίζουν, την περιποιούνται κι αυτή απλόχερα και πλουσιοπάροχα καρπίζει, γεννοβολά, στάρια, βαμβάκια, καρπούς, φρούτα και όλα τα καλά... της Θεάς Δήμητρας.

Το πρωί ξύπνησαν ανήσυχα, σα να μην κοιμήθηκαν όλη τη νύχτα από το άγχος και την αγωνία του αποχωρισμού.

Ωστόσο, σα να λαμπύρισαν τα ματάκια τους μόλις ήρθαν οι μυρουδιές από τηγανιτούς κεφτέδες που τακτοποιούσε η μητέρα τους στο μικρό ψάθινο καλαθάκι. Μικρή εξοχική εξόρμηση, μυριζόταν.

Ο πατέρας τους, αφού με φόρτωσε και στερέωσε τα χέρια μου στα κάγκελα της καρότσας του ΤΟΥΟΤΑ, σε παρόμοια στάση με αυτή των παιδιών που στέκονται όρθια κάθε φορά που το αγροτικό αυτοκίνητο κινείται με ταχύτητα (ο θεός τα φυλάει), παίρνοντας τα μαλλιά τους ο αέρας, μου έδωσε ένα απαλό χτύπημα στην αχυρένια πλάτη μου, λέγοντάς με:

- «Άιντε φίλε μου, πάμε στον καινούριο τόπο σου, στην καινούρια δουλειά σου».

Στον ατέλειωτο σιτοβολώνα, ένας πορτοκαλής ήλιος, μόλις που άγγιζε την άκρη το υγρού χώματος, αγουροξυπνημένος και βαρυστημένος, προσπαθώντας να τινάξει την υγρασία από πάνω του.

Τα παιδιά με κατέβασαν με προσοχή, άλλωστε ήμουν σαν πούπουλο, ελαφρύς και με μετέφεραν στη μέση του χωραφιού, στο ξάγναντο, εκεί που διαγραφόταν ένα μικρό εύπλαστο και καλλίγραμμο ύψωμα.

Άνοιξαν ένα μεγάλο λάκκο και με έχωσαν μέσα στο χώμα βαθιά, έναν γόνα. Με στερέωσαν, μάλιστα, και με κάποιες πέτρες, μην τύχει και με πάρει μαζί του κανένας παράφορος άνεμος. Το βλέμμα μου προς την

Ανατολή, ώστε, καθώς φυσάει ο βοριάς, να γίνονται πιο έντονα τα παιχνιδίσματα των ρούχων του προσδίδοντας μια αίσθηση κίνησης, που θα προκαλούσε φόβο στα πουλιά.

Κάποια στιγμή, σα να σήκωσα το βλέμμα μου, σα να άνοιξα περισσότερο τα μάτια μου, πλημμυρισμένος με έκπληξη και θαυμασμό. Τι ουρανός, τι απλωμένος ορίζοντας; Κάπου κάπου όλο και κάποιος λοφίσκος έφραζε την απεραντοσύνη του κάμπου. Μα δεν περιόριζε την ομορφιά. Τάξη και αρμονία παντού. Κάθε καλλιέργεια και άλλο χρώμα. Ένα φυσικό, πανέμορφο κολλάζ που απλωνόταν στον ορίζοντα σμίγοντας με το γαλάζιο του ουρανού. Ποιος να το έλεγε, εγώ ένας “θαλασσόξυλος”, όνομα και πράμα να μαγεύομαι και να “ταξιδεύω” καταμεσής στην καρδιά της πράσινης θάλασσας, ήθελα να πω, της πράσινης πεδιάδας.

- «Ετοιμος», λοιπόν, μου είπε ο πατέρας, καθώς συμμαζέυε τα σύνεργα για να επιστρέψουν όλοι στο σπίτι.

Όλοι; Όλοι εκτός από εμένα, τον θαλασσόξυλο.

- «Από εδώ και πέρα ξέρεις ποια είναι η δουλειά σου. Μην ξεχνάς ποιανού συμφέροντα υπηρετείς. Μη σε πιάνουν οι λύπησες και το φιλότιμο».

Αν είχα μια ζυγαριά στο χέρι θα είχα να βάλω αρκετά πράγματα στη θετική πλευρά της (ωραία τοπία, ελευθερία, απεραντοσύνη, νέες εμπειρίες...). Από την άλλη πλευρά όμως; Την αρνητική; Τι θα έβαζα;

Σίγουρα τον Φόβο. Ναι, μη σας φαίνεται παράξενο, εγώ που φτιάχτηκα για να φοβίζω, φοβόμουν. Είχα τους δικούς μου φόβους, και πάνω απ’ όλους, αυτόν της μοναξιάς. Ε δε χρειαζόταν και τίποτα άλλο για να βαρύνει η αρνητική πλευρά της ζυγαριάς. Μα ήταν δυνατό, θα τα κατάφερνα, όπως κατάφερα χρόνια και χρόνια να ανταπεξέρχομαι στις φουρτούνες και τους κινδύνους της θάλασσας.

Ο πρώτος καιρός πέρασε νοσταλγώντας. Καθώς πρασίνιζε ο τόπος, φύτευε ο σπόρος, έριχνε τα δίχτυα του ο αγρότης, σκάλιζε τα βαμβάκια του ο ψαράς, στη θολή γραμμή του χθες και του τώρα, του ύπνου και του ξύπνιου, της πραγματικότητας και της επιθυμίας, η ψαριά και η σοδειά γίνονταν, στο αχυρένιο μου μυαλό ένα μπερδεμένο σύνολο, ένα μείγμα ονείρων που λίγο ήθελε “να σαλτάρει”, συγγνώμη, ήθελα να πω “να σαλπάρει”...

Κάθε βράδυ σεργιάνιζα απέραντες εκτάσεις κυμάτων, αρμένιζα σε φουρτουνιασμένα σταχοχώραφα.

Βυθισμένοι αντικατοπτρισμοί, ουράνιοι καθρέφτες...

Τα όνειρα, λένε, είναι η άλλη όψη της καθημερινότητας, που αρχίζει το πρωί και τελειώνει το σούρουπο, αφήνοντας το πεδίο στα μη δυνατά, στα ανείπωτα, στους ονειροπόλους και τους ονειροπαρμένους.

Το ρολόι του χρόνου κυλούσε αργά και σταθερά. Άνοιξη, Καλοκαίρι, Φθινόπωρο Χειμώνας, Κάθε εποχή με τις χαρές της, κάθε εποχή με τα προβλήματά της. Κάθε εποχή με την κίνησή της, τις δουλειές της, το θόρυβο και την ησυχία της, τους ανθρώπους της, τις παρουσίες και τις απουσίες της. Ένας κύκλος ισορροπίας, ηρεμίας και ομαλής εναλλαγής. Ένας κύκλος προετοιμασίας, σποράς, φροντίδας και συγκομιδής. Και πάλι από την αρχή...

Τόσα χρόνια πέρασαν απ’ τα ξεθωριασμένα ρούχα μου, απ’ τα μαυρισμένα μου στάχυα...

Πόσους δε φίλεψα με τη λιγοστή σκιά μου, πολύτιμη ωστόσο, στο άδενδρο διάβα τους; Πόσες ιστορίες δεν άκουσα, πόσης οργής, αγροτών που αισθάνονταν προδομένοι ξανά και ξανά, και τον κόπο τους να πηγαίνει χαμένος, δεν έγινα μάρτυρας;

Πόσες κουβέντες εφήβων, που ζούσαν με το όνειρο να μάθουν γράμματα, να ξεφύγουν, να ανοίξουν τα φτερά τους, να ξεκολλήσουν απ' τη λάσπη, να πετάξουν πέρα απ' τα χωράφια, πέρα από τον κάμπο;

Πόσες φορές δε λαχτάρησα και εγώ ο ίδιος, να περπατήσω, να δω καινούριους τόπους, αλλιώτικη γη, να ταξιδέψω, κάθε φορά που άκουγα, στη νυχτερινή σιγαλιά, το γνώριμο διακεκομμένο ήχο του τρένου να διασχίζει τις ράγες, κάποιες εκατοντάδες μέτρα πιο πέρα;

Πόσο τρόμαξα, αλήθεια, εκείνη τη βραδιά, που μετά το γνωστό ήχο από το πέρασμα της αμαξοστοιχίας, ακούστηκε ένας, τρομακτικά, δυνατός κρότος και μια λάμψη τεράστια φώτισε κατά τον βορρά του κάμπου, βυθίζοντας στο σκοτάδι δεκάδες νέες ψυχές, μαυροφορώντας δεκάδες μανάδες, βουλιάζοντας στο πένθος σπίτια και χωριά ολόκληρα;

Άνοιξη, Καλοκαίρι, Φθινόπωρο Χειμώνας, χρυσό φως της Ανατολής και κόκκινο της Δύσης, βροχές και χιόνια, λιοπύρια και χρώματα, αλέτρια και αλωνιστικές μηχανές όργωναν και θέριζαν την αχανή έκταση και εγώ καμάρωνα για το μερίδιο της προσφοράς μου, φύλακας-άγγελος καθώς ετάχθη.

Και το ρολόι του χρόνου συνέχιζε να κυλά αργά και σταθερά. Και το χέρσο κορμί μου, με πείσμα και κόπο να αντιστέκεται στη φθορά που φορτώθηκε απ' την αλμύρα της θάλασσας και το λιοπύρι του κάμπου.

Εκείνες τις μέρες το καλοκαίρι αρνιόταν πεισματικά να παραδώσει τη σκυτάλη στο φθινόπωρο. Ζέστη αφόρητη. Μα κείνο το απόγευμα τα πυκνά και, επίμονα, σκοτεινιασμένα σύννεφα, έκρυβαν τον ήλιο, μηνούσαν το ερχόμενο, το αναπότρεπτο.

Οι βροντές και οι αστραπές απ' την μεριά των Κενταύρων ερχόταν όλο και πιο κοντά με όλο και πιο απειλητικές διαθέσεις. Και 1 κι ακόμη 1 και 2 φορές οι ειδοποιήσεις ερχόταν: να απομακρυνθούν οι κάτοικοι απ' τα σπίτια τους.

«Να πάνε που;» έλεγα.

«Και τα ζώα; Τα ζώα ποιας γλώσσας τις προειδοποιήσεις να αντιληφθούν;» αναρωτιόμουν.

«Κι εμείς, οι υπόλοιποι, η κατηγορία των απύχων -κατά πως νομίζουν- τι θα απογίνουμε; Τόσα σκιάχτρα, τόσα σπίτια, οι κούνιες των παιδιών κρεμασμένες στα δέντρα της αυλής, τόσα ενθύμια, τόσες φωτογραφίες, ασώματες ψυχές, πως θα σωθούμε; Τι θα απογίνουμε;» με έπαιρνε το παράπονο.

«Δεν μας έφταναν τα πρόσωπα του Ιανού, τι περισσότερο μπορεί να μας βρει;»

Κι όμως!

Μπορεί μια ολόκληρη Γεωγραφία να γίνει μουσκίδι; Να βουτηχτεί στη λάσπη;

Στην αρχή δεν είχα καταλάβει καλά. Μπορώ να πω ότι χαιρόμουν. Έβλεπα το νερό να έρχεται σα θάλασσα σε επίσκεψη, να με συναντήσει μετά από τόσα χρόνια απουσίας. Το γνωστό: “Αν δεν πάει ο Μωάμεθ στο βουνό, θα πάει το βουνό στον Μωάμεθ”. Μ' αυτό δεν ήταν φιλική επίσκεψη. Ήταν τρομοκρατική επίθεση,

κατά μέτωπο.

Συνωμότες του καιρού ή θύματα κι αυτά, όλα μαζί τα ποτάμια της θεσσαλικής γης δέχτηκαν όλη την ορμητική μανία των νερών που κατέβαιναν απ' τα βουνά, φούσκωσαν και ξέρασαν τα νερά τους στην απέραντη λεκάνη. Ο Πηνειός, ο Ενιπέας, ο Σοφαδίτης, ο Καλέντζης και ο Καραμπέλης. Από τη μια στιγμή στην άλλη από ευεργέτες γίνανε Γιαγκούληδες.

Μέσα στη νύχτα, έπιασαν στον ύπνο τους ανθρώπους. Μέσα στον πανικό τους πάσχιζαν για τη ζωή τους, για τη ζωή των αγαπημένων τους.

Ίδια με των ανθρώπων και η δικιά μου μοίρα. Είπαμε της κατηγορίας των “ασώματων ψυχών”. Ξεριζωμός! Εκτοπισμός!

Πότε μαλάκωσε το χώμα, πότε υποχώρησαν οι πέτρες που με κρατούσαν όρθιο, πότε έφτασε το νερό ως το λαιμό, πότε, ξαφνικά, παρασύρθηκα σε μια περιστροφική κίνηση, εγώ ο, χρόνια τώρα, πιασμένος από την ακινησία, πότε οριζοντιώθηκα, να πηγαίνω πέρα δώθε, δεξιά αριστερά, έρμαιο του νερού, ναυαγός, καταμεσής του θεσσαλικού κάμπου, χαμπάρι δεν πήρα.

Το ξημέρωμα ήταν απογοητευτικό, απόκοσμο. Ήταν η πρώτη φορά που ευχήθηκα να μην ερχόταν ποτέ η στιγμή που το επιδέξιο, στη ζωγραφική, χέρι εκείνης της μικρούλας, μου έφτιαξε τα μάτια. Να γίνω αυτόπτης μάρτυρας, εκτός από θύμα, μιας τέτοιας καταστροφής.

Σκαλωμένος από μια πινακίδα που έδειχνε το δρόμο προς “Μεταμόρφωση” είδα έναν τόπο μεταμορφωμένο. Απέραντες εκτάσεις με βαμβάκια και καλαμπόκια, με τριφύλλια και καπνό, βυθισμένες στο νερό και τη λάσπη. Κι αν κάποιος σκεφτεί ότι τουλάχιστον τα στάρια τη γλίτωσαν, γιατί είχε περάσει ο καιρός του θερισμού και της συγκομιδής πλανάται. Ένα νερό-τρομοκράτης έμπαινε στις αποθήκες και τους στάβλους κι έβγαζε με τη βία ξεσκίζοντάς τα, στοιβαγμένα τσουβάλια με ώριμα στάχυα, απειλούσε με πνιγμό ζώα και πτηνά απ' τα οποία χιλιάδες τελικά δεν τα κατάφεραν να επιβιώσουν.

Τι κατακλυσμός από τη μια στιγμή στην άλλη είναι αυτός; Πως από τη μια στιγμή στην άλλη ο τόπος σου γίνεται αγνώριστος; Αφιλόξενος; Σχεδόν εχθρικός; Τότε ήταν που ήρθε στο μυαλό μου μία απ' τις πολλές συζητήσεις ανθρώπων που έγινα, όλα αυτά τα χρόνια αυτήκοος, χωρίς αυτιά, μάρτυρας, αυτή που μιλούσε για Κλιματικούς Μετανάστες, ύστερα από την άλλη καταστροφή του Ιανού.

Τι κατακλυσμός! Τα πήρε όλα και τα σήκωσε στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα.

Με την ίδια βία πήρε και τις μπάλες με το άχυρο, που δεν ξεχνώ ότι και το σώμα μου είναι κομμάτι από το υλικό τους. Τις βρήκε ανυπεράσπιστες και σκόρπιες στα αλωνισμένα χωράφια και τις μετέφερε, καταστρέφοντάς τες, ακόμη και πάνω σε στέγες σπιτιών.

Σε μια τέτοια στέγη, σε μια τέτοια σκεπή μ' εγκατέλειψε και εμένα η μανία του νερού. Πιασμένο το μισό μανίκι μου από την κεραία μιας τηλεόρασης. Από εκεί αγνάντευα για μέρες ολόκληρες την καταστροφή. Αν ήταν αλλιώς η κατάσταση θα ήμουν ευτυχημένος, βλέποντας τριγύρω μου βάρκες να αρμενίζουν. Μα τώρα αυτό είναι αφύσικο. Βαρκούλες βγήκαν στη στεριά. Βαρκούλες που πήραν τη θέση των αυτοκινήτων καθώς

η θλίψη και η απόγνωση στο βλέμμα των ανθρώπων τριγύρω, των αγροτών, των κτηνοτρόφων, όλων, πήραν τη θέση των χαμόγελων και των ταλαιπωρημένων αλλά, έως λίγες μέρες πριν, φωτεινών προσώπων τους.

Τι κι αν ο ήλιος βγήκε ξανά τροπαιοφόρος. Οι ίδιοι ζουν μία ήττα που τις συνέπειές της θα τη βιώνουν για καιρό.

Κι εγώ, έτσι, σε αυτή την κατάσταση δε μπορούσα να προσφέρω και πολλά.

Καθώς σιγά-σιγά πέρασε το πρώτο σοκ και μετρούσα και τις δικές μου απώλειες, το δεξί μου χέρι, το μισό πόδι μου, την αγαπημένη μου σκιάθα, άκουσα ένα ψιθυριστό αναφιλητό, δίπλα μου.

Στην άλλη πλευρά της κεραίας ήταν κρατημένος ένας τύπος που μου φάνηκε γνωστός. Σίγουρα, ναι, ήταν εκείνος ο χοντρούλης και κοντούλης, σαν ρεβύθι, ο, πάντα χαμογελαστός, ανθρωπάκος που εμφανίζονταν κάθε καλοκαίρι στον τόπο μας και τον φώναζαν, περιγελαστικά, Κοντορεβυθούλη. Θυμάμαι κάθε που περνούσε απ' τα μέρη μου, δεν παρέλειπε να με χαιρετά σαν κάτι δικό του και μάλιστα, σαν άνθρωπο (όχι αχυράνθρωπο). Δεν το κρύβω ότι μια τέτοια αντιμετώπιση με συγκινούσε για αυτό και είχε χαραχτεί στην αχυρένια μνήμη μου.

Ερχόταν, έλεγαν όσοι τον ήξεραν, από τη μακρινή Αυστραλία. Κι εδώ ήταν ο γενέθλιος τόπος του. Έφυγε φτωχός και ορφανός, από έναν παλιό πόλεμο όπου έχασε έξι αδέρφια και γονείς. Ήταν η εποχή που η πείνα ήταν ο χειρότερος εχθρός για τους πολλούς. Ήταν η εποχή που η μάνα-πατρίδα τους δε μπορούσε να θρέψει τα παιδιά της και τα οδηγούσε στο δάσος... ήθελα να πω, στη μακρινή και αφιλόξενη ξενιτιά.

Κι εκεί που πήγε πέρασε δύσκολα χρόνια, καθώς λένε, μα καζάντισε.

Χρόνια τώρα, πάνω από 30 καλοκαίρια ερχόταν κι ακουμπούσε, όπως λέγανε από ένα πετραδάκι, από ένα σποράκι κάθε φορά πριν επιστρέψει στην ξενιτιά, για να μη χάσει την επαφή του με την πατρίδα, με την παιδική του ηλικία, με τον τόπο του. Άφηνε ένα σημάδι, ένα ίχνος για να τον οδηγεί στην επόμενη επιστροφή. Και το πήγαινε έλα από τη μακρινή Αυστραλία στη χώρα μας γινόταν στο πιτσο-φυτίλι. Τι είναι, άλλωστε, αυτά τα χιλιόμετρα για έναν που διαθέτει τις μαγικές μπότες του παραμυθιού. Βλέπετε, δεν είχε πάρει μόνο το όνομα αλλά και τις ιδιότητες του Κοντορεβυθούλη. Εξυπνάδα, ψυχραιμία, πείσμα, εργατικότητα, υπομονή και επιμονή.

Ξεκίνησε, πολλά χρόνια πριν από τα πετραδάκια που σιγά-σιγά πήραν τη μορφή εκκλησίας, στη συνέχεια απίθωνε με κάθε αναχώρησή του πετραδάκια που πήραν τη μορφή σχολείου. Ακολούθησαν τα πετραδάκια που έφτιαξαν το γιοφύρι για να ενώνει το χωριό του με τα χωριά της άλλης πλευράς του ποταμού και την πόλη.

Χρόνο πάνω στο χρόνο, πετραδάκι πάνω στο πετραδάκι, σποράκι πάνω στο σποράκι θέρεινε το περιβόλι της αγάπης και της προκοπής για τον τόπο του, ορίζονταν τα σημεία της οριστικής επιστροφής.

Δεν είχαν περάσει δυο-τρία χρόνια, δυο τρία καλοκαίρια που είχε ξεκινήσει να απιθώνει το πιο σημαντικό για αυτόν πετραδάκι, το πετραδάκι του πατρικού του σπιτιού. Η νοσταλγία της οριστικής επιστροφής έτρωγε τη ψυχούλα του καθώς ο χρόνος τους αρμούς των τοίχων και τα ξύλα της σκεπής του σπιτιού που

γεννήθηκε.

Πέρυσι είχε αλλάξει τη σκεπή και, καθώς λένε, κράτησε δυο τρία κεραμίδια απ' τα παλιά, γιατί τα βρύα και η υγρασία χρόνων τώρα, είχαν κολλήσει και κρατήσει πάνω τους τα πρώτα δοντάκια του που είχε πετάξει η αδικοχαμένη μητέρα του, κάνοντας ευχές».

- Ήταν τα σημαντικότερα πετραδάκια που με οδηγούσαν πίσω, έλεγε στους παλιούς συγχωριανούς και φίλους του, συγκινημένος.

- Γιατί κλαις, τον ρώτησα διστακτικά, προσπαθώντας να του δώσω κουράγιο.

Μα ο λόγος του ξεσπάσματος σε αναφιλητά δεν ήταν από φόβο και ένταση αλλά κάτι βαθύτερο.

- Τόσος κόπος, τόση προσπάθεια, τόση φροντίδα να ακουμπήσω τα πετραδάκια μου, να ακουμπήσω την ψυχή μου σ' αυτόν τον τόπο. Τόση αγωνία μη τυχόν και δε βρω το δρόμο της επιστροφής. Μη χάσω τα σημάδια.

- Τις φωτογραφίες των γονιών μου, των μεγαλύτερων αδερφών μου. Το πλυσταριό της μάνας, τα σύνεργα του πατέρα και τον κρεμασμένο ντορβά για το χωράφι. Το σταυρό με την κάπνα απ' το κερί με το φως της τελευταίας Ανάστασης, πριν την καταστροφή και τον όλεθρο του πολέμου. Το στερεμένο πηγάδι και την ξύλινη πινακωτή όπου απίθωνε να φουσκώσει το ζυμάρι για το ψωμί. Τη μασίνα, που αν πλησίαζες τη μύτη σου κοντά, θα αισθανόσουν, ακόμη, τη μυρουδιά από τα κάστανα που μας έψηνε ο πατέρας. Και τόσα ακόμη...

Το σπίτι που γεννήθηκα.

- Και τώρα χάθηκαν. Σκεπάστηκαν στη λάσπη και το θολό νερό. Χρώματα, αρώματα, γεύσεις, εικόνες, αναμνήσεις, μνήμες... μνήμες... μνήμες... μνήμες... Μνήμες που με πνίγουν περισσότερο από το νερό που έφτασε ως τις στέγες.

- Ο θεός σας, ο θεός των ανθρώπων, μας τιμωρεί, τόλμησα να του πω, μπας και τον παρηγορήσω.

- Όχι δεν είναι ο θεός που μας τιμωρεί, μου απάντησε με απόλυτο τόνο της φωνής του. «Είναι η Φύση και γι' αυτό φταίει ο άνθρωπος και κανένας άλλος» απάντησε σχεδόν θυμωμένα, σκουπίζοντας και το τελευταίο του δάκρυ.

Μια βάρκα ήρθε και τον παρέλαβε την άλλη μέρα από τη “κεραμονησίδα” της σκεπής. Το νερό είχε υποχωρήσει ως τα λούκια της.

Για μένα ούτε λόγος, ούτε μια ματιά δεν μου έριξαν. Ποιος νοιάζεται για ένα σακατεμένο και σχεδόν, μουχλιασμένο, από την υγρασία, σκιάχτρο; Κι εγώ που νόμιζα πως θα υπολόγιζαν το ένδοξο ναυτικό παρελθόν μου, την καταγωγή μου, απ' ευθείας από το πλευρό της Γοργόνας, της αδερφής του Μεγαλέξανδρου και από την προσφορά μου, χρόνια ολόκληρα σε τούτον τον τόπο που με έμπηξε το χέρι ενός ανθρώπου, προσφέροντας κι εγώ στην ευημερία και την προκοπή του.

Τόσα χρόνια εχθρός με τα πουλιά, τι μου 'φταιζαν τα καημένα, τόσα χρόνια να φουντώνει η λαχτάρα μέσα μου για φιλία και κουβέντα μαζί τους, μα να κρατιέμαι αυστηρός, πιστός των αρχών και των στόχων

που μου έθετε ο ρόλος και η αρμοδιότητά μου, υπηρέτης των συμφερόντων του αφεντικού μου, δούλος του “πρέπει”, καταπιεστής των “θέλω” μου.

Και τώρα; Σκαλωμένος στη στέγη ενός σπιτιού, μόνος, αζήτητος και αβοήθητος.

Ο “Κοντορεβυθούλης” αρμένιζε πάνω στη βάρκα προς το πλημμυρισμένο χωριό του, ακολουθώντας τα πετραδάκια του, τα σημάδια που άφησε, χρόνια τώρα, και προεξείχαν από την επιφάνεια του λασπωμένου νερού, σωστά φαροφάναρα, το καμπαναριό της εκκλησίας, ο ιστός με τη γαλανόλευκη του σχολείου, οι θεόρατοι προβολείς που χρηματοδότησε για να τοποθετηθούν στο γήπεδο του χωριού, να παίζουν τα παιδιά, χωρίς κίνδυνο, ως το σούρουπο κι ακόμα αργότερα.

Δεν πέρασαν πολλές ώρες και καθώς το μανίκι με το σακατεμένο χέρι μου, το σκαλωμένο στην κεραία της τηλεόρασης, πήρε να στεγνώνει, ελάφρυνε, ίσιωσε και ξεσκάλωσε, γλιστρώντας και βουτώντας πάλι, μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου, στο θολό νερό, το λασπωμένο και βρώμικο.

Ένας αργόσυρτος στροβιλισμός και πάλι, να με παρασέρνει οριζοντιωμένο πότε από εδώ και πότε από εκεί, πότε σε πιο φουσκωμένα και ορμητικά νερά, πότε πιο ήρεμα, σχεδόν στάσιμα, μια ανάπαυλα. Και πάλι το ίδιο. Για ώρες, μέρες, ποιος ξέρει πόσες;

Καταμεσής μιας απέραντης λιμνοθάλασσας. Οι παλιές μνήμες ολοζώντανες. Εγώ, ο Θαλασσόξυλος, όνομα και πράμα, ξανά θαλασσομάχος. Χωρίς πυξίδα, χωρίς σημάδια επιστροφής, όπως ο “Κοντορεβυθούλης”.

Μοίρα και γραφτό το λένε οι άνθρωποι, αν δεν μπορούν να το εξηγήσουν αλλιώς.

Παραδομένος στη ροή των νερών, απαρατήρητος απ’ τα μάτια των ανθρώπων που πάσχιζαν να σώσουν ό,τι σώζονταν μέσα από το βούρκο, περιπλανιόμουν για μέρες.

Όσα δεν είδα τόσα χρόνια, καρφωμένος καταμεσής του θεσσαλικού κάμπου, τα είδα τούτες τις μέρες της καταστροφής και του αφανισμού.

Πέρασα ανάμεσα από λοφίσκους, -ναι τελικά έχει κι απ’ αυτούς ο κάμπος- ανάμεσα Παλαμά και Φάρσαλα, πήρα το δρόμο, ήθελα να πω, με πήρε το βουβό ρεύμα, το ήρεμο κύλισμα του νερού κι ανάμεσα από Μεταμόρφωση και Βλοχό, όπως έβλεπα τις πινακίδες που ξεχώριζαν από την επιφάνεια του υγρού εφιάλτη, με μετέφερε προς Φαρκαδόνα, Πηνειάδα, Αμυγδαλιά. Εκεί, κάπως στριμώχτηκαν τα πράγματα, στένεψαν, μα με πιο επίμονη ροή με έσπρωξαν σε ένα μεγάλο ποτάμι που, αν και πλημμυρισμένος όλος ο τόπος, η ροή του ήταν ευδιάκριτη, και, αν και προκάλεσε τόσο κακό, καθώς πορευόμουν στην αγκαλιά του, μου φάνηκε στον αντικατοπτρισμό της δύσης του ήλιου, να το αγκαλιάζει κάτι σαν ξεθωριασμένο φωτοστέφανο. Ναι, χωρίς αμφιβολία ήταν ο Πηνειός, ο ζωοδότης, όπως τον έλεγαν, τουλάχιστον μέχρι πριν λίγες μέρες, οι Θεσσαλοί.

Η πορεία μου από εδώ και πέρα ήταν προδιαγεγραμμένη για να μην τολμήσω να πω μοιραία. Αν, βέβαια, δε σκάλωνα σε κανένα χοντρό κλαδί, σε κάποιο εμπόδιο που θα βρισκόταν μπροστά μου.

Με τη ροή του ποταμού πρόσω ανατολικά, ολοταχώς προς το λιμάνι της Λάρισας, στη συνέχεια, λίγο βό-

ρεια, έξω απ' τις εργατικές της Γιάννουλης, το κακό, στη φτώχεια, γίνεται ορατότερο, μετά, Γυρτώνη, καθώς γυρτός και ανάσκελος, συνέχιζα όλη αυτή την πορεία προς το πεπρωμένο μου.

Μια πορεία με συνεχείς απώλειες. Είχα απωλέσει, ήδη, από την αρχή της καταιγίδας, το δεξί μου χέρι, το μισό πόδι και την αγαπημένη μου σκιάθα. Σιγά-σιγά, σ' αυτό το ατέλειωτο ταξίδι μέσα στο νερό, έχασα και το υπόλοιπο αχυρένιο σώμα μου.

Είχα απομείνει ένα κομμάτι ξύλο, για την ακρίβεια δυο κομμάτια ξύλου με ένα πουκάμισο αδειανό, καθώς περνούσα μέσα απ' τις συμπληγάδες των Τεμπών.

Για μια στιγμή, ανάμεσα στη σκιά των δυο βουνών και τον αντίλαλο που δημιουργούν, θες απ' την παραζάλη και την ταλαιπωρία μου, θες απ' τις παραισθήσεις που μου προκάλεσαν οι σειρήνες της καταστροφής, πόσο ν' αντέξω κι εγώ, μου φάνηκε πως άκουγα, φωνές Ψυχών αθών. Ψυχές αμόλυντες, νεανικές και γνώριμες, μια και δυο και τρεις και πέντε, τις ξεχώριζα μία-μία, σύνολο είκοσι μία, αν δεν έκανα λάθος, που με χαιρετούσαν και μου εύχονταν Καλή Επιστροφή!

Καλή Επιστροφή που;

Την επόμενη μέρα, τελικά αποδείχθηκε πως οι Ψυχές ήξεραν πολύ καλά.

Το ξημέρωμα, με βρήκε μισολιπόθυμο, σκέτο ξύλο, πια, ούτε καν το πουκάμισο, να σκεπάζει τη γύμνια μου, μέσα στο νερό.

Μα αυτό το νερό, ήταν διαφορετικό. Λίγο-λίγο καθάριζε. Σιγά-σιγά η θολούρα άφηνε τη θέση της σε πιο καθαρά, τολμώ να πω διάφανα, παραδείσια νερά.

Μήπως ονειρεύομαι, αναρωτήθηκα.

Κι αυτή η γεύση, η γνώριμη από τα παλιά; Αλμύρα. Δε μπορεί να κάνω λάθος;

Επέστρεψα! Επέστρεψα στο σπίτι μου, στη θάλασσα, στη θάλασσα του Αιγαίου!

Γοργόνα μου αγαπημένη, μ' ακούς;

Ζω, ζω, ζω και βασιλεύω και τον κόσμο κυριεύω! Είπα ξεψυχισμένα, σα να μην το πίστευα ούτε ο ίδιος.

Απέναντί μου υψωνόταν, ένας γίγαντας, με χαμένη την κορυφή του, ήθελα να πω, το κεφάλι του, μέσα στην ομίχλη, που μάλλον θα άγγιζε τον ουρανό, ένας καταπράσινος, πράος και αθώος γίγαντας μακριά από τις καταστροφικές συνέπειες των ενεργειών του ανθρώπου απέναντι στη μητέρα Φύση.

Πράγματι, ένας αθώος γίγαντας.

Θα τον ονομάσω, χαϊδευτικά, Άθω, είπα και η ασώματη ψυχή μου, γαλήνεψε.

Δημήτρης Κατσαβός - Δεκέμβρης 2023

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στο Δημοτικό Σχολείο Κουλούρας, εδώ και, περίπου, έντεκα χρόνια, το Πρόγραμμα Erasmus+ τροφοδοτεί και εμπλουτίζει με θεματική ποικιλομορφία τη μαθησιακή διαδικασία, διευρύνει και εμβαθύνει το ρόλο των εκπαιδευτικών αλλά και την εμπλοκή του συνόλου των μαθητών, μέσα από καινοτόμες πρακτικές, παρεμβατικές δράσεις, κοινωνικές, περιβαλλοντικές κ.λ.π προσεγγίσεις...

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια, εκτός από τις “σκληρές” δεξιότητες που βασίζονται στη γνώση και την τεχνική ικανότητα, καλλιεργούνται, κυρίως, οι “ήπιες” δεξιότητες που αφορούν τη στάση και τη συμπεριφορά των εμπλεκόμενων στη σχολική κοινότητα. Με άλλα λόγια, εξασφαλίζεται η απόκτηση άυλων περιουσιακών στοιχείων, όπως η δημιουργικότητα, η εμπειρία, η κριτική σκέψη, η προσαρμοστικότητα, η ομαδοσυνεργασία, η επικοινωνία, η αξιοποίηση της τεχνολογίας, η διαχείριση της πληροφορίας, αλλά και η ενεργός πολιτεΐτητα, η διαπολιτισμική ανεκτικότητα και αποδοχή του διαφορετικού, στοιχεία που αποτελούν εφόδια για να μπορέσουν να ανταπεξέλθουν στο απαιτητικό ταξίδι της ζωής στη σύγχρονη εποχή μας.

Μέσα από την εξασφαλισμένη Διαπίστευση Erasmus 2021-27 και τη στοχοθεσία που εμπεριέχει, γίνεται προσπάθεια από τη μία, οι εκπαιδευτικοί να αποκτήσουν και να εντάξουν αυτές τις δεξιότητές τους στην καθημερινή τους παιδαγωγική πρακτική και την εκπαιδευτική τους κουλτούρα και από την άλλη, να εστιάζουμε στο τι μπορούν να κάνουν οι μαθητές με τη γνώση που λαμβάνουν και πως μπορούν να εφαρμόζουν αυτά που μαθαίνουν σε αυθεντικά περιβάλλοντα, σε συνθήκες συμμετοχικότητας και εξωστρέφειας.

Η συγκεκριμένη πρωτοβουλία (συγγραφή ιστοριών, παρουσίαση στο “Δεκέμβρη των Παραμυθιών”, έκδοση βιβλίου, προσφορά χρημάτων στους πλημυροπαθείς), αποτέλεσε ένα πεδίο καλλιέργειας και εισαγωγής όλων των προαναφερόμενων πλαισίων απόκτησης ήπιων δεξιοτήτων, δεξιοτήτων ζωής αλλά και ψηφιακών δεξιοτήτων, που προάγουν την ενσυναίσθηση, την αλληλεγγύη, την διαπολιτισμική επικοινωνία και την παρεμβατική κοινωνική δράση, τόσο για τους εκπαιδευτικούς, όσο και για τους μαθητές.

